MARY ADLER

Vis de vacanţă

Traducerea şi adaptarea în limba română de SILVIA IORGULESCU

ALCRIS

Romance

CAPITOLUL 1

Era opt şi douăzeci şi cinci dintr-o dimineaţă perfectă, când avionul ateriză pe insula Santa Catarina. Veni din largul Atlanticului, dădu de două ori ocol micului port şi începu să ruleze pe pista de aterizare de la marginea oraşului. Claire nu-şi dădea seama dacă era bucuroasă sau, dimpotrivă, dacă îi părea rău că ajunsese la destinaţie, ca şi cum incertitudinea i s-ar fi părut preferabilă realităţii concrete. O insulă, oricât de plăcută, avea ceva dintr-o închisoare.

Îi zâmbi stewardesei, care-i întinse o mână sigură şi o ajută să se ridice.

— Iată-ne ajunşi, spuse ea. Nu pare să fie cine ştie ce aeroport.

— Nici nu este. Noi îi spunem „haltă”. Pământul acesta este proprietate privată, dar ni se permite să aterizăm aici cu cei câţiva pasageri care vin pe insulă şi să facem o scurtă escală în cazul călătorilor care au destinaţii mai îndepărtate, ca să-şi mai dezmorţească picioarele.

Mă bucur că aţi călătorit cu noi, domnişoară Wyndham.

— Mulţumesc. A fost o călătorie minunată. Sper că ne vom reîntâlni cândva.

Claire clipi, din pricina strălucirii puternice a soarelui. După cele câteva ore lungi de zbor, revedea cu bucurie iarba înaltă de un verde strălucitor, iar clădirea albă a micului aeroport, cu steagul ei verde şi roşu fâlfâind în vânt, i se părea un miraj îndepărtat. Un mulatru se apropie de ea şi-i luă valiza, iar Claire îl urmă tăcută, la câţiva paşi în spate. Cu siguranţă, Nicholas va veni s-o întâmpine...

Era prea gros îmbrăcată pentru climatul cald al insulei, dar pardesiul gri-argintiu şi rochia din pânză verde, asortată cu pălăria, îi puneau în valoare frumuseţea tenului şi-i scoteau în evidenţă strălucirile verzui din ochii ei căprui. Ştia că nu arată atât de deplasată pe cât se simţea, şi pentru acest mărunt lucru fu recunoscătoare.

— Claire, Claire, draga mea.

Privi silueta care se apropia, sperând din tot sufletul că era Nicholas.

Chiar el era. Nicholas Benton, care n-avea decât treizeci şi opt de ani, părea mai în vârstă, recunoscu îndurerată Claire. „Aripioarele” albe care-i

încadrau tâmplele erau încă mai pronunţate decât anul trecut, când venise pentru o scurtă perioadă în Anglia, iar ridurile din jurul gurii erau mult mai accentuate. Şi totuşi, era Nicholas, şi nu era acum momentul să-şi arăte supărarea sau îngrijorarea.

O îmbrăţişă, apoi îi luă mâinile într-ale sale şi ochii lui albastru-cenuşii o măsurară întrebător şi cu oarecare compasiune.

— Ce bine îmi pare să te văd! Nu puteam să te las singură aici, înconjurată de străini, mai ales că din pricina mea te afli pe insulă. Am aterizat şi eu de pe continent chiar ieri, şi am anunţat-o pe Inez că voi veni să te iau şi vom lua micul dejun împreună. Cred că nu te deranjează să ajungi la familia Sarmento un pic mai târziu, spre prânz.

Făcu o scurtă pauză, apoi adăugă:

— Arăţi foarte bine, Claire, în ciuda... tuturor celor întâmplate.

Claire îşi plecă privirea şi porni alături de el, ţinându-l strâns de braţ şi amintindu-şi din nou de moartea mamei sale, survenită pe neaşteptate în urmă cu patru luni şi de insuportabilele, pustiile săptămâni care urmaseră. Poate că nu i-ar fi fost atât de greu dacă l-ar fi avut alături pe tatăl ei şi durerea i-ar fi fost împărtăşită de cineva drag. Dar tatăl ei murise când avea patru ani, nu multă vreme după ce în viaţa ei apăruse

Nicholas, pe atunci un tânăr de douăzeci de ani, care întruchipa în ochii ei idealul de frate mai mare. De atunci, fuseseră nedespărţiţi.

Ce fericiţi fuseseră anii aceia, când Nicholas studia la Londra şi îşi petrecea sfârşitul de săptămână într-o căsuţă vecină cu reşedinţa familiei

Wyndham! Părea că nu se plictiseşte niciodată să-i ţină companie ei, fetiţei de atunci, aşa cum probabil s-ar fi întâmplat cu oricare alt tânăr.

Dar, după aceea Nicholas fusese nevoit să plece să lucreze peste hotare şi următoarea dată când s-au văzut, Claire avea şaisprezece ani, iar el treizeci şi doi şi deja începuse să albească. Dar, în ciuda înfăţişării sale mature, rămăsese acelaşi camarad de încredere, deşi o pornire interioară misterioasă îl făcuse să renunţe la căsuţa vecină ei şi la o carieră în ţara natală. Spre marea ei supărare, alesese să lucreze departe de casă şi acceptase câteva contracte pentru construirea de drumuri şi poduri în mai multe părţi ale Africii. Iar acum, fusese solicitat de proprietarul a trei

sferturi din insula Santa Catarina să înlocuiască un pod erodat de vreme.

Cât timp se ocupa de acest contract, Nicholas avea să locuiască pe insulă, într-un bungalou. Stătea deja aici de aproximativ un an. Aici îi trimisese Claire telegrama cu vestea morţii mamei ei, în urmă cu patru luni. De atunci, el îi scrisese săptămânal, punând în lungile sale scrisori multă compasiune şi înţelegere. Într-o bună zi, îi făcu şi propunerea, o propunere pe care fata, în singurătatea ei şi în dorinţa de a se afla alături de cineva drag, o acceptă, deşi era măcinată de îndoieli. O ruga pe Claire să vină pe insula Santa Catarina şi s-o înveţe limba engleză pe senhora

Inez Sarmento, singura fiică a unei nobile familii de bogătaşi.

La vârsta de nouăsprezece ani, Claire absolvise şcoala şi se angajaze la o editură.

Cunoştinţele ei de limba portugheză se reduceau la un curs intensiv pe şase săptămâni, predat de o doamnă din Londra, pe care Nicholas i-o recomandase pentru a grăbi ajungerea ei pe insulă şi asumarea responsabilităţii de profesoară. Acum că ajunsese la destinaţie, Claire începuse să se îndoiască de faptul că experienţa şi calificările sale sunt suficiente. Din fericire, alături de ea se afla Nicholas.

— Îţi vom lăsa bagajele la aeroport şi ţi le vor trimite ei mai târziu. Vei vedea că oamenii de aici sunt foarte primitori şi dornici să ajute. Le plac englezii. Iar acum, vom merge direct la bungalou, zise el.

Dar Claire îşi dădu repede seama că nu poţi merge „direct” nicăieri în portul din Santa Catarina. Drumurile erau întortocheate, şerpuind printre case modeste şi conace vechi cu obloane la ferestre şi acoperişuri abrupte. Căruţe trase de măgari şi catâri încărcate cu legume se opreau în cele mai stranii şi mai înghesuite părţi ale drumului, blocând trecerea, în timp ce amabilii vizitii urlau cât îi ţinea gura „Bom dia, senhor”, făcându-i semne amabile lui Nicholas, care se străduia să-şi strecoare maşina printre zidurile albe ale caselor şi oferta de morcovi, spanac, pepeni galbeni, banane, papaia şi ananaşi.

— Străzile astea sunt mai mult romantice decât utile, comentă el.

Contele de Castro a primit însărcinarea guvernului portughez de a construi o stradă de-a lungul falezei, care va face legătura cu drumul

principal prin podul pe care tocmai l-am terminat. Va fi o lucrare foarte dificilă şi mi-a dat mie contractul.

— Asta înseamnă că vei rămâne aici... Iar eu voi sta la prietenii tăi, familia Sarmento... Ce bine îmi pare! Ce fel de om e contele de Castro?

Nicholas zâmbi şi încetini, aşteptând răbdător ca prin faţa maşinii să treacă un bărbat mic de statură, cu faţa cât o nucă, călare de un catâr.

— Manoel este un tip aparte... un amestec de mai multe tipuri... de fapt, n-aş greşi dacă aş spune că este unic în felul lui. În Portugalia deţine două castele şi multe hectare de podgorii şi păduri. Iar aici, familia lui este foarte respectată şi sunt consideraţi stăpânii insulei. Mulţi localnici lucrează la firma lui de construcţii, dar el nu stă pe insulă decât trei-patru luni pe an. Bunica lui era englezoaică şi probabil că de la ea a moştenit flerul de afacerist. Este un tip calm, sensibil şi de încredere, şi trebuie să recunosc că am despre el o părere foarte bună.

Maşina prise viteză.

— Nu ştiu dacă îţi va plăcea Manoel, continuă Nicholas. Are farmecul nobleţei şi o personalitate magnetică, dar viziunea sa asupra femeilor şi a căsătoriei este una ciudată, mai ales pentru un portughez.

— Ce vrei să spui?

Nicholas zâmbi.

— Eşti destul de drăguţă încât să afli singură.

Probabil că ar trebui să te avertizez. L-am auzit spunând o dată că nu poţi avea încredere într-o femeie cu părul roşu.

— Nu intenţionez să-l supun la niciun test. Pe de altă parte, părul meu nu e chiar roşu – ai spus-o şi tu.

Tânăra adăugă, cu un aer nepăsător:

— Şi oamenii de pe insulă au onoarea de a-l vedea des?

— Insula are doar douăzeci şi cinci de mile, iar reşedinţa lui se află de cealaltă parte a portului, la mai puţin de nouă mile distanţă. Vine în oraş destul de des şi este prieten cu familia Sarmento. Manoel este o gazdă primitoare şi face mult sport, aşa că viaţa lui socială este plină. Şi apoi, pământurile lui se întind de-a lungul insulei şi până la marginea oraşului... Chiar şi aerul de deasupra insulei este al lui... are două avioane. Chiar

săptămâna trecută a zburat cu nişte prieteni în Azore şi

Madeira.

Claire nu fu foarte impresionată de povestea măreţului nobil, care avea în mod evident o mulţime de bani, dar şi o aroganţă direct proporţională cu bogăţia. Un astfel de om n-avea niciun loc în gândurile ei.

Nicholas opri în faţa unei porţi din lemn.

— Am ajuns, Claire. Iată adăpostul temporar al prietenului tău. Rocco ne va pregăti micul dejun. Propun să intrăm şi să ne aşezăm la masă.

Casa n-avea grădină; risipiţi ici-colo, de-a lungul unei alei care ducea spre bungaloul vopsit în alb, se zăreau copaci înfloriţi şi tufişuri.

Acoperişul metalic se prelungea în afară, aparând ferestrele de soarele puternic, şi la fiecare doi ani necesita o întărire suplimentară cu buşteni solizi. Uşa deschisă în faţa fetei dădea într-o sufragerie de formă pătrată, care era mobilată simplu, cu piese din mahon african natur. Masa, acoperită cu o pânză galbenă, era deja pregătită pentru două persoane.

Farfuriile erau albe cu modele verzi, iar în centrul mesei se afla un vas rotund plin cu flori.

Claire exclamă:

— Ce drăguţ! Nu mă miră că ai fost bucuros când contele ţi-a oferit un nou contract. Dacă locuinţa asta ar fi fost a mea, nici eu nu cred că aş fi vrut să plec. Când termini şi drumul, va trebui să-l convingi să mai facă un pod.

Nicholas nu comentă. Îi luă haina şi o aşeză cu grijă pe spătarul unui scaun din răchită, apoi se întoarse şi-i scoase pălăria. Trăsăturile lui ascetice se metamorfozară într-un zâmbet fermecător când îi atinse părul roşu-auriu cu o mână grijulie.

— Îmi place atât de mult culoarea părului tău! zise el. Şi a rămas aceeaşi de când te ştiu. Probabil că bărbaţii îţi dau târcoale...

— Nu în mod deosebit, răspunse tânăra.

Îl privi cu un aer grav şi adăugă:

— Te-ai schimbat, Nicholas. Se întâmplă ceva cu tine... Pari atât de obosit!

El o bătu prieteneşte pe umăr.

— Bineînţeles că sunt obosit. Luna trecută am muncit pe continent –

un contract guvernamental – şi acolo e mult mai cald decât aici, unde suntem înconjuraţi de apă. Ah, iată-l pe Rocco.

Servitorul era îmbrăcat în pantaloni simpli şi o cămaşă albă şi purta sandale din sfoară împletită. Le servi suc proaspăt de fructe, ouă, pâine prăjită şi pepene.

Pe faţa lui era o expresie nepăsătoare, întâlnită adesea la populaţiile insulare.

La a doua ceaşcă de cafea, Nicholas îşi scoase ţigările.

— Mă simt foarte bine... că suntem din nou împreună. Tu?

— Excelent, şi puţin... ciudat. Ca Alice în Ţara Minunilor. Poate ar fi trebuit să vin pe mare. Zborul m-a descumpănit. Am ajuns prea repede de la un climat temperat la unul cald şi deosebit de frumos. Schimbarea este... ameţitoare.

Intimidată, tânăra începu să se joace cu furculiţa.

— Mi-aş dori să am la dispoziţie mai multe zile să mă obişnuiesc cu toate astea... înainte de a mă muta la familia Sarmento.

— Ştiu. Şi eu mi-aş dori. Îmi dau seama că e obositor să trăieşti atâtea noi experienţe deodată, dar pe aici nu există niciun hotel... Şi apoi, ai jigni-o pe Inez dacă nu te-ai duce la ea îndată. Nu trebuie să-ţi faci griji.

Ştie ceva engleză şi sunt sigur că se va strădui să te simţi foarte bine la ei.

— Nicholas...

Tânăra ezită, dar apoi îşi adună curajul şi întrebă:

— Dar dacă nu sunt potrivită pentru slujba asta? Dacă n-o voi putea ajuta? În fond, între noi sunt diferenţe destul de mari. Ea are douăzeci şi şapte de ani, iar eu doar douăzeci şi doi. Are bani, o situaţie socială deosebită, eu... În Portugalia a fost obişnuită cu o viaţă de lux...

— Inez locuieşte aici de opt luni şi-i place foarte mult insula.

Reşedinţa asta este doar o locuinţă de vacanţă, dar, acum că tatăl ei s-a retras din afaceri, lăsându-l la conducere pe fiul lui, pot sta aici cât vor.

Bătrânul este cam bolnav şi clima se pare că-l ajută. Cât despre Inez, nu e aşa cum crezi; e o fată simplă şi plăcută.

Atunci când primise prima scrisoare în care Nicholas îi vorbea despre

Inez, Claire fusese bucuroasă de oportunitatea care i se oferea şi totodată nedumerită. Totuşi, până când lucrurile nu căpătaseră concreteţe, acceptase toate explicaţiile lui Nicholas fără să-şi pună întrebări. Inez

Sarmento era o mare amatoare de literatură şi îşi dorea să poată citi în original capodoperele scriitorilor englezi. De altfel, spera că va vizita într-o bună zi Anglia şi nu voia să ajungă acolo fără să cunoască deloc limba. Ce putea fi mai normal decât să înveţe engleza de la o englezoaică?

Doar că în urmă cu una sau două săptămâni, Claire începuse să aibă îndoieli cu privire la toate aceste motive. Probabil că existau foarte mulţi englezi care locuiau în Portugalia, chiar în vecinătatea fetei, iar oferta educaţională îi permitea domnişoarei Sarmento să înveţe foarte bine limba engleză în ţara natală. De ce să fi apelat la Nicholas să-i găsească o profesoară printre cunoştinţele sale şi, mai ales, de ce s-o aducă tocmai din Anglia aici, pe Santa Catarina? Şi de ce Inez Sarmento n-a învăţat engleza până acum, la vârsta de douăzeci şi şapte de ani, dacă tot era atât de interesată de cultura britanică?

Ca şi cum i-ar fi înţeles zbuciumul interior, Nicholas încercă s-o liniştească:

— Poate că întreaga situaţie ţi se pare ciudată, dar de fapt nu e nimic bizar aici. Familiile de portughezi care îşi permit să locuiască pe insulă o duc foarte bine. Senhor Sarmento este bătrân şi fratele lui Inez va moşteni o avere imensă. Iar ea, ca unică fiică, este în poziţia de a avea la dispoziţie tot ce vrea. Dacă îi face plăcere să aducă pe cineva din Anglia s-o înveţe engleza, de ce nu ar face-o?

Argumentele sale păreau foarte greu de contrazis, şi totuşi Claire nu era convinsă.

— La fel de bine ar fi putut să aleagă o englezoaică din Lisabona.

Nicholas stinse ţigara în scrumieră.

— Mi-a cerut să-i găsesc pe cineva, iar eu m-am gândit îndată la tine, pentru că erai singură la Londra şi nu păreai fericită. Cu mine alături, cred că te vei descurca mai bine.

— Foarte drăguţ din partea ta, răspunse ea, mişcată. Orice s-ar întâmpla, îţi voi fi recunoscătoare că m-ai salvat din neagra mea tristeţe londoneză. Dar... mi-e teamă să nu te dezamăgesc.

— Nu trebuie să-ţi fie, draga mea. Pe mine nu m-a încercat niciodată teama asta şi sper că şi ţie îţi va trece într-o zi sau două.

Zâmbi, înţelegător.

— Acum că ai crescut destul, îţi pot spune ceva la care mă gândesc de multă vreme. Dacă ai fi avut vârsta de acum pe când m-am întors în

Sussex, sunt sigur că nu aş fi părăsit niciodată Anglia, cel puţin până nu-mi refuzai cererea în căsătorie în mod repetat.

Tânăra râse, veselă:

— E un compliment foarte drăguţ, iar tu eşti încă un tip bine,

Nicholas. Eşti unul dintre cei mai minunaţi bărbaţi pe care i-am cunoscut.

Pe un ton ceva mai serios, Claire adăugă:

— Poate că e cam copilăresc din partea mea, dar cred că trebuie să mă mărit. Vorbesc cât se poate de serios. Ar fi păcat să las altcuiva o aşa mândreţe de bărbat.

El întinse mâna după scrumieră şi-şi mai luă o ţigară.

— N-aş zice... Vremea căsătoriei a trecut de mult pentru mine, dar sper să mă inviţi la nunta ta cât de curând. Mereu m-am gândit că te vei îndrăgosti de cineva tandru, sensibil şi în acelaşi timp plin de pasiune, cineva care să aibă grijă de tine aşa cum meriţi...

La auzul unui claxon care venea de afară, se opri, apoi adăugă:

— Cred că avem un musafir.

Abia apucă să se ridice de pe scaun, că o mână nerbdătoare începu să bată darabana în uşă şi o voce puternică se auzi:

— Nicholas! Eşti acasă?

Uşa se deschise şi bărbatul intră. Era un tip înalt, îmbrăcat în nişte pantaloni albi impecabili, şi o cămaşă de mătase deschisă la gât, lăsând să i se vadă gâtul bronzat. Claire fu impresionată de vitalitatea bărbatului şi de impresia de luminozitate pe care o degaja. Mai apoi, îşi dădu seama că faţa lui îi părea cunoscută, şi asta pentru că semăna cu vechile portrete pe

care le zărise acasă la profesoara ei de portugheză. În strălucirea ochilor negri, în albul strălucitor al dinţilor lui frumoşi şi în forma atât de aparte a bărbiei, puteai ghici că aparţine unei vechi familii nobiliare...

Ceva ca un farmec de mult apus părea că renaşte o dată cu prezenţa lui...

Claire îl studie cu atenţie. Nasul îi era însă lung, uşor coroiat, cu nările arcuite... Nu încăpea îndoială că acesta reprezenta moştenirea engleză.

„Doamne Dumnezeule! se gândi Claire. Ce bărbat!”

El se opri şi zâmbetul îi pieri repede de pe chip, lăsând loc unei uşoare nedumeriri.

— Îmi pare rău, Nicholas, nu ştiam că ai musafiri.

— Bună dimineţa, senhor.

Nicholas se întoarse apoi către Claire:

— Ţi-l prezint pe contele Manoel Renato de Castro... Domnişoara

Wyndham, prietena mea de pe vremea când am învăţat-o să înoate...

Avea şapte ani pe atunci.

Manoel se înclină respectuos şi un zâmbet cuceritor îi apăru pe chip.

— Bine aţi venit în Santa Catarina, domnişoară Wyndham. Aţi ajuns de dimineaţă cu avionul, nu-i aşa?

— Da, senhor.

— Claire va locui la familia Sarmento, explică Nicholas. Trebuia s-o conduc acolo, dar am trecut mai întâi pe la mine ca să luăm micul dejun.

— Am auzit despre asta, spuse Manoel. Inez mi-a spus acum câteva zile, când erai plecat, că o prietenă de-a ta va veni aici s-o înveţe engleza.

Pari foarte tânără pentru o astfel de sarcină, domnişoară Wyndham.

Claire se ridică de la masă şi rămase nehotărâtă în lumina intensă care-i scotea în evidenţă părul de un roşu strălucitor. Manoel se apropie şi o privi cu ochi lipsiţi de expresie, apoi se adresă calm lui Nicholas;

— Mi s-a spus că te-ai întors ieri, aşa că am venit să discutăm despre oamenii care vor avea nevoie de noi locuinţe după ce dărâmăm casele aflate pe locul viitorului drum. Mi se pare o chestiune foarte importantă... nu?

— Pot veni la castel mai târziu...

— Da, sigur, vom lua prânzul împreună. Între timp, dă-mi te rog schiţele, ca să mă uit pe ele.

— Sunt în cealaltă cameră, în geamantan, răspunse Nicholas. N-am despachetat încă, dar ţi le aduc.

— Mulţumesc.

Claire se îndreptă spre fereastră.

Bărbatul ăsta, cu atitudinea lui grăbită şi profesională, cu înfăţişarea lui serioasă, o făcea să se simtă prea mică, nesemnificativă. Spera că

Nicholas n-o va lăsa singură cu el prea multă vreme.

Nu semăna deloc cu bărbaţii pe care-i cunoscuse în Anglia. Părea să aibă treizeci şi unu-treizeci şi doi de ani. Probabil că atitudinea lui uşor ironică şi siguranţa de sine reprezentau rezultatul unei întregi vieţi petrecute în lux, obişnuit fiind ca oamenii să-l asculte şi să-l admire pentru averea lui nemăsurată. Hainele sale, deşi cu o croială sport, păreau elegante datorită culorii albe. Virilitatea lui devenea incomodantă într-o încăpere atât de mică.

— Deci... ai venit s-o înveţi pe Inez să-i citească pe Shakespeare şi pe

Dickens în original? zise el pe un ton calm, dar plin de ironie. Nu te sperie acest gând?

— Am să fac tot ce pot... răspunse ea, cu o stânjeneală pe care nu şi-o putu explica.

— Pe legea mea, şopti el uimit, dar eşti curajoasă... ca un copil. Tu şi

Nicholas sunteţi singurii englezi de pe insulă, pe când cei care vă vorbesc limba sunt mult mai mulţi...

— Încerc să învăţ portugheza, senhor.

— Adevărat?

Făcu o pauză, apoi adăugă, pe un ton distant:

— Insula asta este un loc aparte, cu propriile legi... Nici chiar limbajul nu este în întregime portughez... Dacă vei sta aici destul de mult, poate îţi vei da seama şi singură.

Felul în care vorbise rămăsese curtenitor, dar rece, impersonal.

Claire se gândi că bărbatul număra probabil clipele până când Nicholas avea să se întoarcă, eliberându-l de obositoarea obligaţie de a conversa cu

ea. Iar acest gând o enervă. Se hotărî să nu-i mai dea atenţie.

Îl privi însă, împotriva voinţei ei, şi simţi cum gâtul i se contractă.

Aşezat în lumina care intra pe fereastră, bărbatul părea ireal de frumos.

Observă pe obrazul lui o cicatrice, care pornea de la tâmplă şi ajungea până la bărbie. Ciudat, dar acest semn îi accentua forţa naturală şi aroganţa, de parcă în el s-ar fi putut citi curajul strămoşilor săi neînfricaţi.

Claire îşi întoarse privirea. Nu se simţea deloc în largul ei. Din fericire, Nicholas se întoarse cu planurile cerute şi i le dădu lui Manoel.

— O s-o rog pe secretară să facă mai multe copii. Vreau ca întreaga strategie să fie pusă la punct înainte să mă întorc la Cintra.

— O să pleci curând?

Manoel ridică din sprâncene.

— Am stat deja pe insulă trei luni şi am fost chemat în Portugalia ca să rezolv nişte chestiuni urgente. Şi apoi, lucrările de aici pot avansa şi fără mine.

Se întoarse apoi spre Claire şi-i spuse pe un ton indiferent:

— De vreme ce ai călătorit cu avionul, nu cred că ai adus cu tine prea multe cărţi. La castel vei avea la dispoziţie o bibliotecă destul de mare, care conţine cărţi din literatura engleză şi portugheză. Poţi să le împrumuţi când vrei. Secretara mea, Tome Goncales, te va ajuta cu plăcere.

— Mulţumesc, senhor.

Fără să ia în seamă mulţumirileei, Manoel adăugă, ironic:

— Nicholas va trebui să te aducă o dată în vizită, ca să văd dacă eşti destul de tânără ca să explorezi peşterile sau suficient de matură să apreciezi picturile şi porţelanul vechi. Probabil că le vei face pe amândouă. Pe curând, Nicholas.

Se înclină politicos şi îşi luă rămas-bun. Servitorul îi deschise uşa şi şopti „Vossa excellentia”. Maşina contelui se îndepărtă.

Când zgomotul motorului se stinse, Claire răsuflă uşurată, dar nu spuse nimic. Chiar şi Nicholas era tăcut, gânditor.

Totuşi, bărbatul se hotărî până la urmă să rupă tăcerea grea care se lăsase după plecarea contelui.

— Ei bine, l-ai cunoscut pe Manoel de Castro. Un tip dintr-o bucată, nu-i

aşa? Dar aşteaptă să-l vezi la castel. Ţi se va părea foarte diferit.

— Întotdeauna se poartă atât de distant cu femeile?

— Cu cele în vârstă, nu. Este foarte politicos şi atent. Cu senhoritas însă, abia dacă îşi dă osteneala să pară interesat de existenţa lor. Nu l-am văzut niciodată să flirteze cu vreuna. Dar este prietenenos. În privinţa căsătoriei, Manoel este foarte cinic. Consideră – şi poate că pe bună dreptate – că averea lui şi titlul nobiliar reprezintă nişte piedici foarte mari în găsirea unei perechi potrivite. Nu poate fi sigur că bogăţia nu este mai importantă pentru femei decât personalitatea lui, astfel că este un pic misogin. Din câte îl cunosc, nu cred că se va căsători vreodată, iar averea sa imensă va rămâne unei ramuri îndepărtate a familiei.

Claire consideră exagerată decizia contelui:

— Probabil că o căsătorie de formă ar fi mai bună decât niciuna.

— Nu şi pentru Manoel. Poate doar în cazul în care se va îndrăgosti nebuneşte de cineva şi va simţi că nu mai are de ales. Iar aşa ceva nu se poate întâmpla. E prea sigur pe el.

— Ce naiba se întâmplă cu bărbaţii de pe insula asta? întrebă Claire.

Mai întâi îmi împărtăşeşti că mariajul nu te interesează, acum

Manoel... Despre el, nu ştiu ce să zic, dar tu... Dacă ai fi venit în Anglia când ai terminat contractul şi ai fi încercat să te mulţumeşti cu o viaţă liniştită – care ţi-a plăcut atâta vreme înainte să pleci – sunt convinsă că am fi făcut o pereche foarte bună.

— Nu e chiar atât de simplu. Am cunoscut o cu totul altă lume şi trebuie să măturisesc că îmi place. Manoel mi-a propus să facem o afacere în parteneriat în Portugalia – el va aduce capitalul – şi sunt aproape sigur că voi accepta.

— Oh!

Inima tinerei se strânse dureros.

— Nu credeam că ai de gând să pleci definitiv din Anglia...

— Eşti prea radicală, răspunse el. Şi asta pentru că ai numai douăzeci şi doi de ani. Cu timpul vei învăţa să nu mai suferi pentru alţii decât dacă eşti sigură că există un motiv pentru asta.

Vocea îi deveni mai caldă:

— Când te vei muta la Inez, vei vedea că va fi foarte plăcut. Când va fi frumos, te vei plimba cu barca, iar când te vei obişnui cu umiditatea, vei urca poate Ponta Rosario şi te vei plimba pe întreaga insulă. Vei avea ce să faci cu timpul tău liber, crede-mă. Dacă vei avea probleme, te rog să vii la mine, dar sunt sigur că Inez va face tot ce-i stă în putinţă ca să te simţi bine. E o persoană foarte plăcută. Mergem?

Casa Venusta era o locuinţă modernă, decorată în stil portughez.

Avea o verdandă mare, decorată cu arcade, pe care se înălţa viţa-de-vie.

Grădina era plină de pomi. De la balcoanele înalte puteai vedea oceanul, dar şi muntele.

Casa se afla la câţiva kilometri de bungalou, pe un drum în pantă.

Până acolo, Claire şi Nicholas aproape că nu vorbiră. Dar când străbătură poteca pietruită care ducea la casă, bărbatul îi spuse:

— Am ajuns, draga mea. Nu eşti speriată, nu-i aşa?

— Nu, dar cred că aş fi fericită dacă ziua asta s-ar termina mai repede.

— Mâine pe vremea asta te vei simţi ca şi cum ai sta aici dintotdeauna, zâmbi el. Locul te cucereşte imediat. Se spune că dacă ai dormit o singură dată pe insulă, nu vei mai fi acelaşi.

Claire putea crede asta. Deja se simţea altfel. Fremăta.

Urcară scările şi Nicholas o strânse uşor de mâna, încurajator. Un servitor le ieşi în întâmpinare. Nu fu nevoie de prezentări, pentru că omul aflase de Claire şi-i aştepta sosirea.

— Sper că senhor şi senhora vor avea amabilitatea să ia loc în aşteptarea stăpânei, zise el.

Îi invită în hol, unde miroasea a flori de portocal. Nicholas, obişnuit cu locul, începu să studieze cu interes un vas decorativ din bronz, aflat pe un piedestal din marmură. „Probabil că l-a văzut de multe ori”, se gândi Claire. „Şi totuşi, i se pare la fel de interesant”. Se auziră paşi, dar

Nicholas nici măcar nu-şi ridică privirea. Femeia îmbrăcată într-o rochie de casă din brocart albastru ajunse la ultima treaptă a scării şi abia atunci

Nicholas se întoarse şi făcu o plecăciune. Se făcură prezentările, apoi

Inez îi întinse tinerei mâna şi vorbi în engleză:

— Sunt încântată să te cunosc. Sper că te vei simţi aici ca acasă.

Claire răspunse ceva asemănător şi fu uşurată când Inez se adresă lui

Nicholas în portugheză. Ascultă cu atenţie şi pricepu că Inez se scuză că îi primise într-o ţinută mai lejeră. Tatăl ei nu se simţise bine în această dimineaţă şi stătuse cu el. Nu, nu era bolnav. Era vechea lui problemă cu inima, care necesita tratamentul obişnuit. Da, îi va trasmite urările lui de sănătate şi îndată ce tata se va simţi mai bine va fi foarte fericit să-l invite la cină.

Inez Sarmento avea tenul de fildeş şi trupul bine modelat al femeilor portugheze. Gesticula puţin şi vorbea calm, dar ochii ei negri erau expresivi şi foarte atenţi. Claire pricepu că, dacă nu se măritase până acum, nu era din pricină că n-ar fi avut pretendenţi, ci pentru că nu vrusese. Frumuseţea şi eleganţa ei reprezentau o dovadă suficientă.

— Trebuie să plec, Claire. Dacă ai nevoie de ceva, ştii unde să mă găseşti, zise Nicholas.

Zâmbi şi adăugă:

— Încearcă să-ţi foloseşti cunoştinţele de portugheză. Între oameni inteligenţi şi cu umor, ar trebui să fie un exerciţiu interesant.

Inez pricepu cuvintele bărbatului şi dădu din cap, râzând încetişor.

Apoi o luă de braţ pe Claire şi se adresă lui Nicholas:

— Nu cred că vei avea de ce să râzi. Adeus, Nicholas.

Lipsa unui limbaj comun nu păru să le stânjenească pe cele două femei. Inez o conduse pe Claire pe scări şi-i împărtăşi, prin zâmbete şi câteva cuvinte mai mult sau mai puţin corecte, că această zi avea pentru ele o importanţă foarte mare. Aici, la a doua uşă pe dreapta, se afla dormitorul musafirei, iar următoarea uşă era baia, pe care Claire o putea folosi exclusiv când nu erau şi alţi oaspeţi. Dacă suna clopoţelul de lângă pat, putea chema servitoarea. Claire putea să-şi desfacă bagajele şi să se odihnească puţin, dacă voia. Nu trebuia să-şi facă griji pentru nimic.

Toate dorinţele îi vor fi îndeplinite.

Inez se pregătea să plece, dar se întoarse şi o întrebă în portugheză:

— De cât timp nu l-ai mai văzut pe Nicholas?

— De aproape un an, răspunse Claire fata, alegându-şi cuvintele cu

mare grijă.

— A trecut pe la tine?

— Da, ne-am văzut la Londra.

— V-aţi simţit bine?

— Am fost la teatru şi ne-am plimbat prin oraş...

— A mai îmbătrânit în anul care a trecut... nu-i aşa?

Claire nu răspunse. Inez păru că vrea să adauge ceva, dar se răzgândi şi plecă.

Rămasă singură, Claire începu să-şi studieze camera, poate cel mai frumos dormitor în care stătuse vreodată. Spaţios, mobilat cu piese din lemn cu inserţii de aur, cu perdele de un verde intens, acest loc părea desprins dintr-un vis. Pe pat se afla o cuvertură în aceeaşi nuanţă de verde, iar somnul îi era protejat de un baldachin din pânză transparentă.

Ieşi pe balcon. Priveliştea era mirifică. Sub balcon creşteau copaci ale căror flori răspândeau un parfum divin.

Era linişte şi pace. Tinerei îi plăcu această liniştită insulă prietenoasă cu oaspeţii, care se răsfăţa sub razele soarelui, la adăpost de orice rău.

Claire se dezbrăcă şi făcu un duş, apoi se schimbă într-o rochie de mătase înfloratăşi-şi puse nişte sandale albe.

Auzi o maşină urcând colina şi se gândi că familia Sarmento avea probabil numeroşi vizitatori în fiecare zi. Poate era doctorul chemat pentru îngrijirea bătrânului.

Se aşeză pe un scaun, încercând să mediteze la toate noile întâmplări din viaţa ei. Cineva bătu la uşă şi o servitoare intră, aducând o tavă cu cafea şi prăjituri. Numele ei era Lucia şi era fiica Enricăi, care fusese servitoarea stăpânei în Oporto. Lucia era o fată foarte drăguţă, cu părul buclat de culoarea abanosului şi buze roşii. O reprezentantă tipică a frumuseţii locale.

Claire începu să vorbească în portugheză şi veselia fetei o făcu să uite de jena inevitabilelor greşeli. Doar când maşina se auzi din nou pe alee, servitoarea se opri.

— Este maşina contelui, zise ea. Pleacă.

— Contele? repetă Claire.

— Contele de Castro, întări Lucia. S-a întâlnit cu senhor Benton în oraş şi probabil a auzit despre criza domnului Sarmento de azi-dimineaţă. A venit să-i ureze sănătate şi să bea o cafea cu stăpânul. Aşa e contele. Întotdeauna este alături de prieteni, iar senhor este un vechi amic de-al său.

Incredibil, se gândi Claire, cât de limpede pricepuse fiecare cuvânt al fetei. Probabil că asta era cheia pentru a învăţa o limbă străină – să fii direct interesat de subiectul în cauză. Era sigură că oricine îl întâlnise vreodată pe conte devenea imediat interesat de el. Nu era o persoană care să te lase indiferent.

Probabil că insula începuse deja să-i aprindă imaginaţia... Altfel, de ce se simţea atât de dezamăgită că distantul şi imprevizibilul conte Manoel de

Castro venise şi plecase fără să arunce măcar o privire spre balconul ei?

Restul zilei i se păru aproape ireal. Inez fusese ocupată cu tatăl ei, astfel încât Claire o văzu numai la masa de prânz şi de seară. Între timp, Claire se chinui să priceapă cât mai multe informaţii dintr-o revistă potrugheză şi încercase să-şi perfecţioneze limbajul citind un roman. Se duse la culcare foarte devreme şi se întinse în pat, gândindu-se că era într-adevăr foarte straniu să fii izolată pe o insulă numai cu străini, până când se cufundă într-un somn fără vise.

***

Trezirea în Casa Venusta i se păru însă un moment plin de farmec.

Razele soarelui se strecurau printre jaluzelele din plastic şi formau la picioarele patului un triunghi auriu. Afară, păsărelele cântau... Claire savura fiecare clipă din luxoasa viaţă care o aştepta sub acoperişul ospitalier al familiei Sarmento.

Când Lucia intră, aducându-i micul dejun, cafea şi felii mici şi rotunde de pâine unse cu unt, Claire se ridică veselă şi-i zâmbi. Se întinse şi respiră adânc, umplându-şi plămânii cu aer proaspăt şi parfumat. I se părea că lumea întreagă este plină de lumină şi cântec.

Claire îşi duse cafeaua pe balcon şi se aşeză fericită pe un scaun. Astăzi urma să fie ziua în care ea şi Inez vor începe să lucreze împreună. Programul stabilit însemna o oră de lectură şi o alta de gramatică. Aseară,

Inez fusese de acord să se apuce de treabă cât mai curând. Spunea că nu va fi o elevă prea comodă la început, pentru că îi va lua o vreme să se obişnuiască, dar că, o dată ce va învăţa limba, se vor distra de minune... Îşi dorea că poată citit în original poezie engleză, pe care o admira foarte mult.

Cu toate astea, promisiunea de a se apuca de treabă nu păru foarte serioasă. La insistenţa lui Inez, Claire făcu mai îndeaproape cunoştinţă cu Enrica, care slujise casa Sarmento douăzeci şi nouă de ani. Soţul ei,

Rodolfo, avea grijă de reşedinţa din Oporto.

Apoi, admiră grădinile şi se duse să facă o baie pe plaja pustie, aflată la câţiva paşi de casă. La masa de prânz, Claire întâlni alte trei fete portugheze... Apoi apăru şi Nicholas, care trecuse să se intereseze de starea bătrânului...

Bărbatul rămase şi după ce ceilalţi oaspeţi plecară. Conversă cu Inez despre o mulţime de lucruri, în timp ce Claire stătea întinsă pe canapeaua ornată cu perne şi privea tufele de liliac. Rostirea numelui contelui îi atrase atenţia.

— De dimineaţă, zise Nicholas, am fost cu Manoel la oamenii ale căror locuinţe trebuie dărâmate pentru construirea drumului nou. Ieri, când m-am dus acolo singur, mi s-au părut tare încăpăţânaţi, deşi majoritatea caselor lor nu valorează mai nimic şi vor fi recompensaţi împărăteşte.

Dar Manoel a reuşit să-i convingă foarte repede. „Da, excelenţă”, „Cum doriţi, excelenţă”, ziceau toţi. Şi Manoel nu le-a spus despre noile locuinţe luxoase de care vor beneficia decât după ce toţi şi-au dat acordul.

— Asta e tipic pentru Manoel, râse Inez. Mai întâi obţine ce-şi doreşte, fără să accepte nicio condiţie. Abia apoi vine şi recompensa. Şi, în general, e vorba despre una foarte generoasă. Cred că va fi un soţ foarte interesant.

Nicholas ridică paharul şi privi vinul rămas:

— Nu asta îşi doreşte orice femeie? Autoritate?...

— Aşa se spune, dar nu ştiu ce să zic. Nu sunt ca toate femeile.

Bărbatul pe care-l voi iubi nu trebuie să se impună în faţa mea. Dragostea adevărată necesită supunerea amândurora.

Nicholas tăcu. Se uită spre Claire şi zise în engleză:

— Mi s-a spus să vă aduc pe amândouă mâine la castel, de preferat în jurul prânzului. Ce spuneţi?

— O, cu plăcere, răspunse Claire îndată. Dacă Inez este de acord, adăugă ea.

— Vom merge, zise Inez. Claire, e cel mai frumos lucru pe care-l poţi vedea pe insulă. Ar fi nemaipomenit dacă ai vedea castelul din Cintra...

Dar probabil că într-o bună zi îl vei vedea...

Claire nu-şi putea magina ceva mai greu de realizat. Faptul că locuia acum pe insula Santa Catarina i se părea deja incredibil. Îi plăcea ideea de a vizita castelul şi de a reînnoi legătura cu frumosul conte cu ochii negri, strălucitori, dar simţea că acest bărbat nu era deloc unul obişnuit.

Când un bărbat refuza ca inima să-i dicteze acţiunile, înseamnă că este un tip foarte aparte. Şi tocmai această diferenţă îl făcea şi mai atractiv în ochii ei.

— Şi acum, spuse Inez, ridicându-se graţioasă din scaun, trebuie să plec. Mă duc să văd dacă tata este pregătit pentru somn.

— Din câte ştiu, şi tu îţi vei face siesta, interveni Nicholas. De aceea sper că nu te superi dacă o voi lua pe Claire cu mine să-i arăt oraşul.

— Nu, răspunse Inez după o scurtă pauză. De ce m-ar deranja?

Sunteţi amândoi englezi şi Claire va avea un ghid bun... Iar ceilalţi vor vedea că are un gardian...

Nicholas zâmbi.

— Gardian nu e tocmai cuvântul potrivit. Se asociază cu un temperament morocănos şi cu evul mediu... Dar poate că am devenit destul de bătrân şi de enervant...

— Spui prostii, îl contrazise Inez. Nu eşti nici bătrân, nici capricios. Vă veţi întoarce până la ora ceaiului?

— Nu cred.

— Bine, atunci ne vom revedea mâine.

Claire îşi luă pălăria şi plecă împreună cu Nicholas.

— Insula este un loc minunat, şopti ea. Iar Inez este atât de drăguţă, încât mă aştept mereu să mă trezesc şi să-mi dau seama că totul n-a fost

decât un vis frumos. E o persoană deosebită, Nicholas.

Nicholas zâmbi şters:

— Aşa cred şi eu. Mă bucur că o placi. Apropo, portugheza ta este destul de bună. Dar cred că mai trebuie să lucrezi puţin... să profiţi de fiecare ocazie pentru a-ţi îmbogăţi vocabularul.

Din câte se părea, Nicholas nu voia să discute despre Inez. Imediat ce se urcă la volanul maşinii, bărbatul se concentră asupra drumului.

După o jumătate de oră, rulau de-a lungul unui gard viu înflorit.

Dincolo de acesta se întindeau proprietăţile contelui.

— Hai să mergem pe plajă, zise Nicholas.

Ajunseră la timp pentru a vedea pescarii.

Nicholas zise, zâmbind:

— Sunt foarte mândri de meseria lor. Vrei să ne întoarcem acasă pe plajă?

— Şi să trecem stâncile? Nu cred că voi putea...

— Nu va fi chiar atât de greu.

— Şi cum îţi vei recupera maşina?

— Mă voi întoarce tot pe plajă. Trebuie oricum să ajung pe chei, să aştept vaporul.

Claire se bucura de această excursie. Vântul îi răcorea chipul, iar urcuşul nu era foarte dificil. Ajunseră sus destul de repede.

— Eşti bine? întrebă Nicholas.

— Mă simt perfect. Ne distrăm la fel de bine ca în Anglia. Sper că vom face în curând o nouă excursie.

— Trebuie s-o convingi pe Inez să te însoţească, răspunse el. Acum că te are pe tine alături de ea, nu va mai fi nevoie s-o care pe bătrâna Enrica peste tot.

Bărbatul se uită la ceas:

— Trebuie să plec. Nu te deranjează dacă te întorci singură la familia Sarmento?

— Nu, deloc, dar cred că Inez vrea să te vadă.

— Mă îndoiesc, răspunse el scurt.

— Bine, atunci... mulţumesc, Nicholas.

Bărbatul îi făcu un semn din mână şi dispăru dincolo de stânci.

Claire era fericită. Ochii îi scânteiau, iar obrajii îi erau îmbujoraţi. Inez îi ieşi în întâmpinare, iar Claire se opri, zâmbind.

— Am întârziat mult? întrebă ea, în portugheză.

— Nu mai mult de o oră. Pari foarte fericită.

— Da, zise ea. Am mers cu maşina de-a lungul muntelui şi ne-am întors în oraş pe plajă.

— Şi aţi escaladat stâncile? Mi s-a părut că-l văd pe Nicholas...

Inez făcu o pauză, apoi adăugă:

— Cred că te simţi foarte bine... eşti atât de tânără şi de liberă. În

Portugalia, oamenii sunt diferiţi. Doar cei de rând acţionează fără constrângeri, aşa cum simt.

În cuvintele ei se simţea o notă de reproş. Oare încălcase vreo regulă locală plecând la plimbare cu Nicholas? Părea puţin probabil. Nicholas nu ar fi riscat s-o supere pe Inez, iar Claire spera din tot sufletul să-i câştige prietenia. Şi totuşi, ceva părea s-o nemulţumească pe gazda ei.

Inez se aşează din nou pe scaun şi luă de pe masă lucrul de mână.

— L-ai invitat pe Nicholas la ceai? întrebă Inez, întorcându-se spre

Claire.

Tânăra fu nevoită să recunoască faptul că nici măcar nu-i trecuse prin cap să-l invite. Se afla aici doar de o zi şi nu ştia ce trebuie să facă şi ce nu.

— Nu, răspunse ea. Trebuia?

— Probabil că ar fi acceptat. Mai era timp până la sosirea vaporului.

Pletele negre ale gazdei se aplecară din nou asupra lucrului. Claire îi admiră talentul şi îndemânarea.

— Îl vei revedea mâine, când ne va însoţi la castel, adăugă Inez, pe un ton ciudat. Veţi putea relua legătura care a existat între voi atâta vreme.

Iată că discuţia de ieri se relua. Claire îşi puse pălăria pe un scaun şi se aşează.

— Ţin foarte mult la el, răspunse ea. Şi mi-aş dori să-l văd fericit.

— Asta vreau şi eu, interveni Inez. Dar prietenul tău este foarte dificil.

Are prea multă mândrie şi prea puţin orgoliu.

Această ciudată remarcă o făcu pe Claire să cadă pe gânduri. Îşi aminti că Inez zâmbise imperceptibil la vederea lui Nicholas, iar la masa de prânz fusese foarte bucuroasă. Oare îl iubea? Se cunoşteau de opt luni şi se vedea că sunt foarte buni prieteni. Nicholas îi spunea pe numele mic, ceea ce însemna că între ei exista o legătură puternică.

Claire fu foarte fericită de această descoperire şi îşi dădu seama că cei doi se potriveau de minune. Şi ce minunată schimbare ar însemna în viaţa lui căsătoria cu această tânără! Ar trăi în Portugalia şi şi-ar petrece vacanţele pe insulă. Iar Nicholas ar duce-o în Anglia să-i arate căsuţa lui, în faţa căreia creşteau cireşii înfloriţi. Da, se vor căsători şi vor avea copii.

Ce soţ şi ce părinte minunat va fi Nicholas! Desigur! Toate începeau să capete un sens! De ce ar fi fost Inez atât de nerăbdătoare să înveţe limba engleză, dacă nu pentru el?

Dar Claire îşi dădu seama că nu putea fi atât de simplu. Nu se afla aici de prea multă vreme şi nu putea să tragă încă nicio concluzie. Se părea că Inez are pentru Nicholas un real interes, dar Claire îşi aminti remarca prietenului ei, care-i spusese că pentru el, vremea căsătoriei trecuse. Nu ar fi spus aşa ceva dacă ar fi fost îndrăgostit. Dar cum putea să rămână rece la farmecele acestei frumoase portugheze?

— De ce taci? S-a întâmplat ceva? întrebă Inez.

Claire răspunse vag, bazându-se pe faptul că remarca ei va fi pusă, din fericire, pe seama puţinelor cunoştinţe de portugheză:

— E din pricina aerului. Mi se pare prea tare.

În acea seară, doctorul se alătură celor două la cină, apoi urcă la bolnav.

După aceea, Claire îi propuse lui Inez o scurtă lectură, dar gazda se scuză, spunând că este deja prea târziu. Mâine dimineaţă însă aveau să înceapă studiul foarte devreme.

CAPITOLUL 2

Într-adevăr, a doua zi Claire îşi luă în serios îndatoririle. Începură cu exerciţii de gramatică, apoi citiră câteva pagini dintr-un roman contemporan. Acest lucru o uimi pe Inez, care nu mai parcursese decât literatură clasică tradusă în portugheză.

Nicholas sosi să le ia pe la unsprezece jumătate. În costumul gri şi cu zâmbetul pe buze, bărbatul părea astăzi mai tânăr decât de obicei. Inez purta o rochie roz pal şi o pălărie din paie, iar Claire, după o lungă negociere cu sine însăşi, se hotărî să se îmbrace într-o rochie bleu. Se simţea bine, dar şi puţin ciudat.

Când maşina porni, încercă să-şi stăpânească tremurul de emoţie.

Castelul nu se afla departe, iar priveliştea era absolut minunată.

Clădirea era înconjurată de copaci gigantici, iar partea din spate a castelului era uşor înclinată, unindu-se cu stâncile care ieşeau din marea învolburată.

Nicholas viră pe o alee pietruită şi conduse încet până în faţa frumosului edificiu. Faţada principală a castelului era îmbrăcată în marmură şi vegheată de două rânduri de ferestre gotice. Deasupra uşilor mari se afla emblema heraldică a familiei.

Manoel le ieşi în întâmpinare şi făcu o plecăciune. Ţinuta lui aristocratică şi felul în care soarele îi cădea în părul negru, lucios avură asupra tinerei un efect ciudat.

— Bom dia, Inez... domnişoară Wyndham. Pe tine te-am mai văzut în această dimineaţă, Nicholas, dar este o plăcere să ne reîntâlnim cu o asemenea plăcută ocazie.

Le luă de braţ pe cele două femei, zâmbind imparţial fiecăreia, şi le conduse de-a lungul holului. „Castelul ăsta pare fermecat”, îşi spuse

Claire, admirând coloanele din marmură şi tavanul pictat şi călcând cu respect pe covoarele grele de pe podea. Iată că ajunsese să fie oaspetele unui castel! Şi-ar fi dorit să existe cineva în Anglia căruia să-i scrie despre această vizită minunată şi despre tot ce simţea acum.

Un servitor le deschise uşa în formă de arcadă şi Manoel îi invită într-un

salon ale cărui ferestre dădeau în curte. Mobilierul sculptat era pictat în alb, iar pernele care se aflau pe scaune erau decorate cu roz şi verde intens. Pe masa aşezată între două ferestre se găsea o tavă din argint cu o carafă şi pahare din cristal.

Manoel îi rugă să ia loc şi începu să toarne chiar el în pahare.

Impecabilul costum alb, chipul lui bronzat, strălucitorii ochi negri şi zâmbetul de un calm incredibil creau o combinaţie de contraste pe care orice femeie, inclusiv Claire, ar fi găsit-o irezistibilă. Inelul său cu model ciudat atrase şi el atenţia tinerei, care admiră lucrătura fină şi pretenţioasă.

Conversaţia decurgea banal.

Deodată însă, Manoel o privi fix pe Claire, cu o mare intensitate.

Simţind privirea lui arzătoare, Claire se strădui să facă faţă înfruntării.

— Domnişoară Wyndham, spuse el, mă interesează foarte mult felul în care decurg lecţiile de engleză.

— Am început abia în această dimineaţă, senhor, dar cred că vom face repede progrese.

— Foarte bine. De obicei, tinerii n-au suficientă răbdare pentru a împărtăşi celorlalţi ceea ce ştiu. Dar presupun că tu nu eşti o fată obişnuită, altfel nu te-ai afla aici. Probabil că ai învăţat multe de la

Nicholas.

Nicholas râse:

— De fapt, nu e chiar aşa. Nu merit un astfel de omagiu. N-am învăţat-o nimic pe Claire..

Tonul bărbatului era cald, protector:

— Îi place foarte mult insula ta, senhor.

— Normal. În comparaţie cu Anglia, atmosfera de aici este mult mai romantică şi mai caldă. Nu-i aşa, domnişoară Wyndham? Tinerele fete din ţara mea spun adesea acelaşi lucru şi n-au ca termen de comparaţie cerul cenuşiu al Angliei.

Inez îşi termină vinul şi întrebă:

— Nu-i arăţi castelul musafirei tale înainte de masa de prânz?

Manoel răspunse, imperturbabil:

— Ba da, desigur. Vrei să ne însoţeşti?

— Nu, mulţumesc. L-am văzut de foarte multe ori, zâmbi ea. Iar

Nicholas va sta cu mine şi-mi va povesti despre noul său proiect.

— Sper că are mai mult bun-simţ pentru a-şi pierde timpul – şi pe al tău, desigur – cu astfel de discuţii neinteresante. Poate că veţi mai bea puţin vin... Mergem, domnişoară Wyndham?

La gândul că va rămâne singură cu el, Claire se înfioră.

Manoel îi atinse uşor, mâna, spunându-i:

— Vom merge să vizităm grădina şi îţi voi arăta, în drum, şi biblioteca.

Pătrunseră în grădina imensă în care creşteau sute de specii vegetale, mărginită din trei părţi de aripile castelului. Turnurile, observă Claire, nu făceau parte din clădirea principală, ci aparţineau castelului străvechi, medieval, din care se mai păstraseră zidurile din piatră.

— Grădina a fost cândva o arenă pentru luptele de tauri, spuse contele. Îmi amintesc de ultima dintre ele, la care am asistat când eram foarte mic.

Tatăl meu a sărbătorit astfel cei zece ani de căsătorie. Mi s-a părut un spectacol grandios şi puţin înfricoşător. Dar bunica mea, care avea o aversiune înnăscută pentru astfel de distracţii, a interzis luptele cu tauri după aceea şi a adus pe cineva care a proiectat grădina.

Ridică din umeri, cu un aer resemnat:

— Poate că a fost o decizie bună. Şi matadorii şi taurii trebuie aduşi de pe continent şi apoi şi unii şi alţii trebuie să-şi revină după răul de mare...

— Florile sunt mult mai interesante decât luptele, comentă Claire. O

înţeleg pe bunica ta.

— Aşa credeam şi eu, răspunse el, criptic. Dar păstrează-ţi compătimirea, pentru că n-a avut niciodată nevoie de aşa ceva. Poate că îţi vine greu să crezi, dar s-a simţit minunat printre portughezi. După ce s-a căsătorit cu bunicul meu, nu s-a mai întors nici măcar o dată în Anglia, deşi nimeni nu a oprit-o.

— Probabil că a fost o dragoste ca în poveşti.

— Cred că a fost, zise el, detaşat. Acum, femeile nu mai pot înţelege asta.

Claire se simţea nesigură şi nu îndrăzni să-l contrazică. Cercetă cu

atenţie zidurile străvechi şi întrebă, într-un târziu:

— Crezi că pot vedea faimoasele obiecte din porţelan vechi, senhor?

— De ce nu? răspunse el. Ne aflăm foarte aproape de camera colecţiilor.

Foarte aproape însemna cinci minute de mers pe coridoarele întortocheate.

Printre piesele de colecţie se numărau câteva servicii de cafea complete.

Claire rămase uimită.

— Într-o zi, voi dona toate astea unui muzeu, zise el, rece. Pentru ca turiştii să poată plânge în voie la vederea lor. În ce mă priveşte, nu sunt omul sentimentalismelor.

Claire fu dezamăgită.

— Să admiri frumuseţea nu înseamnă sentimentalism, senhor.

— Dar să admiri meşteşugul rece al vreunui artizan chinez înseamnă cu siguranţă slăbiciune.

— Aşa este, dacă priveşti numai dintr-un anumit punct de vedere, răspunse ea, distantă. A fost foarte drăguţ din partea ta să pierzi atâta timp cu mine. Ne putem întoarce, acum.

— O clipă.

O opri cu expresia unui om obişnuit să i se dea ascultare.

— Avem o carte de oaspeţi în care vizitatorii îşi scriu părerile. Ţinem la asta şi aş vrea să semnezi şi tu...

Îl privi cum scoate din sertarul mesei de scris cartea mare îmbrăcată în piele şi cum trage scaunul tapiţat din damasc alb.

— Te rog, zise el, cu o nouă plecăciune.

Claire nu se aşeză, însă. Stătu în spatele scaunului şi luă în mâini cartea, dând câteva pagini înapoi şi citind zecile de semnături. Aproape toţi cei care contribuiseră la crearea acestei cărţi erau portughezi, iar numele lor lungi şi complicate le arătau provenienţa din Cintra sau

Lisabona. Tânăra se hotărî să refuze această onoare.

Se întoarse către conte şi spuse:

— N-aş vrea să semnez aici, senhor.

În tonul bărbatului se ghici nemulţumirea:

— De ce?

— Nu mi-e uşor să explic. Probabil din pricină că nu-mi doresc să rămân doar o semnătură ştearsă închisă în sertarul castelului de Castro.

— Prietenul tău, Nicholas, se află aici. La fel şi Inez.

— Deci, nu contează dacă eu nu voi fi.

— Nu, nu contează, admise el, brutal. Ba chiar ai putea să ai satisfacţia că eşti singura persoană care a refuzat acest privilegiu.

Tânăra răspunse, cu un aer nonşalant:

— Se poate.

El o privi cu mânie. Probabil că nu era obişnuit ca cineva să se opunădorinţei lui. Luă pixul din mâna ei şi puse cartea la loc.

— În sfârşit! Nu te pot obliga să faci ceva împotriva convingerilor tale.

Pe drumul de întoarcere către salonul unde Nicholas şi Inez îi aşteptau, Manoel comentă calm picturile care ornau pereţii. Majoritatea lor erau vechi şi faimoase.

În timpul fastuosului oaspăţ servit într-o încăpere luxoasă, Manoel se arătă o gazdă desăvârşită. Dacă fusese mai atent cu Inez decât cu Claire, acest lucru se datora probabil obiceiului său de a se purta mai curtenitor cu femeile mai în vârstă.

Incidentul legat de cartea de oaspeţi fusese prea lipsit de importanţă pentru a-l mai interesa, dar ridicase un zid de netrecut între el şi musafira sa din Anglia. Privirea lui cinică şi rece când Claire îşi spusese opinia despre insulă era o probă suficientă.

Tânăra avu un sentiment de uşurare când Nicholas aminti că e timpul să plece şi-i mulţumi contelui pentru ospitalitatea sa.

Manoel îi conduse până la maşină.

— A fost o întâlnire foarte plăcută, zise el, cordial. Sper că ne vom revedea curând.

***

Claire se afla de nouă zile în Casa Venusta. Fuseseră nouă zile minunate. Experienţa unică de a locui într-o luxoasă vilă portugheză, într-o familie de nobili, i se părea incredibilă.

Nicholas, care locuia la numai o milă distanţă, suna în fiecare zi să se

intereseze de starea bătrânului, iar contele venise pe la ei cu acelaşi scop sâmbăta trecută. Manoel îi aruncase tinerei un convenţional „Bom dia, domnişoară Wyndham”, ca şi cum ar fi considerat-o de pe acum parte din familie şi pornise după servitorul care-l conduse la etaj. La plecare, nu-l revăzuse.

Acum, în cea de-a zecea zi, Calire se plimba prin grădină cu un coş într-o mână şi cu o foarfecă în cealaltă, culegând crini albi pentru vaza din hol. Păsărelele ţopăiau vesele din ram în ram şi cântau.

Claire adunase destule flori, dar continuă să se plimbe îngândurată printre copaci. Aici îşi întâlni pentru prima dată gazda.

Senhor Sarmento era un bărbat de înălţime medie şi destul de slab, smead la faţă. Pe cap purta o pălărie bej.

Bărbatul se întoarse şi o privi pe Claire cu capul plecat într-o parte.

Ochii lui semănau foarte bine cu cei ai lui Inez.

— Le-am spus servitorilor că nu vreau să am o maimuţă în captivitate, începu el, în portugheză. Şi cât timp am fost bolnav, au cerut unui marinar să le aducă de pe continent sărmana asta creatură, zâmbi el amar, privind maimuţa care se legăna într-un copac. Ce să te faci cu asemenea imbecili?

Zâmbetul însă rămase, făcându-l să pară foarte simpatic.

— Poate crezi că şi eu sunt un imbecil, de vreme ce vorbesc cu tine de parcă te cunosc de când lumea. Te rog să mă scuzi. Ştiu că eşti tânăra prietenă a lui Nicholas şi că ai venit din Anglia s-o înveţi engleză pe fata mea. Mi-au vorbit amândoi despre tine.

Se înclină ceremonios în faţa ei şi adăugă:

— Putem considera că am fost prezentaţi unul altuia, nu?

— Desigur, senhor.

Claire se uită împrejur, neliniştită, sperând să vadă scaunul cu care bătrânul trebuia să se deplaseze. Bătrânul zâmbi, fluturând o mână osoasă, gălbuie.

— E aici, lângă leandru. Josef m-a adus până aici, dar l-am rugat să mă lase singur. Nu te speria. M-am plimbat destul. Aşa că mă voi aşeza din nou în el, cuminte, iar tu îi vei spune lui Josef să vină să mă ia.

Senhor Sarmento se mişca atât de încet şi părea atât de fragil, încât

Claire se temu sincer că nu va putea ajunge la scaunul cu rotile. Dar, ajutându-se de braţul ei, reuşi. Fata începu să împingă scaunul către verandă.

Claire îi aranjă pernele şi-i aduse un pahar cu suc proaspăt de fructe, apoi bătrânul se odihni în compania lui Inez, rugându-le să i se permită să asiste la lecţia de engleză.

Senhor Sarmento nu ştia decât portugheza, dar era vizibil mulţumit de progresele fiicei sale, iar despre „micuţa Claire” spunea că ştia binişor limba lor. Claire îşi dădu seama că este un om minunat.

***

Treptat, senhor Sarmento îşi recăpătă vitalitatea şi viaţa lor împreună decurgea cât se poate de plăcut. Din partea lui Inez, simţea mereu o oarecare reţinere distantă, dar ajunsese s-o accepte, pentru că făcea parte din personalitatea ei. De asemenea, ajunsese la convingerea că bănuiala ei cu privire la sentimentele gazdei sale pentru Nicholas era cât se poate de întemeiată. Când era vorba de el, Inez zâmbea mereu, înduioşată, iar expresia din ochii ei se trasforma total. Inez era de asemenea foarte interesată de construirea noului drum şi o duse pe Claire cu maşina familiei, condusă de un şofer bătrân, să vadă şi să admire podul pe care

Nicholas îl terminase.

Într-o zi, familia Sarmento dădu şi o mică petrecere, la care invitară pe toţi vecinii apropiaţi. Nicholas era şi el prezent.

Unul dintre musafiri comentă în surdină:

— Senhor Sarmento are noroc să-l aibă pe senhor Benton ca vecin.

Pare mai mult un fiu decât un oaspete.

Claire o căută din ochi pe Inez, care conversa cu două femei, şi văzu cu plăcere că obrajii ei se îmbujoraseră uşor. Dar Inez era prea stăpână pe simţămintele ei pentru a se va în vileag.

Bătrânul Sarmento răspunse:

— Aici ai dreptate, Luis. Ştiu că mă pot baza oricând pe Nicholas.

Pentru mine, e ca şi un fiu.

Cu imperturbabilul calm britanic, Nicholas comentă:

— Sunt mai bun ca un fiu, senhor. Nu mă interesează banii...

Această glumă fu gustată de toată adunarea. Se părea că foarte mulţi invitaţi ştiau ce înseamnă nevoile crescânde ale fiilor plecaţi la studii în Europa.

Da, putea fi sigură că Inez îl iubea pe Nicholas. Dar care parte din el o atrăgea? Claire nu ştia. Nu mai trăise alături de el de multă vreme... de patru-cinci ani. Nu-l mai cunoştea cu adevărat. De la ultima lui vizită în Anglia, anul trecut, ceva adâncise ridurile din jurul ochilor săi şi-l făcuse să albească. În gesturile sale se putea citi deziluzia, resemnarea... Părea să-şi dea seama că anii trecuseră peste el fără să se bucure cu adevărat de viaţă.

"Bărbaţii sunt foarte dificili, se gândi Claire, în special cei atât de sensibili ca Nicholas. În privinţa contelui, o fiinţă rece şi egoistă, lucrurile stăteau altfel. Era un bărbat care nu arăta nicio sensibilitate. Avea o inimă de piatră, o garanţie perfectă că suferinţa îl va ocoli în viaţă.

Manoel se hotărâse să excludă din viaţa lui o soţie... iar faptul că devenise atât de dur era probabil de înţeles. Un bărbat atât de bogat nu ajunsese probabil foarte uşor la decizia de a-şi petrece toată viaţa ca burlac.

Claire nu pricepea de ce ajunsese la această alegere. Sigur, erau probabil zeci de femei care s-ar fi îndrăgostit de averea lui la fel de mult ca de personalitatea sa magnetică, dar Manoel de Castro părea un cunoscător al firii umane, un tip care ştia să distingă între tinichea şi platină.

Claire se hotărî să alunge amintirea enigmaticului conte din mintea sa şi să se concentreze asupra petrecerii.

***

Petrecera din Casa Venusta avu drept consecinţă excursia pe care Claire o făcu pe dealurile insulei, două zile mai târziu. O prietenă a lui Inez spusese atunci că orhideele înfloriseră a doua oară în acel an, iar pantele munţilor erau pline de flori.

— Trebuie să le vezi ca să-ţi dai seama de frumuseţea lor. Cuvintele nu sunt suficiente pentru a le descrie, exclamase aceasta.

Inez zâmbise cu indulgenţă, dar când, peste două zile, Claire îi propuse

un picnic ca să-şi continue studiul în aer liber, Inez ezită.

— Cred că prietena mea exagerează puţin. Nu spun că florile nu merită văzute, dar Portugalia este tărâmul florilor. Nu cred că e nimic pe insulă care să nu fie şi la ea acasă, în Estremadura.

Dar Claire nu fusese niciodată în Portugalia, iar covoarele de orhidee reprezentau pentru ea o tentaţie foarte mare. Trebuia să fie o senzaţie divină să stai întins pe un pat de flori şi să calci cu picioarele goale pe ele.

Inez adăugă:

— Ţie îţi place să te plimbi singură. De ce nu te duci acolo? Îţi pun la dispoziţie maşina.

Claire fu de acord.

Joao, bătrânul şofer al familiei, nu fu foarte încântat de excursie, pentru că îi fusese întreruptă siesta obişnuită. Astfel că, atunci când ajunseră într-un loc de unde orhideele se vedeau bine, Claire îl trimise acasă. Şi cum tânăra prietenă a stăpânei părea foarte bucuroasă să umble cu picioarele goale printre flori, bătrânul se gândi că-i va face la fel de multă plăcere să se întoarcă pe jos spre casă.

Maşina întoarse într-un nor de praf.

Florile fură pentru Claire o răsplată minunată pentru efortul urcuşului. Creşteau peste tot, cu formele lor ciudate şi culorile încântătoare. Claire le privi cu răsuflarea tăiată, pierdută în contemplare.

Se hotărî în sfârşit să coboare la umbra copacilor şi să rămână acolo până la apusul soarelui. Din locul unde stătea, putea vedea foarte bine drumul şi orice maşină ar fi trecut ar fi putut s-o zărească la timp pentru a coborî şi a cere şoferului s-o conducă o parte din drum. Ştia că a-i ajuta pe ceilalţi reprezenta o bucurie pentru oamenii de pe insulă.

În jur era linişte. Se părea că toată lumea rămăsese acasă în această zi. Resemnată, coborî şi începu să meargă singură pe drum; nu mai era atât de cald.

Se părea însă că norocul avea să-i surâdă în sfârşit, pentru că în depărtare se zărea o maşină gonind cu viteză spre ea. Era o maşină mare, verde, pe care nu-şi amintea s-o mai fi văzut până acum. Claire ştia că nu trebuia să facă semn, ci doar să aştepte oprirea maşinii, aşa că se sprijini

de un copac, sperând că şoferul locuia pe undeva pe aproape de destinaţia ei.

Când maşina se apropie, îşi dădu seama că la volan se afla nimeni altul decât contele Manoel de Castro.

Bărbatul coborî şi o privi cu interes. Claire aşteptă ca el să vorbească primul, deoarece, în ce o privea, rămăsese fără glas.

— Fermecător, spuse el, într-o engleză perfectă. O floare din Anglia printre miile de flori din Santa Catarina.

„Ah! gândi Claire. Până şi politeţea lui este distantă. Trebuia să-mi amintească faptul că n-am ce căuta aici.”

— Cred că ar fi mai înţelept dacă te-ai rezuma la excursii în jurul proprietăţii Sarmento, continuă el, total indiferent faţă de expresia ei uimită. Dacă nu, poţi apela la compania lui Nicholas.

Deschise portiera şi adăugă:

— Te voi conduce acasă.

Claire ar fi vrut să-l refuze.

Oare de ce prezenţa lui o enerva atât de tare? Ce anume din atitudinea lui o scotea din sărite? Se părea că aproape totul. Aerul lui de stăpân, calmul lui, tonul distant, înfăţişarea arisocratică. Chiar şi croiala desăvârşită a costumului pe care-l purta. Părea invulnerabil... prea puternic pentru a fi uman. Tânăra urcă în maşină fără să-l privească.

— Dealurile sunt superbe în acest sezon, zise el, aşezându-se la volan.

Florile sunt minunate, dar nu toată lumea le apreciază. Dacă n-ar fi fost atât de cald, aş fi dat o petrecere în aer liber şi ai fi văzut cum ne distrăm noi, portughezii. Ai auzit de fadouri?

— Cântecele populare portugheze?

— Da, am auzit, răspunse ea, deloc impresionată.

El o privi ciudat.

— Poate că nu ţi-a plăcut monotonia lor. Nu sunt pe gustul tuturor, dar portughezii le înţeleg instinctiv. Cred că eşti mai degrabă atrasă de muzica modernă.

Vorbea ca şi cum dansul ar fi fost un obicei copilăresc. De ce trebuia să reducă totul la proporţii insignifiante?

Maşina mergea pe un drum cu serpentine şi se vedeau deja în depărtare casele localnicilor, ce păreau cuprinse de flăcări în lumina apusului. Cerul era zugrăvit în culori suprinzătoare. Trecuse cu puţin de ora cinci şi în curând avea să se întunece. Noaptea venea brusc pe insulă.

— Hei! zise Manoel deodată, apăsând frâna. Ce se află aici?

Nimic nu scăpa privirii lui intense. Opri la marginea drumului şi

Claire observă abia atunci un copilaş care stătea în iarbă, plângând. Sări din maşină şi-l ridică grijuliu.

— Haide, pequenino, spuse Manoel pe un ton blând.

Nu, nu te-ai pierdut, micuţule. Nu te poţi pierde aici. Pe insulă, cu toţii suntem prieteni. Te voi duce acasă. Cum te cheamă?

Copilaşul, care avea vreo şase ani, se frecă la ochi şi spuse:

— Numele meu e Jose. Iar dumneavoastră sunteţi contele.

— Dacă mă cunoşti, e foarte bine. N-ai de ce să te temi. Te voi duce la părinţii tăi. Tu îi vei arăta drumul.

— Nu m-am pierdut, îndrăzni copilul. Dar nu pot merge. Sunt lovit la picior.

Manoel se opri şi-i atinse genunchiul.

— Unde te-ai lovit? Arată-mi!

Jose ridică piciorul stâng:

— Aici, zise el. Vedeţi?

— O, răspunse contele. E o rană urâtă. Nu-i de mirare că ai uitat că eşti băiat mare şi ai început să plângi. Dar nu-i nimic, te voi lua în braţe.

Da?

Înainte ca micuţul să răspundă, contele îl duse la maşină.

Când maşina porni, Claire se adresă copilului:

— Ia spune... Cum te-ai lovit?

Jose răspunse, plin de importanţă:

— Voiam să prind un măgar, dar a fugit în tufişuri. L-am urmărit, dar m-am împiedicat, am căzut, m-am lovit tare şi l-am pierdut...

— Şi proprietarul măgarului te va certa?

— Nu, senhora. Măgarii sunt atât de proşti, încât se pierd una-două.

O să-l găsească mâine.

Apoi, adresându-se contelui, copilul adăugă:

— Nu m-am mai plimbat niciodată cu maşina.

Nu te zgâlţâie, cum face căruţa...

Claire râse şi zări în oglindă zâmbetul amuzat al contelui. Atunci, se întâmplă ceva ciudat. Inima începu să-i bată cu putere şi se simţi deodată fericită. Întoarse capul şi privi pe fereastră.

— Aici se strada noastră, la stânga, zise Jose. Într-o bună zi, tata o va face frumoasă. Mi-a promis.

Claire căzu pe gânduri. Probabil că făcuse insolaţie. Altfel, nu-şi putea explica de ce Manoel i se părea dintr-o dată mai blând, mai uman.

Strada ducea către o căsuţă, iar o femeie îi aştepta în prag, gesticulând.

Copilul era fericit şi strigă la mama lui din maşină:

— Contele m-a adus acasă pentru că nu puteam merge.

— Taci, zise contele, sever. Te voi lua în braţe...

Femeia era aproape paralizată de ocazia nesperată de a-l vedea pe conte. În bucătărie era dezordine, Dumnezeule, iar faţa de masă bună era în sertar!

— Are o rană la călcâi, senhora, zise contele cu blândeţe. Cred că e un spin. Am nevoie de puţină apă caldă, ca să-l scot. Nu contează că e murdar. Nu, insist. Jose va fi curajos, nu-i aşa, drăguţule?

Claire privi emoţionată operaţiunea. Contele steriliză lama unui cuţit şi tăie pielea copilului, ca să poată curăţa rana. Se părea că are întotdeauna la el bandaje şi leucoplast, pentru că scoase imediat din buzunar un pansament, îi ajustă forma şi-l lipi pe locul dureros.

— Asta numesc eu curaj, spuse el. Iar pentru asta, meriţi un premiu.

Mâine, cineva îţi va aduce o cutie de bomboane. O să vezi că am dreptate!

Jose îşi lovi palmele, încântat.

Manoel se spălă pe mâini şi se şterse cu un prosop curat. Claire îl aştepta afară, în lumina de jar a apusului. Îl auzi pe conte vorbindu-i calm şi blând femeii, iar dialogul se încheie cu „Boa noite, senhora... Jose”.

Manoel deschise portiera şi aşteptă politicos ca tânăra să se urce.

O dată cu lăsarea întunericului, în sufletul tinerei se născu un sentiment

necunoscut. Totul decursese normal până la întâlnirea băiatului. Manoel îi vorbise cu politeţea distantă obişnuită, iar ea se apărase cum ştiuse mai bine. Apoi, se întâmplase incidentul cu Jose şi o nouă faţă a contelui devenise vizibilă. Vocea lui blândă, sensibilitatea gesturilor sale, tandreţea amestecată cu o uşoară severitate aveau ceva ireal. Dar era oare atât de ciudat ca bărbatul să ştie să se poarte cu un băiat speriat şi rănit? Toţi oamenii de pe insulă păreau într-un fel copilăroşi şi toţi îl iubeau şi se încredeau în judecata lui. Îl admirau, pentru că familia Castro făcuseră foarte mult bine oamenilor de aici.

Totuşi, Claire simţea că învăţase ceva despre Manoel, iar acel ceva îi răpise liniştea.

Privind retrospectiv, zâmbetul pe care-l împărtăşiseră îi lăsase în inimă un sentiment dulce-amărui.

— Eşti obosită? întrebă Manoel.

— Nu foarte. Este foarte amabil din partea ta că mă duci până acasă.

— Este? întrebă el, ironic. Şi totuşi, nu ţin neapărat să mă port bine cu tine.

— Nu? Te-am supărat în vreun fel?

— Nu, zise el, ridicând din umeri. Dar ai creat un mic haos în mintea de obicei atât de ordonată a prietenului Nicholas. Cât a stat aici anul trecut, lucrând la pod, mi s-a părut fericit. Când s-a întors din Anglia, după ce te-a revăzut, s-a schimbat. Cred că a început să-şi pună întrebări.

— Întrebări? Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun, repetă el încet, că Nicholas a fost probabil tulburat de ochii tăi verzi şi de părul tău roşcat. Până la urmă, e şi el un bărbat, cu nevoi normale. Dar părerea mea este că se consideră prea bătrân ca să te ceară în căsătorie.

Claire rămase fără glas. Cum îndrăznea să-i spună astfel de minciuni?

Auzi! Nicholas! Dintre toţi bărbaţii din lume...

— Imposibil, exclamă ea. Îl cunosc din copilărie. Am fost vecini atâta vreme. Suntem prieteni foarte buni şi nimic mai mult.

— Nu spun că am sută la sută dreptate, dar nici nu pot fi de acord cu tine când spui că e imposibil. Şi cum schimbarea lui s-a produs o dată cu

revederea voastră, mi se pare normal să leg aceste evenimente între ele şi să găsesc o explicaţie. Cât despre prietenia dintre voi, adăugă el ironic, nu te mai afli la vârsta la care să înveţi să înoţi. În schimb, sunt destule lucruri pe care le-ai putea învăţa alături de un bărbat. Nu e cazul să roşeşti.

Bărbatul tăcu o clipă, dar reluă, cu încăpăţânare:

— Îmi place Nicholas, dar nu cred că vă potriviţi.

Claire îl fulgeră cu privirea, dar îşi muşcă buzele pentru a nu-i da răspunsul pe care-l merita. Ce tip imposibil!

— Dacă ceea ce te nelinişteşte este terminarea contractului pe care şi l-a asumat aici, să ştii că Nicholas se va ţine de cuvânt.

Pentru prima dată de când îl cunoştea, Manoel nu-şi mai puse frâu sentimentelor. O privi cu furie, iar mâinile i se încleştară pe volan.

Probabil că îl ofensase, dar nu înţelegea cum.

— Nu pricepi nimic, zise el cu o voce rece ca gheaţa. Nu trebuia să discut aşa ceva cu tine. Conversaţia noastră s-a terminat.

Chiar atunci treceau prin faţa casei lui Nicholas. În living se zăreau lumini, iar Rocco trăgea draperiile.

Claire întrebă, râzând:

— Şi ce aţi vrea să fac, senhor? Să plec de pe insulă?

— Cum doreşti.

Claire realiză că Manoel nu voia să continue conversaţia.

Maşina urcă dealul care ducea la Casa Venusta. Contele coborî şi-i deschise portiera, cu o plecăciune corectă, dar rigidă.

— Sper că vei fi atât de drăguţă să mă scuzi în faţa gazdelor tale că nu pot intra, spuse el, cu un ton distant. Am musafiri la cină şi am întârziat deja.

Plecă, iar Claire urcă încet scările.

Evenimentele de peste zi o obosiseră fizic şi psihic. Nu voia să se gândească la ele, dar ştia că nici nu le putea evita pentru mult timp. Le simţea prea aproape de inima ei, prea importante. O făceau să se teamă de ea însăşi.

Se duse în baie şi umplu cada, dar apa parfumată n-o făcu să se simtă mai bine. I se părea stupid să se îmbrace pentru cină când era destul de

obosită pentru a se culca şi nu-i era deloc foame.

Servitoarea bătu la uşă.

— Stăpânul a fost îngrijorat din pricina dumneavoastră, senhora, pentru că aţi întârziat mult. Când s-a lăsat întunericul, a spus că, dacă vi se întâmplă ceva, îşi va concedia şoferul şi-l va trimite înapoi în Oporto.

Nu trebuia să vă lase acolo, atât de departe de casă, fără măcar să stabilească o oră la care să vină să vă ia.

— Eu l-am trimis acasă, Lucia. Totul a fost bine.

Lucia coborî tonul şi adăugă:

— Stăpânul şi stăpâna sunt foarte fericiţi. Au primit veşti din Oporto.

Fratele stăpânei a cerut consimtământul tatălui pentru căsătorie. Este vorba despre o fată dintr-o familie bună, Matena. Toată lumea cunoaşte familia Matena! Va fi o cină festivă. Sunt veşti minunate, nu, senhora?

— Minunate, confirmă Claire, mecanic.

Se privi în oglindă. Orice schimbări ar fi intervenit în înfăţişarea ei în cursul zilei – şi trebuia să recunoască faptul că se simţea altfel – va fi nevoită să se gândească mâine la toate astea.

În această noapte, trebuia să se bucure alături de familia Sarmento.

Simţea că pentru prima dată în viaţă avea să se bea pe nerăsuflate un pahar de şampanie.

CAPITOLUL 3

În Anglia, o duzină de rochii simple şi două rochii de seară i-ar fi ajuns pentru câteva luni. Dar după şase săptămâni petrecute pe insula

Santa Catarina, într-un climat care o obliga să se schimbe de mai multe ori pe zi, Claire ajunse la concluzia că garderoba sa nu era suficientă.

La magazinele pe de plajă se găseau rochii frumoase, decoltate şi scurte, foarte potrivite pentru localnicele cu umerii bronzaţi şi păr buclat, dar care nu puteau fi purtate la reşedinţa Sarmento. Astfel că fu nevoită să cumpere metri buni de mătase şi să-şi coasă singură, de mână, rochiile. Maşinile de cusut erau destul de rare pe insulă.

Într-o dimineaţă, pe când Inez şi tatăl ei erau ocupaţi cu nişte statistici sosite din Oporto, Claire plecă la plajă şi, din curiozitate, se îndreptă spre locul unde se lucra la noul drum. Câteva case erau goale, altele fuseseră dărâmate.

Nu credea că avea să-l întâlnească pe Nicholas, dar bărbatul era acolo.

Stătea la o masă, protejat de o umbrelă mare înfiptă în pământ.

Claire se îndreptă spre el, râzând:

— Ţi se pare amuzant, zise el, dar trebuie să mă feresc de soare. Ce faci aici?

— Inez e ocupată şi am o oră liberă. Speram să te pot vedea, dar nu eram sigură că voi da de tine.

— Drăguţ din partea ta. Dar soarele e foarte puternic. Mai bine ai sta sub umbrelă.

Nicholas luă un scaun pliant din pânză şi i-l oferi.

— E al contelui...

— Da? zise ea. Înseamnă că e foarte special. Vine să te vadă la lucru?

— Aproape în fiecare zi.

Apoi, adăugă cu un zâmbet:

— Nu cred că se va supăra că îi foloseşti scaunul.

Bărbatul fixă hârtiile pe masă cu o piatră şi-şi scoase ţigările. Vorbiră despre lucrări şi Nicholas îi povesti în detaliu ce mai avea de făcut.

Ceea ce îi plăcea tinerei la el era faptul că era mereu egal cu sine însuşi.

Calm, cu o personalitate puternică, era un tip pe care te puteai baza întotdeauna. Era o companie extrem de plăcută.

Claire îl privi cu atenţie pentru a ghici în atitudinea lui ceva care să justifice părerea contelui despre sentimentele pe care acesta pretindea că le are pentru ea. Dar nu sesiză nimic special. Nicholas părea absorbit de contract, dar nu excludea nevoia unei vieţi sociale. Venea la Casa

Venusta şi bea un pahar cu bătrânul, conversa cu plăcere cu Inez şi se purta amical cu Claire. La treizeci şi opt de ani, era un bărbat care nu renunţa la micile plăceri ale vieţii şi nu părea să tânjească după compania tinerei pe care o cunoştea din copilărie. Expresia lui de neutralitate o exaspera pe Claire, care nu ştia cum să-l scoată din aparenta lui indiferenţă.

— Senhor Sarmento îşi ajută încă fiul în afaceri, începu ea. E bucuros de căsătoria fiului, mai ales că familia e bogată. Dragostea nu pare să conteze foarte mult...

— Familia Matena deţine podgorii bogate la Douro. Familiile bogate se înrudesc adesea între ele.

— Mă întreb de ce Inez nu s-a căsătorit până acum, răspunse tânăra.

Enrica mi-a spus că a avut mai mulţi pretendenţi. E foarte drăguţă...

— Cine poate să înţeleagă femeile? Cred că e destul de modernă pentru a respinge o căsătorie de formă. Pe de altă parte, este foarte legată de tradiţii în multe privinţe... E foarte portugheză... Să fie singură cu un bărbat o nelinişteşte, o intimidează.

— Nu şi când e cu tine!

Nicholas avu o expresie ciudată.

— N-ai de unde ştii... Nu eşti acolo. Sau poate că vârsta mea reprezintă pentru ea o garanţie suficientă...

— Ah, eşti îngrozitor! Mi-aş dori să nu mai vorbeşti despre tine ca şi cum ai fi senil.

— În comparaţie cu Inez, draga mea, sunt. Un singur lucru trebuie să ştii, Claire. Chiar dacă nu mai am de gând să mă căsătoresc, în viaţa mea va exista mereu o iubire... aşa că nu sunt complet burlac.

— Eşti un bărbat minunat, Nicholas, spuse ea.

Îi făcea mare plăcere să stea de vorbă cu el.

— Trebuie să mă întorc acasă, adăugă ea.

— Stai puţin, Claire, o opri el. În legătură cu ziua de vineri...

— Speram că ai uitat...

— N-am uitat niciodată ziua ta. Iar anul ăsta aş vrea să dau o petrecere pentru tine.

— Nu, e drăguţ din partea ta, dar nu m-aş simţi bine... Aş prefera ca familia Sarmento să nu ştie. Poate s-ar simţi obligaţi să-mi facă vreun cadou, şi nu sunt decât o angajată în casa lor.

— Nu fi prostuţă. Nu te consideră o angajată.

— Poate e adevărat, dar tot nu sunt convinsă...

— Bine, dar să ştii că nu poţi veni nici la mine, la bungalou. Simţul local al ospitalităţii ar interzice aşa ceva. Dar putem face altceva. Voi pleca de la lucru pe la trei şi jumătate şi ne vom întâlni la mine doar pentru ceai. Va fi o petrecere în doi.

Claire fu de acord şi plecă în grabă. Inez nu comentă în niciun fel întârzierea ei, iar senhor o pofti la cafea pe verandă. Nu începură lecţiile decât după prânz.

Vineri după-amiază însă, Claire nu putu pleca. Coborî la patru fără un sfert din cameră şi se întâlni cu Inez, care o anunţă că invitase acasă câteva prietene. O discuţie între femei, la un pahar de suc rece. Claire trebuia să se alăture lor. Ceea ce şi făcu, exersându-şi cunoştinţele de portugheză într-o conversaţie amabilă şi plină de veselie. Dar în sinea ei era foarte neliniştită.

Poate ar fi trebuit să-i trimită un bilet lui Nicholas. Va înţelege situaţia, chiar dacă va fi dezamăgit. Nu era oare niciun mijloc de a scăpa? În fond, după-amiezele era liberă, şi în plus era ziua ei.

Se duse la Inez şi o întrebă direct:

— Te-ai supăra dacă aş pleca?

Am promis deja că voi lua ceaiul cu un prieten.

Ochii negri ai celeilalte se plecară.

— Un prieten? Unul dintre localnici?

Claire era încurcată. Inez trebuia să ştie că nu se împrietenise cu niciun

portughez pe insulă. Probabil că voia să audă de la ea cu cine se întâlneşte, deşi bănuia.

— Nicholas m-a rugat să iau ceaiul cu el.

Inez rămase tăcută o vreme, apoi spuse:

— A, da. Ora ceaiului, înţeleg. Atunci, trebuie să te duci. Vă urez distracţie plăcută. Adeus.

"Ce mai aniversare, se gândi Claire, când ieşi din casă. Nicio urare, nicio scrisoare de la prietene, ca în anii trecuţi. Nu-i păsa foarte mult de asta, era adevărat, pentru că Nicholas era alături de ea. Dar şi această bucurie fusese stricată din start, pentru că o rănise fără să vrea pe Inez.

Slavă Domnului că exista Nicholas, deşi chiar el era pricina pentru care Inez suferea.

Bărbatul îi ieşi în întâmpinare pe veradă, punându-şi mâinile pe umerii ei.

— Douăzeci şi doi de ani! exclamă el. Nu-mi vine să cred. Şi în curând vei fi şi foarte frumoasă.

— De ce în curând?

— Păi, atunci când te vei îndrăgosti. Dragostea va scoate la iveală ce e mai preţios în tine şi vei străluci cu adevărat.

— Înseamnă că nu voi putea păstra secretul, glumi ea.

Intrară în sufragerie, unde masa era aranjată pentru două persoane.

În centrul ei se afla un bol din sticlă cu flori de portocal.

După ce terminară de mâncat, Nicholas îi dărui o brăţară de chihlimbar. Biluţele de ambră erau prinse în formă de floare într-un căuş de argint.

— O femeie poate primi bijuterii de la tată, frate, logodnic sau soţ, spuse el. Şi cum n-ai avut niciodată un frate, mă bucur să joc eu rolul ăsta, draga mea. Chihlimbarul se potriveşte cu ochii şi cu părul tău.

Cum aniversarea aceasta le amintea de alte vremuri, vorbiră despre

Sussex şi despre prima vizită a tinerei la Londra, la teatru, pe când avea unsprezece ani.

Claire se întristă, amintindu-şi cu nostalgie de vremurile în care viaţa ei era atât de simplă, de calmă. Înainte să vină pe insulă... Cu toate astea, îşi dădu seama că era recunoscătoare pentru noua ei viaţă.

Când se întoarse acasă, se întâlni cu Manoel de Castro, care îşi lua rămas-bun de la senhor Sarmento. Era îmbrăcat în costum de călărie şi cizme roşii. Probabil că venise călare pe deal, încercând să evite aglomeraţia din oraş.

Se întoarse spre ea şi făcu o plecăciune respectuoasă, fără să pară deloc supărat.

— Bună seara, domnişoară Wyndham. Sper că te simţi bine. Am trecut să-i rog pe Inez şi pe tatăl ei să vină la castel mâine, pentru o după-amiază sportivă. Sper că vei veni şi tu.

Claire rămase fără cuvinte.

— Îmi va face mare plăcere, senhor. Mulţumesc, se strădui ea să răspundă.

— Din nefericire, Nicholas trebuie să supravegheze nişte reparaţii, dar să sperăm că va reuşi să vină.

Manoel se înclină din nou în faţa ei şi plecă. Claire privi în urma lui, uimită.

— Va trebui să te odihneşti bine, spuse bătrânul Sarmento. Zilele astea de sport de la castel sunt epuizante şi trebuie să le abordezi odihnit. Eu doar voi sta să privesc. Unui bătrân i se permite să lenevească.

— La ce oră plecăm? întrebă Claire, străduindu-se să-şi stăpânească vocea.

— La zece. Vor fi douăzeci-treizeci de invitaţi.

Claire era bucuroasă de această veste. Cu mai mulţi musafiri, Manoel va fi distant, dar politicos.

Claire n-o revăzu pe Inez decât la cină. Pe când îşi schimba rochia, se hotărî să-şi pună la mână brăţara şi, acum că ziua trecuse, să explice deschis:

„Astăzi e ziua mea, iar Nicholas şi-a amintit şi a insistat să sărbătorim într-un fel. Am luat ceaiul împreună şi mi-a dat acest cadou. Pentru mine, e ca un frate...”

Dar Inez nu voia să discute despre Nicholas. Ca şi prietenul ei

Manoel de Castro, era imprevizibilă.

A doua zi dimineaţă, râsetele servitorilor o treziră pe Claire. Aveau să fie

liberi până la cină şi la fel şi sâmbătă. Iar contele se gândise şi la ei şi le trimisese mâncare şi vin din belşug. Ce bine se vor distra!

Lucia, care punea prosoape noi la baie, spuse, vesel:

— Când contele dă o petrecere, toată lumea e fericită. Nu sunt multe

— Poate doar două pe an – dar atunci pentru toată lumea este veselie.

Chiar şi marinarii se alătură dansului şi asta e foarte nostim, mai ales dacă nu sunt portughezi. O dată, au fost chiar nişte englezi. La început spuneau că suntem prea bucuroşi şi cam nebuni, dar după câteva pahare bune, au dansat până dimineaţă.

Claire îşi bău cafeaua şi făcu o baie. Se hotărî să poarte o rochie albă, confortabilă, dar feminină.

Inez se îmbrăcă în verde, cu o pălărie maro, asortată cu pantofii.

În soarele dimineţii, insula strălucea ca un tărâm fermecat. Vântul plin de miresme adia uşor, aplecând la pământ florile parfumate. Maşina mergea pe drumul pe care Claire şi-l amintea de când mersese în excursie condusă, de Joao.

Pe deal se zărea castelul contelui. Steaguri fluturau în vârful turnurilor, iar pe peluză se vedeau invitaţii, care păreau să fi sosit în număr foarte mare. Claire estimă numărul lor la cincizeci.

— Toate locuinţele sunt goale astăzi, zise Inez, cu glasul ei plăcut.

Cred că toată lumea a sosit deja şi noi suntem printre ultimii veniţi. Aşa ar trebui să fie castelul, Claire, adăugă ea, întorcându-se către ea, plin de veselie, nu sumbru şi posomorât.

— Până seara, replică tatăl ei amuzat, toată lumea va fi prea obosită ca să se mai bucure de petrecere. Încetineşte, Joao, îl văd pe conte.

Manoel, îmbrăcat într-un costum alb, le ieşi în întâmpinare zâmbind cum numai el ştia s-o facă.

— Mă bucur să vă văd, senhor, spuse el, dar pentru a vă face bine trebuie să vă odihniţi şi să ascultaţi sfaturile doctorului Gomes. După ce vă întremaţi după drum, veţi sta să priviţi cum invitaţii îşi demostrează îndemânarea la tenis şi golf. Dona Felipa s-a interesat dacă doriţi să jucaţi şah cu ea. Vă avertizez însă că şi-a îmbunătăţit mult tehnica...

Senhor Sarmento zâmbi:

— Sunt de neînfrânt, oricum.

Se îndreptară spre curtea din spate a castelului. La umbra copacilor erau adăpostite mese pentru odihnă şi o armată de servitori serveau invitaţii cu cafea cu gheaţă, sucuri de fructe şi prăjituri.

Se aşezară la una dintre mese, ceva mai depărtată de restul.

Orchestra începu să cânte şi oamenii se adunară pe ringul de dans.

Manoel se aplecă spre Claire şi-i spuse, cu un zâmbet ştregăresc:

— E o piesă foarte frumoasă, foarte sentimentală. Se numeşte Minha

Flor – Floarea mea – şi a fost scrisă acum mulţi ani de un nebun, obsedat de frumuseţea unei femei. De atunci, a fost cântată de alţi mulţi nebuni.

— De ce nebuni? întrebă Claire.

— Pentru că toţi îndrăgostiţii sunt nebuni. Cred că ţi-ai dat seama de asta. Dragostea este o frumoasă nebunie, care are culmile şi declinul ei.

Ştiu că nu vei fi de acord cu mine, dar n-o să ne certăm tocmai acum. Îţi place sucul de fructe?

Orchestra interpreta acum un dans portughez, şi Manoel îşi îndreptă atenţia asupra lui Inez. Mâna lui se odihnea pe masă. Unghiile frumos conturate şi inelul fascinant pe care-l purta la deget o făcură pe Claire să se gândească la forţa acestor mâini care puteau să lovească sau să mângâie.

După o vreme, Manoel se ridică pentru a face onorurile de gazdă.

Bătrânului senhor îi aduse un companion în vârstă şi pentru tinere găsi doi parteneri. Cele două cupluri se despărţiră. Claire şi partenerul ei se îndreptară spre ruinele vechiului castel. Când se întoarseră în curte, majoritatea invitaţilor fuseseră împărţiţi în echipe pentru jocul de tenis sau golf, iar alţii se pregăteau pentru concursul de înot.

Claire alese înotul şi partenerul ei fu de acord. Trebuia să se ducă să-şi ia costumul de baie din maşină şi să se întâlnească în acelaşi loc peste zece minute, ca să pornească spre plajă.

— Vei înota în piscină, auzi ea vocea lui Manoel. Valurile sunt mari şi plaja e un loc periculos...

— Dar înot foarte bine şi-mi place marea.

— Şi totuşi, vei înota în piscină, zise el ferm, chemând o servitoare să-i

arate domnişoarei Wyndham unde să se schimbe.

Piscina avea o formă neregulată şi pe marginile ei creşteau plante, pentru a da senzaţia unui lac natural. Claire intră în apă şi se întinse pe spate, plutind.

„Dragostea este o frumoasă nebunie”, spusese contele. Probabil că experienţa îl condusese la această concluzie. Se afla la o vârstă când probabil gustase deja din toate plăcerile.

Claire încercă să-şi imagineze cum decurgeau relaţiile de dragoste ale acestui ciudat bărbat. Mâinile lui îmbrăţişând umerii unei femei, buzele lui, ironice şi în iubire, întâlnind alte buze fierbinţi... Probabil că ştia importanţa unei îmbrăţişări sălbatice şi a şoaptelor de amor.

Enervată şi torturată de aceste meditaţii masochiste, Claire ieşi din piscină şi o regăsi pe Inez, care stătea şi privea meciul de tenis. Tânăra îi mărturisi că nu jucase niciun joc, în afară de cărţi. Chiar şi efortul de a-i privi pe alţii cum se agită o obosea.

Prânzul, constând în peşte cu garnitură şi crutoane, pui şi salată de fructe, fu servit afară. Inez se alătură celorlaţi pentru tradiţionala siestă, dar

Claire n-avea chef să doarmă.

Se aşeză pe un şezlong, la soare.

— Te-ai simţi mai bine înăuntru, senhorita, se auzi glasul lui Manoel în apropiere.

Vocea lui profundă o înfioră. Cuvântul senhorita o făcu să se îmbujoreze şi un zâmbet larg îi apăru pe chip.

— Îmi place liniştea, se justifică ea. Până şi păsările par că-şi fac siesta.

— Da, păsările sunt foarte înţelepte. Te-am deranjat?

— Nu, bineînţeles că nu.

Manoel se aşeză pe scaunul alăturat. Parfumul său, ce aducea cu parfumul de trandafiri, dar şi cu mirosul de tutun proaspăt cules, i se păru deosebit, ameţitor.

— Aştepţi?

Fata se gândi o clipă, apoi răspunse:

— Vrei să spui, pe Nicholas?

Manoel părea mai uman, acum când zâmbea deschis, prietenește.

— Nu începe din nou. Te rog, răspunse ea.

— Nu, n-am venit să încrușișăm spadele, spuse el, calm.

Claire schimbă subiectul:

— Unde sunt jucătorii de golf?

— Dacă au puțină minte, probabil se odihnesc. Nu merită să-și irosească energia în căldura după-amiezii. Se va mai juca tenis după patru, dacă vrei să te alături lor.

— Încă n-am văzut plaja.

— De vreme ce nu există niciun părinte prin preajmă care să ne certe, vom fuma o țigară și apoi vom merge să-ți arăt peșterile.

Claire trăia la intensitate maximă fiecare clipă.

Fuma și-i asculta remarcele inteligente, comenta atunci când era cazul și se gândea cât de frumos era acest bărbat enigmatic.

Pe drumul spre plajă, degetele lui se prinseră ușor de mâneca albă a rochiei ei.

Nu era greu de priceput de ce primul conte de Castro alesese această privelițte pentru castelul său. Valurile săpau în faleza înaltă, ridicând perdele de apă înspumată, iar valea era mărginită de pereți abrupți, în care vântul săpase o fină dantelă.

Manoel aruncă o privire asupra veșmintelor ei și zise:

— Peșterile sunt aproape. Mai trebuie să escaladăm stâncile, care sunt ude. Calcă numai pe urmele mele și mai ales nu te grăbi.

Tânăra era pe punctul de a-i spune că mai urcase stâncile cu

Nicholas, dar se răzgândi. Nimic nu trebuia să strice această oră minunată petrecută alături de el. Ascultă și-l urmă. Iar ascultarea îi fu răsplătită. Manoel îi întinse brațul s-o ajute, iar atingerea lui o făcu să se înfioare.

Gurile peșterilor, trei la număr, se deschideau înspăimântătoare una lângă alta, spălate de valurile uriașe. Pe jos se afla nisip, iar pereții erau verzi de mușchi. După câțiva pași înăuntru, cărările începeau să urce.

Aerul era rece, pătrunzător.

— Cred că ar trebui să ne oprim, zise Manoel. Avem nevoie de o

lanternă. Pe vremuri, peşterile duceau direct la castel, dar acum câţiva ani le-am închis.

— De ce?

— Doi prieteni de-ai mei de la facultate au venit aici pentru o mică exursie, dar unul dintre ei şi-a rupt piciorul şi a fost o adevărată aventură să-l scoatem din peşteră. Au mai fost şi alte incidente şi singura soluţie pentru a preveni astfel de întâmplări nefericite a fost să închid pasajul.

Claire îl urmă spre ieşire.

— Presupun că există nenumărate poveşti despre peşterile astea, nu-i aşa? întrebă ea.

El ridică din umeri:

— Unii spun că e doar un mit, dar există într-adevăr o poveste interesantă, descrisă într-un poem scris de un strămoş îndepărtat.

— Abia aştept s-o ascult.

— Se spune că un pirat englez s-a îmbarcat pe un vapor portughez şi a răpit-o pe fiica unui nobil. A fost urmărit, dar el ancorat pe insulă şi şi-a găsit adăpostul aici, în peşteri. Au urmat cărările şi au ajuns în castel, unde piratul a fost prins de tatăl fetei, care ancorase de cealaltă parte a insulei, în port. Tatăl se numea Edmundo Renato de Castro.

— Dumnezeule! Şi ce s-a întâmplat?

— Pentru că englezii şi portughezii erau pe atunci aliaţi, i s-a permis aventurierului să plece, să scape cu viaţă, dar a fost despărţit de iubirea vieţii lui. Poemul se încheie cu imaginea fetei privind înlăcrimată în urma lui, dar relatările vechi despre familie amintesc că fecioara s-a căsătorit la douăzeci de ani şi a avut patru copii.

Claire îl privi şi ghici în ochii lui dispreţul pentru astfel de poveşti romantice.

— Poveştile nu sunt pentru oamenii cinici, senhor, spuse Claire. Mie mi-a plăcut.

— Ştiam că o să-ţi placă. De aceea ţi-am şi spus-o.

Chipul lui căpătă o expresie stranie.

— Un cinic, senhorita, concluzionă el, este un om care-şi dă seama că preţul multor lucruri le depăşeşte valoarea.

— Şi totodată un om poate pierde mult din pricina faptului că nu crede în ceilalţi.

— Vrei să spui, în femei. Aş vrea să pot crede că există femei în care să te încrezi total. Poate îmi vei spune să uit de toate astea, să mă îndrăgostesc. Dar chiar şi cea mai minunată dintre femei devine o bestie în momentul în care îşi dă seama că un bărbat este atât de îndrăgostit încât să facă tot ce-i cere.

— Nu e deloc adevărat, protestă fata. O femeie poate iubi la fel de disperat un bărbat.

— Te-ai gândit mult sau ai ajuns la aceste concluzii din experienţă?

— Nu sunt un copil, protestă ea.

— Nu, dar nici foarte matură nu eşti.

Claire tăcu. N-avea ce să-i spună, ca să-l convingă de adevărul ei.

— E patru fără un sfert, zise el. Trebuie să ne întoarcem la castel.

Orice bucurie se termină prea repede, gândi ea.

Manoel îi luă mâna într-a sa şi-i zări brăţara.

— Este o piesă foarte frumoasă, observă el. Cum l-ai întâlnit pe Arturo?

— Cine e Arturo? întrebă ea, inocentă.

El o privi adânc în ochi:

— Se vede că e mâna lui... chihlimbarul bine şlefuit, argintul perfect lucrat... Nu există nimeni pe insulă care să se compare cu el în acest meşteşug.

Claire îşi retrase mâna. Ştia că trebuie să-i ofere contelui o explicaţie, dar fusese luată pe nepregătite.

— E un dar, senhor. Nu-l cunosc pe Arturo.

— Un dar? Înţeleg. Unul foarte scump chiar. Nicholas se pricepe să aleagă...

„Iar tu eşti un nesuferit”, se gândi ea.

Şi-ar fi dorit să nu vadă brăţara. Iată că ziua fusese totuşi stricată printr-un lucru de nimic.

În curând, ajunseră înapoi în curte. De la distanţă, Claire îl zări pe

Nicholas stând liniştit alături de Inez.

— Mi-a plăcut să mă plimb cu tine, azi. Sper că şi ţie... Nu te vei supăra

dacă te voi conduce la prietenii tăi, nu-i aşa?

— Deloc.

— Vei vedea că majoritatea oamenilor va pleca după servirea cocteilurilor. Te rog însă să le transmiţi prietenilor tăi să mai rămână, ca să ne luăm rămas-bun.

Claire simţi că picioarele i se înmoaie.

— Pleci?

— Da. Chiar mâine dimineaţă.

— Dar nu te-ai hotărât cam... brusc?

— Nu. Am stat pe insulă cinci luni deja... Iar la Lisabona am multe afaceri de care trebuie să mă ocup.

Claire se strădui să rămână calmă şi întrebă pe un ton liniştit:

— Cât vei lipsi?

El făcu un gest vag şi răspunse:

— Probabil vreo şase luni... poate mai mult.

Tânăra rămase fără glas. După câteva secunde de tăcere încordată,

Claire se strădui să spună, la fel de rece:

— Asta este o adevărată surpriză, senhor. Eu voi pleca de aici peste două-trei luni... Se pare că nu ne vom revedea niciodată.

— Foarte posibil.

Se întoarse spre ea, continuând pe un ton relaxat:

— N-am vrut să anunţ dinainte că această petrecere va ţine loc de rămas-bun, pentru că această veste ar fi stricat dispoziţia oaspeţilor. E

doar o despărţire temporară, şi prietenii mei nu trebuie să se întristeze.

Urcau scările ce duceau spre castel.

— Ah! Nicholas! Te invit la o partidă de tenis puţin mai târziu, zise

Manoel, zărindu-şi prietenul.

Claire nu vru să asiste la momentul în care contele le anunţa şi celorlaţi plecarea. Le zâmbi lui Inez şi lui Nicholas, urcă scările, intră pe hol şi se refugie într-una dintre băi. Se spălă şi-şi prinse părul, apoi se sprijini pierdută de zidul rece, încercând să-şi pună ordine în gânduri.

Ajunsă înapoi în hol, fu întâmpinată de un servitor, care o conduse într-un mic salon. Aici, se servea ceaiul.

Orele treceau cu greu. Claire nu se duse să asiste la meciul de tenis dintre Manoel şi Nicholas, ci rămase în micul salon, citind şi fumând.

Luminile fură aprinse, pentru că afară începuse să se lase seara.

Salonul se umplu. Lumea râdea şi discuta vesel.

Claire încercă să râdă la rândul ei. Ce altceva putea face pentru a ascunde disperarea şi suferinţa care o cuprinseseră la vestea că Manoel de Castro avea să plece pentru totdeauna din viaţa ei?

CAPITOLUL 4

A doua zi, toată lumea aflase că Manoel părăsise insula la bordul avionului său personal. Părăsise reşedinţa de aici fără mare tam-tam, ci doar cu o selectă petrecere de adio. Oamenii de pe insulă spuneau, nepăsători, că nici ei nu vor mai sta mult şi se vor întoarce în Portugalia, unde îl vor reîntâlni la teatru sau la o partidă de tenis. În lipsa contelui, insula era muita camponeza, adică rustică.

Dar rustic nu era cuvântul pe care Claire l-ar fi ales pentru a descrie tristeţea letargică în care viaţa ei se cufunda treptat. Manoel luase cu sine toată lumina şi căldura acestui tărâm, toate speranţele ei nebuneşti.

Trecu o săptămână, apoi zece zile... Claire se gândea că existenţa ei era oarecum împlinită. Avea toate lucrurile la care sperase la plecarea din

Anglia. Era cu Nicholas, îşi făcuse aici prieteni... Manoel nu însemnase decât o experienţă în plus, o experienţă dulce-amăruie, şi totuşi plăcută.

Trebuia să fie recunoscătoare pentru şansa de a-l fi întâlnit. Dar cei părăsiţi nu-şi permit să fie recunoscători.

Îşi amintea înfăţişarea lui, mâinile lui puternice, autoritare şi sensibile, zâmbetul lui, accentul lui seducător.

Simţea nevoia să-l vadă mai des pe Nicholas. Vorbeau ore întregi pe verandă, se ducea să-l viziteze la lucru, iar la sfârşit de săptămână înotau sau urcau pe munte, aşa cum făcuseră şi acum.

Stând pe iarbă, cu genunchii strânşi la piept, Claire privea acoperişurile şi cupolele portului.

— Ce vei face atunci când drumul va fi terminat? întrebă ea.

— Nu ştiu. Contele vrea să finanţeze o nouă lucrare în Oporto, dar la fel de bine pot alege Africa.

— Nu, te rog! Nu te duce acolo. Ai făcut tot ce ai putut acolo, ai muncit din greu şi condiţiile nu sunt foarte bune. Dacă te întorci, ai putea să te îmbolnăveşti.

— S-ar putea.

Zâmbi.

— Îţi faci griji pentru mine? Presupun că ţi se pare ciudat ca un bărbat

de vârsta mea să nu ştie ce vrea...

„Nu, nu ciudat. Mai degrabă înduioşător”, se gândi Claire. Merita un viitor minunat. Pe când era mică, nu considerase că Nicholas ar avea nevoie de ajutor. Din nefericire, în ultima vreme devenise foarte puţin maleabil.

— Dacă ai fi căsătorit, n-ai mai avea îndoieli cu privire la ce-ţi doreşti, spuse ea. Ai fi un soţ minunat, iar soţia ta ar fi cea mai fericită femeie din lume.

El ridică din umeri:

— Căsătoria nu mă interesează. Astfel, pot trăi unde vreau.

Pot sta câţiva ani la Lisabona.

Claire căzu pe gânduri. Lisabona era destul de departe de Oporto şi, prin urmare, de Inez. Aşa că, dacă era scris să fie împreună, ar fi putut să lege o relaţie aici, pe insulă. Nicholas vizita des Casa Venusta şi se plimbau mult împreună... Dar răceala lui Inez şi faptul că aceasta îşi ţinea sentimentele în frâu atât de bine reprezentau o barieră importantă, peste care Claire ştia că niciun bărbat nu poate trece.

Nicholas se întinse pe spate, leneş.

— Cum se mai simte bătrânul? întrebă el.

— De ce mă întrebi? replică ea. L-ai văzut ieri.

— Ştiu. Pare vioi, dar nu arată prea bine şi oboseşte foarte repede.

Doctorul ce crede?

— E destul de precaut, dar şi optimist.

— Inez speră că o să-şi revină. Dar problemele lui sunt grave. O altă criză îi poate fi fatală.

Şocată, Claire se întoarse spre Nicholas:

— Nu vorbi aşa! Bătrânul îşi revine. Face tratament cu medicamentele recomandate de un specialist din Lisabona şi medicul spune că, dacă starea lui rămâne stabilă până la terminarea tratamentului, nu va mai avea nicio criză.

— Oh! răspunse Nicholas. N-am auzit despre asta. Mă întreb de ce

Inez nu mi-a spus.

— Probabil că aşteaptă rezultatul. Şi apoi, nu cred că ai încurajat-o

vreodată să-ţi vorbească despre viaţa ei personală. Când mai ieşi cu ea, ai putea afla mai multe.

— Da, răspunse Nicholas, nepăsător.

Nu părea să fie dispus să-i urmeze sfatul.

***

Peste câteva zile, plouă pentru prima dată de când Claire se afla pe insulă. Fata se trezi şi privi pe fereastră, prin perdeaua deasă de apă, peisajul cenuşiu.

Coborî la micul dejun, apoi începu lecţiile cu Inez.

Citiră în engleză şi portugheză, conversară ca de obicei, apoi făcură o binevenită pauză. Claire văzu că ploaia încetase, deşi vremea nu se îmbunătăţise.

Îşi luă pardesiul şi ieşi în curte.

— Te vei uda până la piele, zise Inez.

— Mă plimb doar puţin. Aerul miroase minunat. Nu vrei să vii?

— Va ploua şi mâine.

— Tocmai. Trebuie să profităm acum de timpul pe care-l avem.

Spre mare ei surpriză, Inez nu refuză:

— Mi-ar plăcea să ies. Tata doarme şi n-are nevoie de mine deocamdată. Da, hai să mergem. Mă aştepţi să-mi iau haina?

Plecară. Se simţeau bine şi erau vesele, dar când trecură prin faţa bungaloului lui Nicholas şi Claire îi propuse prietenei ei să intre, aceasta se opri şi zise cu fermitate:

— Nu ne putem intra singure în casa unui bărbat.

Trecură mai departe.

Din vârful dealului, întregul oraş se zărea foarte bine, în ciuda ploii abia trecute.

Pe drumul de întoarcere, ploaia începu din nou şi picăturile mari le făcură să grăbească pasul.

— O să ne udăm şi vom arăta ca nişte ţărăncuţe, zise Inez.

— Tu vei fi una foarte frumoasă. Mi-ar plăcea ca Nicholas să te poată vedea acum.

— Ce tot spui? întrebă cealaltă, scandalizată.

Claire îşi dădu seama că subiectul o supără şi spuse, împăciuitoare:

— Nu numai el. Oricine.

Cum treceau din nou pe lângă locuinţa bărbatului, Claire insistă:

— Cred că ar fi bine să-i cerem adăpost.

Inez clătină din cap:

— Nu suntem îmbrăcate de vizită. Dacă n-ar fi acasă, am putea intra, dar aşa...

Dar Claire nu mai acceptă niciun refuz şi se îndreptă hotărâtă spre casă.

— Mi s-a părut că sunteţi voi, spuse Nicholas. V-am zărit de la geam şi eram sigur că nimeni nu s-ar fi aventurat afară pe o astfel de vreme în fară de voi. Veniţi, intraţi.

Inez ezită o secundă, dar apoi acceptă invitaţia.

— Nu cred să fi fost vreodată mai fericit să văd pe cineva, continuă bărbatul. Ziua a trecut greu, mă plictiseam... Dă-mi voie să-ţi ia haina, se adresă el lui Inez. Rocco va prepara ceaiul, ca să vă încălziţi.

Claire spera ca Nicholas să observe roşeala din obrajii lui Inez, frumuseţea ei.

Dar apoi îşi dădu seama că asta l-ar fi făcut să fie şi mai rezervat, şi mai rece.

Bărbatul se întoarse, zâmbind, aducând o tavă cu ceşti şi prăjituri.

— Mă tem că n-am să vă arăt nici tablouri, nici alte comori moştenite din familie. Un bungalou nu e un loc potrivit pentru aşa ceva, iar Rocco nu iubeşte foarte mult oarnamentele de niciun fel.

— Am mai fost o singură dată aici, răspunse Inez. Acum multă vreme, e adevărat. Dar mi s-a părut că încăperea e ceva mai mică. Acum, pare foarte spaţioasă.

— E vina lui Claire, glumi el. M-a ajutat s-o redecorez.

— N-am făcut altceva decât să sugerez nişte alternative... se apără

Claire. Şi apoi, era o cameră foarte frumoasă şi înainte.

— Mie mi-a plăcut întotdeauna, mărturisi el.

— Asta mă miră, interveni Inez, pe neaşteptate. Munca ta necesită un alt stil de viaţă. Un constructor ar trebui să aibă o casă frumoasă, un mediu plăcut... pentru a crea.

Zâmbi, apoi adăugă:

— Ar trebui s-o accepţi pe Claire ca soră şi, într-un fel, stăpână a casei.

Această remarcă avea ceva enigmatic. Oare Inez accepta cu resemnare faptul că Nicholas nu era îndrăgostit de ea? Nicholas se convinsese singur că Inez nu i se potrivea... Alegerea ei de a renunţa la speranţe era un gest pe cât de trist, pe atât de normal.

Probabil că Nicholas nu credea c-o merită, sau se considera prea bătrân pentru ea...

Ceaiul sosi şi Inez primi cu bucurie ceaşca din mâna bărbatului.

Mişcările ei erau graţioase.

Ţinea umila ceaşcă albă cu aceeaşi eleganţă cu care se servea de tacâmurile de argint de la castel.

Conversaţia decurse banal şi, după terminarea ceaiului, Inez se ridică.

— Trebuie să plecăm, zise ea. Dacă tata se trezeşte, va fi neliniştit de lipsa noastră. Mulţumim pentru ospitalitate, Nicholas.

Bărbatul îi aduse haina şi o ajută să se îmbrace.

— Momentele de fericire sunt întotdeauna prea scurte, zise el.

— Ai putea să ne mai inviţi pe la tine, interveni Claire.

Singurul său răspuns la această iniţiativă fu un zâmbet vag. Nicholas îşi puse la rândul lui haina şi ieşi să le conducă.

La plecare, Inez îi spuse lui Claire:

— E foarte atent şi curtenitor cu tine.

Claire tăcu, dar se gândi că Nicholas era fie orb, fie nepăsător. Fără să vrea, poate, îi tinerei fetei viaţa.

***

A doua zi, Claire căzu într-o adâncă depresie. Viaţa ei i se părea limitată şi lipsită de satisfacţii. Nu mai cunoscuse niciodată un astfel de sentiment de opresiune şi toate lucrurile i se păreau fără rost. Ar fi stat ore întregi să privească vapoarele care se zăreau în depărtare şi copacii încărcaţi de fructe, atât de exotice în ţara ei natală, pentru care Santa

Catarina nu reprezenta decât un punct minuscul pe hartă.

Zilele treceau, iar Claire tânjea după ceva fără nume.

Se hotărî să iasă pe plajă să citească, dar lumina orbitoare a soarelui,

căldura sa copleşitoare o făcură să închidă încet ochii şi adormi pentru o jumătate de oră.

Se trezi cu o stare de ameţeală şi făcu un efort teribil ca să se poată întoarce spre casă.

Josef, servitorului senhorului, o întâmpină în hol şi-i zise, speriat:

— Senhora, v-aţi îmbolnăvit. Staţi jos, o chem pe stăpână.

— Nu, Josef. Dă-mi doar puţină apă.

Bău din paharul adus, dar nu putu să-şi potolească setea şi se trânti, slăbită, pe un scaun. Oh! Era imposibil! La prânz se simţise bine.

În următoarea oră, Claire fu aproape inconştientă. Zări ca prin vis faţa doctorului portughez, care veni să-i facă o injecţie, apoi adormi. Se trezi abia când veni dimineaţa.

Inez era lângă ea.

— Ai fost muşcată. Ai trei urme pe braţ. S-ar putea să fie un păianjen, dar la fel de bine ar putea fi şi un scorpion venit cu vreun vas. Doctorul crede că nu mai eşti în pericol, dar trebuie să te odihneşti două-trei zile.

— Dar nu pot sta în pat.

— De ce nu? Am auzit că englezii nu cred că sunt bolnavi nici când nu mai pot merge. Dar aici te afli pe mâini portugheze. Să ştii că nu voi ezita să apelez la tata şi la Nicholas ca să te conving.

— Bine, acceptă ea, de teama bătrânului senhor. Dar nu te deranja,

Inez, Lucia va avea grijă de mine.

Orele treceau şi Claire se simţea la fel de neajutorată şi de apatică.

A doua zi, se hotărî să iasă pe verandă, dar efortul o epuiză.

Se prăbuşi într-un scaun şi încercă să schimbe câteva cuvinte cu bătrânul sebhor, care se odihnea la soare, alături de ea.

***

Nicholas veni în vizită, ca în fiecare zi de când Claire căzuse la pat.

Băură toţi cafea cu gheaţă şi mâncară prăjiturele. Încet-încet, lucrurile reintrau în normal.

— Te rog să-mi faci un serviciu, Nicholas, spuse Inez după ce terminară băuturile. Prietenii noştri, familia Polheiros, pleacă spre casă mâine şi le-am promis că-l voi duce pe tata să-şi ia rămas-bun. Ne duci tu? La plecare,

ne va lua Joao.

— Cu mare plăcere. Iar tu, draga mea, zise el, întorcându-se spre

Claire, du-te şi odihneşte-te.

Claire îi privi plecând, apoi intră în casă. Era obosită, dar nu voia să doarmă. Vila era pustie şi tăcută.

Auzi afară o maşină şi se gândi cu tristeţe că nu era în stare să primească musafiri. Dar se întoarse în hol şi zări o siluetă înaltă stând în lumină.

Tânăra îşi întoarse faţa îmbujorată. Nu reuşi să se mişte, să scoată un cuvânt, timp de câteva secunde. Apoi, se calmă şi se simţi dintr-o dată fericită.

— Manoel, spuse ea, cu o voce de nerecunoscut. Incredibil.

— Nu ştiam la ce să mă aştept, replică el.

Eşti într-adevăr palidă şi slăbită. Ce s-a întâmplat? Am auzit că ai avut febră.

— N-am fost cu adevărat bolnavă decât câteva ore, dar m-au ţinut în pat zile întregi. L-ai văzut pe Nicholas?

— Nu. N-ar trebui să te oboseşti prea mult. Stai jos, spuse el, arătându-i un scaun.

— Povesteşte-mi, răspunse ea, fără să-l ia în seamă. Cum de te-ai întors?

— Am terminat mai repede ce aveam de făcut. Am sosit azi-noapte, şi de dimineaţă am vrut să-l văd pe Nicholas, dar nu era la muncă.

— A plecat de aici acum douăzeci de minute.

— Nu pentru el am venit la Casa Venusta.

Claire fu convinsă că avea din nou temperatură. Manoel, pe care nu credea că-l va mai vedea vreodată, se afla lângă ea şi o privea înduioşat.

— Când m-ai văzut, mi-ai spus Manoel, îi reaminti el.

— Îmi pare rău, nu mi-am dat seama. I-am auzit mereu pe Nicholas şi pe Inez spunându-ţi aşa şi...

— Dar acum suntem prieteni, nu-i aşa? Trebuie să renunţăm la senhor şi domnişoară Wydham. Şi acum, povesteşte-mi ce ai mai făcut de când am fost la peşteri împreună.

Se părea că Manoel uitase toate momentele neplăcute petrecute dintre ei. Sau asta se datora exclusiv faptului că auzise că e bolnavă?

Claire voia să afle atât de multe, dar n-avea curajul să-l întrebe nimic.

— Cât vei sta la castel, de data asta?

— Depinde de treburile pe care le am de făcut aici. Şi apoi, am invitat şi nişte prieteni, care ar vrea să stea cât mai mult. Cred că îţi vor plăcea.

Plănuiesc o petrecere restrânsă în seara asta sau poate mâine, când îţi vei reveni...

— Poate ar trebui să dai petrecerea fără mine.

— Nici nu se pune problema. Va fi o petrecere dedicată ţie. Doar ţi-ai revenit din boală!

Contele o privi vesel şi începu să povestească:

— Prietenii mei sunt foarte... amestecaţi. Gilberto Marques deţine mai multe teatre în Lisabona, apoi e familia Monteiros – mama, tatăl şi fiica

— Bătrâna Pantal, foarte inteligentă şi cu o excelentă memorie, Rodrigo

Texheira, care a vizitat de curând Anglia, şi în sfârşit privighetoarea portugheză deja foarte cunoscută, Francesca Alvares.

— Am citit despre ea în ziarele din Anglia.

— Probabil că la ora asta se scaldă în piscină.

— Oh! zise Claire, cu o urmă de invidie. E frumoasă?

— Foarte, admise contele. Are o voce minunată, e foarte frumoasă şi plină de graţie. E destul de greu să întâlneşti toate astea într-o singură fiinţă. Şi totuşi... Dar nu te mai reţin, spuse el, ridicându-se.

Se îndreptă grăbit spre ieşire şi adăugă, cu o plecăciune:

— Voi suna mai târziu aici, ca să invit oficial familia Sarmento. Pe mâine.

***

Fură primiţi chiar de Manoel, care făcu prezentările şi o aşează pe

Claire între Nicholas şi senhor Marques. Inima tinerei bătea cu putere, urmărindu-l pe conte trecând elegant printre invitaţi.

— De când te afli pe insulă? întrebă Gilberto Marques.

— De trei luni.

— Nu te-ai plictisit? Ciudat... Dar eşti ocupată, nu? Predai engleza lui

Inez...

Se pricepea de minune să converseze despre orice. Claire se obişnuise cu continuul său murmur. Deodată însă, se opri, atât de brusc încât Claire întoarse capul să vadă ce-i atrăsese atenţia.

— Divina Francesca, şopti el.

Claire şi-o imaginase ca pe o portugheză tipică, dar Francesca Alvares era mai înaltă, blondă şi cu tenul alb ca laptele, neatins de soare. Avea ochii căprui, strălucitori..

— Îmi pare rău că n-am fost aici să primesc oaspeţii alături de tine,

Manoel, spuse diva. Tâmpita de servitoare m-a lăsat să dorm prea mult şi, după cum ştii, îmi ia mai mult de o oră să-mi aleg rochia. Mă ierţi?

— Pentru Francesca, toată lumea aşteaptă, replică el, galant. Să-ţi prezint prietenii mei de pe insulă, adăugă el.

Făcură înconjurul încăperii şi ajunseră şi la Claire.

— Este singura englezoaică de pe insulă. Curajoasă, nu? Îl are însă pe

Nicholas, care veghează asupra ei.

— E iubitul ei?

— Nu. Îi e doar prieten.

Francesca acceptă un cocteil şi plecă mai departe. Claire o auzi, rostind cu un accent emfatic:

— Îmi place foarte mult insula. Ţi-am spus că ai greşi aducându-mă aici. S-ar putea să nu mai vreau să plec niciodată de la castel.

— Îmi va face plăcere să rămâi, răspunse contele. Două luni nu vor fi însă de-ajuns.

Două luni! se gândi Claire. Atât de mult va sta? Îl va vedea pe Manoel în fiecare zi, se va scălda în piscină, se vor plimba prin grădină...

Instinctul îi spunea că o astfel de femeie putea avea orice bărbat voia.

În plus, era destul de lipsită de scrupule pentru a-l manipula cum dorea.

Se ridicară cu toţii pentru cină. Claire, alături de Gilberto, Francesca, la braţul lui Nicholas, iar Manoel cu senhora Gabrone.

Mâncarea era excelentă, discuţiile foarte interesante şi cu toate astea

Claire găsea totul foarte puţin atrăgător.

Când musafirii se reuniră în salon, pentru cafea şi un joc de bridge,

Claire se retrase, gânditoare, să se plimbe prin grădină.

Aici îl zări pe Manoel şi, simţindu-se vinovată, îi spuse, în chip de scuză:

— N-ar trebui să fiu aici, nu-i aşa? Dar îmi place foarte mult grădina şi nu cred că pot juca bridge în portugheză. Nici măcar în engleză nu mă descurc.

Manoel zâmbi:

— Nu e o crimă să fii puţin singură. Te-am văzut dispărând din cameră şi m-am ţinut după tine, sperând să te găsesc aici. Mă surprinde însă că eşti... neînsoţită.

— Senhor Marques n-ar fi fost foarte bucuros dacă i-aş fi propus o...

Evadare.

— Posibil, dar lui Nicholas i-ar fi plăcut.

Ceea ce îmi reaminteşte că s-a schimbat şi mai mult de când nu l-am mai văzut. Ce s-a întâmplat?

Claire ezită. Ar fi fost simplu să-i spună ce ştia, şi anume că Inez era îndrăgostită de el. Dar nu era sigură de sentimentele lui Nicholas. Ştia că o respectă şi o admiră foarte mult pe Inez, dar îşi ascundea foarte bine trăirile mai profunde.

Îi putea oare povesti toate astea lui Manoel? Ar fi tratat-o cu cinismul lui obişnuit şi ar fi luat în râs închipuirile ei romantice. Aşa că se hotărî să dea un răspuns vag:

— Eu nu-mi dau seama de nicio diferenţă. De ce nu-l întrebi pe el?

— L-aş întreba. Dar un bărbat nu vorbeşte cu uşurinţă despre astfel de lucruri.

— Ce te face să crezi că e vorba despre ceva sentimental? Poate că nu se simte bine fizic! îndrăzni Claire.

— Nu cred, draga mea. Numai un bărbat sănătos poate munci cu atâta furie... are un avans de trei săptămâni deja faţă de contract. Vine des la

Casa Venusta? întrebă el.

— În fiecare seară, la cină.

— Dar tu? Tu te duci la bungalou?

— Din când în când... În fond...

— În fond, eşti englezoaică, interveni el. Cu toate astea, trăieşti printre portughezi, zise el, rece, şi trebuie să te conformezi obiceiurilor noastre.

Unei tinere nu i se permite aşa ceva. Vreau să-mi promiţi că nu te vei mai duce niciodată singură la el.

— Ce vrei să spui? N-am făcut nimic... Oamenii de aici ştiu că Nicholas mi-e ca un frate. Nimeni nu mi-a interzis să-l văd.

— O fac eu, acum. Îmi promiţi, da? îşi îmblânzi el glasul.

— Sigur, dar bănuiesc că o astfel de decizie i se va părea ciudată...

— Va înţelege, o asigură contele.

Înăuntru, se auzea muzică.

— Este vorba despre tânărul păstor care şi-a găsit oaia rătăcită, explică Manoel.

— Sună ca un cântec de dragoste.

— Portughezii sunt mereu îndrăgostiţi. Nu ştiai? Cu puţine excepţii...

— Iar tu eşti una dintre aceste excepţii. Presupun că responsabilă este bunica ta englezoaică, nu? Ai ceva din răceala britanică.

— Nu există gheaţă pe care focul să n-o topească. E un gând reconfortant, nu, Claire?

Tânăra tăcu, astfel că Manoel adăugă, cu o voce caldă:

— Rochia ta e subţire. Cred că ar trebui să intrăm în casă... S-a făcut răcoare.

La vederea contelui, Francesca se desprinse din mijlocul mulţimii de admiratori şi se îndreptă spre el, cu braţele întinse:

— Manoel, meu caro. Te căutam.

Îl luă de braţ şi-l duse în celălat capăt al încăperii, privind-o pe Claire cu indiferenţă. Se aşezară unul lângă altul şi restul serii rămaseră împreună.

Când ospeţii se hotărâră să plece, Manoel şi Francesca îi conduseră până în hol, iar cântăreaţa o întrebă în şoaptă pe Claire:

— Ce durată are contractul pe care-l ai cu Inez?

— N-am fixat un termen.

— Şi apoi, te vei întoarce în Anglia?

— Probabil.

— Englezii sunt ciudaţi şi nu pricep nimic din spiritul latin.

Claire nu răspunse.

Inez şi tatăl ei se aflau deja în maşină, aşa că se grăbi spre ei. În minte îi

rămase imaginea celor doi, în pragul uşii, făcându-le semne de adio.

CAPITOLUL 5

Claire îşi ţinu promisiunea făcută lui Manoel. Nu se mai duse la bulgalou şi nici măcar nu mai trecu prin zonă, mai ales când ştia că

Nicholas era acasă. Cu toate astea, simţea nevoia să-l vadă şi într-o bună zi plecă spre locul unde bărbatul muncea, sperând să-l găsească.

— Bună, o întâmpină el.

— Mă bucur să te găsesc, zise Claire.

Apoi tăcu, preocupată.

— Eşti obosită? întrebă Nicholas.

— Nu, răspunse ea, amânând momentul discuţiei pentru care venise.

— Atunci?

— De ce te grăbeşti să termini lucrările aici, pe insulă, Nicholas?

— Poftim?

— Mi-a spus Manoel...

— Draga mea, începu Nicholas cu o urmă de sarcarsm în glas, credeam că tu şi Manoel aveţi lucruri mai importante de discutat.

Sunt în avans doar pentru că el e foarte generos cu termenele-limită.

— Deci, nu te grăbeşti să pleci din Santa Catarina?

— Dacă nu mi-ar fi plăcut locul, nu m-aş mai întors după terminarea podului. Ce s-a întâmplat? Te chinuie conştiinţa pentru că m-ai neglijat în ultima vreme?

— Nu, răspunse ea, ferm. Dacă ce spui e adevărat, de ce te fereşti să vii la castel?

— Nu sunt portughez... şi apoi, muncesc foarte mult...

Claire îşi dădu seama că nu va obţine nimic de la el. Ar fi avut acelaşi rezultat şi dacă vorbea unui zid. Se hotărî să schimbe vorba:

— Ce părere ai despre Francesca?

— E foarte frumoasă, dar nu ştiu nimic altceva despre ea. Are o carieră minunată şi probabil că într-o bună zi te vei putea mândri cu faptul că ai cunoscut-o.

— Bărbaţii o adoră, spuse Claire.

— Şi Manoel?

Nicholas zâmbi, apoi continuă:

— De ce să n-o adore? El şi el bărbat, nu? Poate că şi-a găsit în sfârşit perechea.

Continuând să zâmbească, bărbatul urmă, netulburat:

— Cu el, toate lucrurile sunt foarte rapide. Probabil că a zărit-o o dată sau de două ori la operă, i-a trimis flori după spectacol şi... gata. Apoi, stagiunea s-a închis, iar Francesca trebuia să-şi odihnească vocea. Astfel că, firește, Manoel a invitat-o la castelul lui de pe insulă. Se vor cunoaşte mai bine şi poate o va cere de soţie.

Claire rămase fără glas.

Şi ea îşi imagina la fel lucrurile, dar să audă aceeaşi părere de la un spectator obiectiv era totuşi foarte dureros. Mai ales că Nicholas îl cunoştea pe Manoel şi putea să-şi formuleze o opinie în cunoştinţă de cauză.

— Dar... mi-ai spus că nu se va căsători niciodată, pentru că nu poate fi sigur de sentimentele femeilor. Pe de altă parte, e un tip cinic şi consideră că dragostea e o nebunie frumoasă, nimic mai mult.

— Ţi-a spus asta înainte sau după ce a întâlnit-o pe fermecătoarea

Francesca?

Înainte. Desigur că înainte. Claire nu era atât de oarbă încât să nu vadă schimbările intervenite în felul lui de a fi în ultimele săptămâni.

Oare Francesca reuşise să străpungă platoşa lui de indiferenţă? Foarte probabil. Cei doi erau mereu împreună, iar femeia juca rolul de îndrăgostită cu mult farmec. Manoel, la rândul lui, părea încântat de jocul lor amoros de-a v-aţi ascunselea. Îi făcea mereu complimente şi-i permitea femeii să-şi ia faţă de el nişte libertăţi neobişnuite. Claire văzuse toate astea, deşi şi-ar fi dorit să nu observe.

Capul începuse s-o doară. Doar nu venise la Nicholas, prietenul ei de nădejde, ca să i se confirme toate bănuielile!

— Manoel cunoaşte atâtea alte femei frumoase. Dar asta nu l-a făcut să se căsătorească!

Argumentul ei era pueril, dar îl adusese în discuţie din disperare, sperând că Nicholas va fi de acord cu punctul ei de vedere şi o va linişti.

— Da, răspunse el gânditor, dar Francesca Alvares nu este numai frumoasă. Este celebră şi are în faţă o carieră strălucită. Iar asta înseamnă că va avea garanţia că inima ei îi aparţine lui, nu averii sale.

— Totuşi, spuse Claire, încercând să-şi păstreze speranţa, nu cred că

Manoel se va căsători cu o femeie care va trebui să-şi petreacă jumătate de an departe de el. E prea posesiv!

— Ce gândeşte Manoel e greu de aflat, dar putem să ne imaginăm.

Cred că o găseşte suficient de atrăgătoare pentru a o aduce aici, mai ales că femeia a venit însoţită doar de senhora Pantal. Ceilalţi oaspeţi pot fi doar un soi de camuflaj. Probabil, testează terenul. Şi, dacă până la urmă îşi va da seama că o place sau o iubeşte destul pentru a o cere în căsătorie, îi va pretinde probabil să renunţe la cariera ei. Cât se poate de simplu!

Claire fu nevoită să recunoască faptul că prietenul ei avea dreptate.

Avu dintr-o dată convingerea că Manoel o curtează tocmai pentru că, dacă se va mărita cu el, femeia trebuia să renunţe la un viitor profesional strălucit. În felul ăsta, contele va şti că Francesca îl alege pe el, nu averea, nici titlul său de nobleţe. Nicholas înţelesese bine situaţia. Alte femei era frumoase, doar frumoase. Pe când Francesca avea ceva de sacrificat în schimbul iubirii.

— În sfârşit, cred că vom afla cât de curând decizia lui. Sincer, sper să se căsătorească, spuse Nicholas.

Apoi adăugă, cu un aer obosit:

— Trebuie să mă întorc în oraş. Te pot lăsa undeva în drum.

Claire coborî din maşină zece minute mai târziu şi se îndreptă spre

Casa Venusta, simţindu-se mai deprimată ca niciodată.

A doua zi, în timpul lecţiilor, Inez închise brusc cartea de poezie, după ce citise numai jumătate de pagină. Se ridică de pe scaun şi se duse la fereastră, trăgând draperiile şi lăsând lumina soarelui să inunde încăperea.

— Cred că am studiat destul. O să sun să ne aducă puţină cafea şi vom ieşi afară, s-o bem cu tata.

Bătrânul le întâmpină cu privirea sa veselă, ridicându-şi ochii din ziar.

— Ai renunţat destul de repede astăzi, copila mea. Dar mă bucur de

asta, mi-era dor de voi.

Cafeaua cu gheaţă fusese servită, alături de bucăţi de ananas glasat.

Ca majoritatea bătrânilor, senhor mânca vizibil încântat de delicatesele aduse. Gomes spunea că pofta de mâncare reprezenta şi motivul cel mai puternic al însănătoşirii sale.

Servitorul tocmai strânsese masa, când maşina lui Manoel intră în curte.

— A, zise senhor Sarmento. Iată-l pe conte. Şi-a luat o maşină nouă.

Şi Nicholas, prietenul tău, anunţă bătrânul, încântat. Bom dias, amigos!

Manoel era vesel, fermecător. Urcă scările cu graţia sa obişnuită şi se înclină în faţa gazdelor.

— Iată o scenă de familie pe gustul meu. Cum vă simţiţi astăzi? L-am răpit pe Nicholas de la treburile lui şi am venit să vă iau şi pe voi la castel.

— N-am văzut în viaţa mea un om care să nu obosească deloc, aşa ca tine. Stai puţin jos şi bea un pahar de suc.

— Nu te deranja, Inez. Vă vom aştepta să vă luaţi pălăriile.

Nicholas se sprijini, obosit, de peretele verandei. Inez îi aruncă o scurtă privire şi adăugă:

— Nu e niciun deranj. Chiar te rog, Manoel. Mă tem că nu vom putea să te însoţim astăzi la castel. Tata are nevoie de odihnă.

— Nu vă simţiţi bine? întrebă Manoel, îngrijorat.

— Ba da.

— Atunci?

— Îmi pare rău, Manoel, se scuză bătrânul. Nu mă înţelege greşit, nu sunt bolnav. Dar prea multă lume în jur mă oboseşte.

Claire simţi că speranţele ei se spulberă. Spre marea ei uşurare însă, bătrânul adăugă:

— Dar n-ar fi frumos din partea mea să stric distracţia fetelor. Vor merge ele. Dar ai grijă, Manoel, să se distreze bine. Cu tine şi cu Nicholas vor fi în siguranţă, nu-i aşa?

— Mai încape vorbă? zâmbi contele. Se vor distra de minune şi le vom păzi ca pe propriile noastre surori. Să ne bem paharele de suc şi să pornim.

Inez ezită. Ar fi preferat să stea cu tatăl ei. Dar toată lumea insistă, aşa

că fu nevoită să accepte.

Claire se duse în camera ei şi se spălă pe faţă, apoi îşi alese o pălărie.

Îi părea rău de Inez, şi-i admira demnitatea, dar în acelaşi timp era puţin furioasă pe ea. Chiar şi atunci când se pare că ai pierdut bătălia dragostei, tot poţi zâmbi persoanei iubite şi poţi spera că îţi va răspunde la fel. Inez era lipsită de iniţiativă. Dar poate că avea dreptate...

Claire refuză să mai adâncească problema şi se grăbi să se întoarcă pe verandă.

Manoel stătea cu un pahar de vin în mână şi o întâmpină zâmbind:

— Dacă ar fi momentul pentru un toast, aş închina în cinstea acestor ochi frumoşi, senhorita, şi a frunţii înalte, cu gânduri sincere. Dar poate voi avea această ocazie în cursul serii.

Claire se simţi copleşită de atenţia lui, deşi ştia că este un maestru al complimentelor şi că oricărei femei i-ar fi spus poate acelaşi lucru.

Se urcară în maşină, bărbaţii în faţă, iar ele două pe bancheta din spate.

Manoel era în toane bune.

— Astăzi, nu vor fi mulţi oameni la prânz, la castel. Francesca şi Dalena

Monteiro, Gilberto şi Rodrigo Texheira s-au dus la picnic. Şi-au luat cu ei coşuleţe şi jocuri şi au de gând să pescuiască. Dar mă tem că vor acosta şi vor face numai baie...

Claire râse din toată inima. Vor petrece atâtea ore la castel, fără

Francesca! Ce făcuse să merite o asemenea fericire?

Manoel conducea cu abilitate printre străzile întortocheate din spatele portului, negociind cu stăpânii măgarilor să se dea la o parte şi oprindu-se să-i înveţe pe copii să se ferească de maşini.

Zgomotul sirenelor din port fu lăsat în urmă şi Claire zări în depărtare un grup de oameni stând în jurul unei movile de culoare alb-verzui.

Se ridică de pe banchetă să privească mai bine.

— Ce fac acolo? întrebă ea. E în?

— Nu, draga mea, zise Manoel, încetinind. Curăţă porumbul.

Bărbatul opri în apropiere.

— Vrei să te uiţi?

— Pot? Mi-ar plăcea, răspunse Claire, veselă ca un copil.

— O să merg cu tine.

— Şi eu, interveni Nicholas calm, iar Claire pricepu că bărbatul se teme să rămână singur cu Inez în maşină.

Oamenii din jurul grămezii de porumb observară că, printre musafirii nepofiţi, se află şi contele. Femeile îşi plecară capetele.

— Vom avea o recoltă bogată anul ăsta, nu-i aşa? întrebă Manoel, zâmbitor. Morile vor munci din plin. Ce repede vă merg degetele!

Femeile chicotiră, iar unul dintre bărbaţi răspunse:

— Ştiuleţii sunt buni, excelenţă, şi n-au paraziţi.

Manoel alese din movilă un ştiulete şi i-l dădu lui Claire.

— Vrei să vezi cum se curăţă? Se deschid aşa.

Nicholas desfăcu şi el doi-trei porumbi. Claire îşi încercă la rândul ei puterile cu un porumb mai mare.

— Cu degetul mare, o sfătui Manoel, altfel o să-ţi rupi unghiile. E mai greu decât credeai, nu?

Claire stătea între cei doi bărbaţi, iar Inez se afla lângă Manoel.

Muncitorii, fără să-şi întrerupă activitatea, o priveau curioşi. Claire desfăcu răbdătoare trei porumbi..

— De-ajuns, zise Manoel. Ai văzut cu câtă rapiditate se desfăşoară procesul în mâini experte. Să-i lăsăm acum pe oameni să-şi continue munca.

Dar chiar atunci, unul dintre oameni strigă:

— Espigo rei. A senhora!

Uimită, Claire urmări braţul bărbatului care arăta un ştiulete roşu-portocaliu din coş.

— Ce am făcut? întrebă Claire, speriată.

Nicholas răspunse:

— Ai nimerit un ştiulete roşu. Sunt foarte rari. Portughezii îl numesc espigo rei – regele-porumb.

— Şi de ce ţipă? Înseamnă ghinion?

— Nu. Dimpotrivă.

Toată lumea vorbea în acelaşi timp, în guturalul grai insular, pe care

Claire abia îl înţelegea. Se uită spre Manoel, care avea pe faţă veşnicul

său zâmbet cinic. Ce naiba se întâmplase? Auzea strigându-se cuvântul beijo şi-l privi intrigată pe Nicholas:

— Ce înseamnă asta? De ce toată lumea strigă ceva despre săruturi?

— Doar unul, răspunse el, nu foarte tulburat. Obiceiul spune că găsirea regelui-porumb te obligă să săruţi pe unul dintre bărbaţii prezenţi.

— Dar... nu vreau. Nu se poate să trecem peste asta?

— Şi să le stricăm distracţia? Nu cred.

— Să fim serioşi! replică ea.

— Sunt foarte serios. Nu contează pe cine săruţi. Nimeni nu ţi-o va lua în nume de rău.

Cineva strigă, curajos:

— O beijo, senhora!

Ceilalţi începură să aplaude.

— Sim, senhora, o beijo!

Claire roşi şi privi coşul.

— Hai să mergem, Manoel.

— Ţi-e frică?

Claire se enervă teribil. Manoel putea să facă să înceteze gălăgia. Un scurt semn din mână, un zâmbet, şi ar fi putut pleca toţi spre maşină. În loc de asta, Manoel o privea râzând, ca şi cum ar fi provocat-o să acţioneze împotriva modestiei ei naturale.

Nicholas îi atinse uşor braţul:

— N-o lua foarte în serios. E o glumă, o formalitate.

Una dintre fete luă porumbul din coş şi i-l întinse lui Claire. Manoel n-o lăsă însă să-l ia şi puse mâna pe el, oferindu-i-l cu amândouă mâinile, ca şi cum ar fi oferit o sabie unui cavaler. Cu dinţii strânşi şi cu o sclipire ciudată în ochii ei căprui, acceptă darul şi se întoarse spre Nicholas. Pe

Manoel nu l-ar fi sărutat pentru nimic în lume.

Intenţionase să-l sărute pe obraz, dar Nicholas îşi întoarse capul şi buzele lor se întâlniră. Publicul aplaudă frenetic.

— Ai experimentat încă un obicei portughez, comentă Manoel, rece.

Să ne continuăm drumul spre castel.

Claire stătea gânditoare pe bancheta din spate, realizând, în sfârşit, că

pe parcursul întregului incident, Inez nu scosese niciun cuvânt. Oare credea că întâmplarea de mai devreme avea pentru ea vreo importanţă?

Spera că nu. Pentru ea, sărutul acesta nu contase. Dar, în adâncul sufletului ei, ştia că Inez era supărată.

Cele câteva minute petrecute lângă oamenii care curăţau porumb stricaseră cheful tuturor.

Manoel privea cu atenţie drumul. Nicholas admira peisajul, iar Inez părea nervoasă.

De ce oare? Nicholas o asigurase că sărutul n-avea nicio semnificaţie.

Într-adevăr, pentru localnici aşa era. Obiceiul spunea că fata care-l găseşte trebuie să sărute pe un om din mulţime şi Claire crezuse că soluţia cea mai inofensivă era Nicholas. Nimeni dintre cei care cunoşteau relaţia dintre ei, prietenia lor atât de veche, n-ar fi putut pricepe greşit alegerea sa. Dar Inez o făcuse. Şi Claire îşi dădea seama că Manoel o învinovăţea şi el.

Maşina opri în faţa castelului.

Senhor şi senhora Monteiro se aflau în curte şi Claire profită de prezenţa lor pentru a se îndepărta de ceilalţi. Coborî imediat din maşină şi se duse la cuplul Monteiro, care-i propuse să facă o scurtă plimbare prin grădină. Frumuseţea zilei pălise şi asta numai din pricina incurabilului obicei portughez de a valorifica potenţialul de distracţie al fiecărei întâmplări.

Prânziră într-un mic salon. Manoel fu o gazdă perfectă, ca de obicei, iar mâncarea delicioasă, tot ca de obicei.

După masă, Claire se gândi s-o urmeze pe Inez sus, în dormitor şi să aducă vorba despre întâmplările dimineţii.

Ar fi putut să spună, într-o doară:

„Nu i-aş fi cerut niciodată lui Manoel să oprească dacă aş fi ştiut ce urmează. Sărmanul Nicholas! N-a avut nicio vină...”

Iar Inez ar fi răspuns:

„E doar un gest fără însemnătate, cum a spus şi Nicholas.”

Apoi, amândouă şi-ar fi amintit că el nu făcuse nimic ca să evite întâlnirea cu buzele lui Claire... Tânăra chiar se întreba dacă nu făcuse acest gest intenţionat, ca s-o rănească pe Inez sau ca să-i arate cât de

mult dorea să fie sărutat.

Ce încurcătură! Claire se hotărî să iasă din castel şi, evitând curtea unde Manoel şi Nicholas jucau tenis, o luă pe drumul către plajă.

Căzu pradă unei noi depresii. Ajunse pe plajă şi se întinse la adăpostul unei stânci, gândindu-se la Manoel, Inez şi Nicholas.

Nu stătu mult şi se ridică, tremurând. Vântul devenise rece, iar valurile erau probabil înalte, pentru că ecoul lor se auzea până departe.

Băteau în pereţii peşterilor cu putere.

Claire se uită spre cer şi văzu că norii aveau o ciudată bordură roşie.

O luă înapoi spre castel, urcând pieptiş stâncile şi, când ajunse în vârf, aproape dădu peste Manoel de Castro.

— Unde ai fost? întrebă el, tăios. De ce şchioapătezi?

— Nu şchiopătez, răspunse ea, nervoasă. Dar merg greu, pentru că am pantofii plini de praf.

— Am să te aştept să-i cureţi.

Claire se aşeză şi începu să-şi scuture pantofii de praf, cu Manoel supraveghind-o îndeaproape. Tânăra se simţi tentată să prelungească la nesfârşit acest moment.

— Eram îngrijoraţi din cauza ta. Ce-ai făcut de la masa de prânz încoace? întrebă el, nerăbdător.

— Am stat pe plajă. M-am odihnit.

El tăcu o clipă, apoi continuă:

— Mi s-a părut ciudat că ai plecat aşa. De ce n-ai rămas cu Inez?

— Voiam să fiu singură.

El o ajută să se ridice, întinzându-i mâna. Îndată ce o văzu în picioare, îi lăsă însă mâna, privind-o cu atenţie. Zâmbetul din colţul gurii arăta că

Manoel era gata să înceapă obişnuitele sale observaţii critice.

— Singurătatea este o adevărată pacoste când iubeşti, nu-i aşa?

Claire nu era dispusă să-i asculte ironiile.

— Da, aş putea spune că da, răspunse ea, provocator.

— Cel puţin eşti sinceră, replică el, dur. Nicholas este norocos să fie iubit de cineva ca tine. Indiferenţa lui este nejustificată.

Urcau dealul către castel. Faţada de marmură se vedea deja. Copacii

stăteau nemişcaţi.

Claire răspunse un pic greoi, din pricina oboselii:

— Mi se pare că te-ai răzgândit în unele privinţe.

Nu demult mi-ai spus că Nicholas a devenit dureros de conştient de farmecele mele.

— Şi încă este. Te place, dar nu e îndrăgostit. Şi totuşi, i-ai dat astăzi de gândit. S-ar putea să-şi dorească mai mult decât un sărut.

Dinţii lui de un alb perfect străluciră ironic în lumina soarelui:

— Data viitoare s-ar putea să se lipsească de espigo rei şi de public...

— Cred că-l judeci greşit, zise Claire.

— Nu, draga mea. Îmi fac datoria să-i înţeleg dilema. Pe tine nu te înţeleg.

Ar fi fost mai bine pentru amândoi dacă te-ai fi limitat la povestea cu prietenia.

— Dar, Manoel, spuse ea, disperată, nu s-a întâmplat nimic între mine şi Nicholas. Am fost prieteni de atâta vreme. L-am mai sărutat şi altă dată... nu, nu de când am crescut, dar... niciodată nu m-a privit altfel din pricina asta.

— Nu?

Buzele lui se strâmbară.

— Dar am văzut foarte bine cu toţii că sărutul tău l-a schimbat. A fost tăcut, n-a avut poftă de mâncare şi a jucat tenis execrabil. Ce naiba crezi că a provocat toate astea?

Mi se pare, senhorita, că a fost o zi nefericită pentru multă lume cea în care ai aterizat pe insulă.

Cuvintele lui o lăsară fără replică. Îl urmă, mecanic, şi constată cu uimire că putea încă respira.

În holul castelului, se întâlniră cu Inez.

Manoel privi dincolo de Claire şi se înclină:

— Scuze. Trebuie să mă duc să comand băuturi.

Claire nu răspunse nimic. Simţea că se sufocă, că totul în jur nu era decât o ceaţă de suferinţă şi amărăciune, din care ştia că nu există decât o singură ieşire: să nu mai vină la castel o vreme.

CAPITOLUL 6

Spătămâna care urmă i se păru interminabilă.

Nu mai făceau lecţii, nu mai citeau poezie... Inez stătea închisă în cameră şi scria mereu scrisori, iar Claire petrecea ore întregi pe balcon, privind marea şi copacii.

Se vedeau foarte rar.

Durerea pricinuită de schimbarea intervenită în relaţia lor era aproape insuportabilă. Nu-i păsa de nedreptatea acestei situaţii, dar voia s-o îndrepte. Inez părea însă că se fereşte de o discuţie făţişă. Claire ar fi preferat o confruntare deschisă despre acel sărut fără însemnătate, iar dacă situaţia ar fi necesitat să-şi ceară scuze, era dispusă şi la asta, cu dragă inimă chiar. Nu-i plăcea să se ascundă şi să trăiască aşa.

Şi cu cât trecea vremea, cu atât prietenia lor era mai greu de refăcut.

Poate ar fi fost mai uşor dacă Nicholas şi-ar fi păstrat obiceiul de a-i vizita.

Dar nu veni patru zile la rând. Alarmat, senhor Sarmento se hotărî să-i trimită un bilet la bungalou.

A doua zi, Nicholas sosi devreme, pentru a-l găsi pe bătrân pe verandă.

— De ce ne-ai neglijat, fiule? întrebă omul. Ne-ai lipsit foarte mult. Nu trebuie să renunţi niciodată la un bun obicei.

— Îmi pare rău, dar am avut foarte mult de lucru în ultima vreme.

— Tot cu drumul ăla al tău? Dar soarele apune repede şi nu poţi lucra pe întuneric.

— Suntem într-o etapă foarte importantă a lucrărilor, senhor.

— Chiar şi aşa, trebuie să te odihneşti. Nu arăţi prea bine, Nicholas, iar fetele mele nu mai zâmbesc când tu nu apari. Uite ce fericite sunt să te vadă! Te vei revanşa rămânând în seara asta la cină.

— Mi-ar plăcea să rămân, dar este imposibil. Contele mă aşteaptă la cină, la castel.

— Păcat. Atunci, mâine? insistă senhor Sarmento.

— Mâine şi poimâine trebuie să mă întâlnesc cu doctorul Gomes.

Muncitorii sunt epuizaţi şi necesită un control medical.

Senhor fu convins, dar cele două tinere părură foarte dezamăgite. Se părea că Nicholas era hotărât să înceteze vizitele regulate la familia

Sarmento.

Despre Manoel auziseră zvonurile obişnuite, dar din ce în ce mai îngrijorătoare. Cel puţin pentru Claire. Localnicii care fuseseră invitaţi la castel povesteau că Francesca era mereu prezentă în preajma contelui şi bărbatul părea îndrăgostit de ea. În fond, era o femeie educată, de familie bună. Devenise cântăreaţă doar pentru că ar fi fost păcat să lipsească lumea de încântătoarea ei voce. Mulţi îl invidiau deja pe conte.

Claire îndură toate bârfele cu stoicism.

Probabil că ea era numai una dintre nenumăratele victime ale atracţiei fatale exercitate de Manoel. Nu putea lupta împotriva acestei nenorociri, dar putea măcar să aibă demnitatea lui Inez, care îşi găsea liniştea în lectură şi scrierea unor interminabile epistole.

Într-o zi, Claire află motivul acestei asidue corespondenţe. Cele două fete luau masa cu bătrânul Sarmento. Claire fusese la plimbare toată dimineaţa şi se întorsese hotărâtă s-o implore pe Inez să-şi reia lecţiile zilnice, pentru a-şi justifica prezenţa aici, pe insulă. Trebuia să muncească. Altfel, o lua razna.

Fu însă împiedicată să-şi pună în aplicare planul. Atmosfera i se păru schimbată. Era evident că Inez şi tatăl ei discutaseră nişte lucruri foarte importante şi nu tocmai plăcute.

Bătrânul îi puse lui Claire în farfurie o felie de şuncă şi piept de pui rece, apoi se ocupă de Inez, care-şi privea gânditoare farfuria.

Inez începu să vorbească, cu un ton liniştit, dar evitând s-o privească pe Claire în ochi.

— Eu şi tata am vorbit despre foarte multe lucruri în dimineaţa asta şi am stabilit un plan de viitor care te priveşte şi pe tine. Îţi aminteşti că fratele meu s-a logodit?

— Da, răspunse Claire.

— I-a cerut tatei să aprobe ziua nunţii hotărâtă de el, care este foarte aproape. La început, ne gândeam să mergem doar la ceremonie, ceea ce însemna să părăsim insula pentru o săptămână. Te-am fi lăsat în grija

Enricăi. Dar mai multe motive ne-au făcut să ne schimbăm planurile.

Tata se simte mult mai bine, şi atâta vreme cât nu depune efort, mediul din Portugalia nu-i va dăuna. Şi apoi, mai e şi problema afacerilor pe care acum le conduce fratele meu... El şi soţia vor pleca într-o vacanţă... în luna de miere cum spuneţi voi. În sfârşit, am decis să închidem Casa

Venusta şi să ne întoarcem la Oporto definitiv.

Veştile erau catastrofale, iar Claire nu era pregătită să le facă faţă.

Mintea ei refuza să înţeleagă sutele de consecinţe implicate.

I se păru dintr-o dată că afară e foarte cald. Chiar şi briza care adia devenise fierbinte ca o lavă.

— Nu vrei să pleci de pe insulă? întrebă Inez.

— Nu... în Portugalia.

Sunetul propriei voci îi dădu curajul să continue:

— Mi-ar plăcea să vizitez ţara, dar nu ştiu pe nimeni acolo şi ar trebui să-mi câştig existenţa.

— Vei sta cu noi.

— Şi tu, şi senhor sunteţi foarte drăguţi, dar nu cred că se cuvine.

— Vrei să spui că de insulă te leagă prezenţa lui Nicholas, care nu numai că-ţi cunoaşte limba, dar te şi înţelege. În Portugalia, nu vei avea prieteni englezi. Înţelegem asta şi de aceea te vom lăsa pe tine să decizi.

În ce ne priveşte, vrem să plecăm la sfârşitul săptămânii viitoare, cu avionul. Vei avea timp să te gândeşti.

Masa se desfăşură apoi în linişte. Bătrânul Sarmento se ridică şi se duse să se odihnească în camera lui.

Inez nu-i urmă însă exemplul. Rămase în hol, ezitând, şi-i spuse lui

Claire:

— Nu puteam spune toate astea în prezenţa taitei, dar vreau să ştii,

Claire, că noi două nu trebuie să fim rivale. Nu voi regreta niciodată că ai venit pe insulă. Îmi placi foarte mult şi nu vreau să crezi că sunt geloasă din pricina relaţiei tale cu... Nicholas. Mi-aş dori să fim mereu prietene, dar... lucrurile sunt altfel... Nu fi tristă, draga mea. Viaţa înseamnă schimbare.

Claire se plimbă singură prin grădină, gândindu-se. Inez avea douăzeci

şi şapte de ani. Probabil că reuşise să-şi creeze un sistem de apărare care s-o ajute să treacă mai uşor peste dezamăgiri şi dureri. Părea că putea să controleze orice situaţie. Dar hotărârea ei părea atât de puţin necesară, atât de inutilă. Nu era ca şi cum Nicholas ar fi avut o altă prietenă. Era liber să iubească. Era inteligent şi priceput în munca sa, iar în curând avea să devină director la firma de construcţii a lui Manoel.

Dacă şi-ar fi permis luxul de a o iubi pe Inez, ar fi fost atât de fericiţi împreună!

Deodată, Claire se opri. Cum va primi Nicholas vestea plecării familiei Sarmento din Santa Catarina? Care-i va fi reacţia? Oare Inez încerca să-l forţeze la un gest decisiv, la o declaraţie deschisă? Într-un impuls de moment, Claire o luă pe drumul spre dealuri, sperând că avea să-l găsească pe Nicholas la lucru.

Ştia că noile case erau aproape de finalizare şi supravegherea lor era lăsată în grija unui asistent, astfel că Nicholas se afla probabil la noul drum.

Ajunse pe faleză şi auzi un zgomot sinistru care venea dinspre oraş şi îşi răspândea ecoul de-a lungul mării. Începuseră să dinamiteze stâncile de la capătul celălalt al drumului.

Probabil că nici nu i se va da voie să intre în perimetrul de lucru şi să-l vadă pe Nicholas.

Disperarea o făcu să se grăbească. În loc s-o ia direct spre drum, alese să urce şi să meargă pe străduţele întortocheate, care se uneau cu drumul ceva mai departe.

Strada pe care mersese avea o inscripţie pe care scria în portugheză:

„Atenţie! Dinamită!” Se strecură pe sub sfoara care bara drumul şi privi în ambele părţi.

Această parte a drumului era îngustă şi lipsită de copaci. De jur-împrejur se vedeau oameni învăluiţi într-un nor de praf, încărcând pietrele rezultate din explozie. Pe iarba încă verde din dreapta ei, zări o cabină. Era, desigur, biroul portabil al lui Nicholas despre care auzise, dar pe care nu-l văzuse niciodată până acum. O luă la fugă înspre el, sperând că avea să-şi întâlnească prietenul.

Claire privi printr-o crăpătură din perete şi văzu masa de lucru a lui

Nicholas. Veselă, ciocăni la uşă şi intră fără avertizare în căldura sufocantă din interior, unde miroasea a spray de ţânţari.

Uimit, Nicholas îşi ridică privirea din hârtiile împrăştiate pe masă şi sări în picioare.

— Claire, draga mea! Ce naiba cauţi aici? E periculos!

— Ştiu. Dar trebuia să te văd neapărat, chiar dacă riscam să nimeresc tocmai în mijlocul unei explozii. Pot să stau?

El îi întinse un scaun.

— Desigur că poţi. Dar e vorba despre reguli. Nu e permis accesul nici unui vizitator, ci doar al muncitorilor. Altfel, se pot întâmpla incidente neplăcute. Nu vom face o nouă explozie decât peste o oră, dar nu te pot lăsa să rămâi aici mai mult de cinci minute. Ce s-a întâmplat?

Claire îl privi cu atenţie. Părea grăbit, distant.

De altfel, poate avea dreptate. Nu era momentul pentru o discuţie serioasă.

— Nicholas, vei veni la Casa Venusta în seara asta? întrebă ea, după un moment de gândire. Ne întâlnim în faţa casei tale la cinci jumătate şi mergem împreună. Vom vorbi atunci.

— Mă tem că nu pot.

— Oh!

Toate speranţele ei se risipiră.

— În ultima vreme ai mereu treabă, nu te mai vede nimeni... Dacă nu vrei să vii în seara asta, atunci vom vorbi acum, oricât de mult timp ar necesita discuţia. Nicholas, familia Sarmento vrea să plece de pe insulă la sfârşitul săptămânii viitoare. Vor închide vila şi vor lua cu ei toţi servitorii în Oporto.

Ceva se schimbă în atitudinea lui.

Dar imediat, Nicholas îşi reluă înfăţişarea obişnuită. Înconjură masa, îşi trase un scaun şi îşi întinse picioarele cu un aer nepăsător.

— Ce lovitură pentru tine! zise el.

— Pentru mine! exclamă ea. Nu mă interesează ce se va întâmpla cu mine când vor pleca. Nicholas, eşti atât de drăguţ... dar nu asta voiam să-

ţi spun... ştiu că n-am dreptul să-ţi vorbesc despre asta, dar...

— Atunci, nu vorbi, îi tăie el vorba. Multe dezastre pe lumea asta se întâmplă din pricină că oamenii nu-şi văd de treaba lor şi se amestecă în viaţa altora. E mai bine să laşi lucrurile să evolueze în felul lor. Inez ţi-a cerut să pleci cu ei?

— Da, dar nu pot merge, şi ştie foarte bine de ce. Engleza ei este aproape perfectă, nu mai are nevoie de mine. Dar nu asta e problema.

Îşi ţinu răsuflarea şi adăugă cu greutate:

— Inez pleacă, Nicholas. Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

Nicholas ridică din sprâncene.

— Bineînţeles că înseamnă. Înseamnă că senhor Sarmento se simte destul de bine pentru călătorie, şi mă bucur să aud asta. Nu vrei să te duci cu ei, ca oaspete, pentru vreo lună?

— Nicholas, te rog!

Bărbatul ridică din umeri:

— Ce vrei să fac? Te-am adus aici pentru ca mediul nou să te ajute să treci peste perioada dificilă din viaţa ta. Asta s-a şi întâmplat, dar trebuia să-ţi dai seama că şederea ta în Casa Venusta se va sfârşi cândva. Voi face tot ce pot pentru tine, desigur. Ai putea să rămâi aici pentru opt sau zece săptămâni, până când contractul meu se va termina, şi te voi duce chiar eu înapoi în Anglia. Mi-ar plăcea foarte mult.

Claire exclamă, exasperată:

— Ţi-am spus că nu mă interesează ce se va întâmpla cu mine. La tine mă gândesc acum, la cum te va afecta plecarea asta. Nu suferi că Inez va pleca din viaţa ta pentru totdeauna?

Nicholas zâmbi. Era zâmbetul unui om care se educase să accepte tot ce viaţa îi oferea.

— Nu eşti cam melodramatică, draga mea? Pentru totdeauna înseamnă mult. Când mă voi stabili la Lisabona, voi putea s-o văd din nou. Poate nu peste un an sau doi, dar cândva... Vezi tu, Claire – vocea lui părea indiferentă – eşti încă foarte tânără şi acorzi o importanţă mare unei prietenii obişnuite. Ăsta e apanajul tinereţii. Crezi că imposibilul se poate realiza.

Dar viaţa e mai simplă când recunoşti deschis că ai limite şi te aştepţi la mai puţin decât meriţi.

— Eşti fatalist!

— Nu, draga mea. Mă bazez pur şi simplu pe logică, o calitate pe care multe femei o dispreţuiesc. Nu vreau să te conving că e mai bine să renunţi la intuiţie şi la sentimentele tale, pentru că ştiu că n-ai face-o oricum şi eşti mai simpatică aşa. Dar sunt mai bătrân decât tine şi ştiu foarte bine ce trebuie să fac.

— Vreau să fii fericit, Nicholas.

Bărbatul se ridică şi veni lângă ea.

— Am depăşit cu mult cele cinci minute. Trebuie să pleci.

Claire insistă:

— Vei veni la familia Sarmento?

— Poate săptămâna viitoare. Anunţă-mă dacă vrei să găsesc un avion care să te ducă înapoi în Anglia. Necesită timp. Dar te sfătuiesc să priveşti chestiunea asta puţin egoist. Acum, că ştii foarte bine portugheza, poţi rămâne pe Santa Catarina. Îţi vei găsi cu uşurinţă o nouă familie... Sau vei putea s-o ajuţi pe bătrâna învăţătoare de aici. Gândeşte-te la oferta asta şi vom mai discuta. Ne vedem sâmbătă. Ne întâlnim pe faleză la ora prânzului şi mergem în excursie pe dealuri.

Claire acceptă şi se pregăti de plecare.

Dar nu făcu nici doi paşi şi simţi că se sufocă, zărind o urmă înaltă care se îndrepta spre cabina lui Nicholas.

— Nicholas! strigă ea.

Bărbatul ieşi.

— E Manoel, zise ea, înspăimântată.

Ia-l de aici şi du-l să vadă drumul. Între timp, eu voi pleca neobservată.

Nicholas nu înţelese imediat cererea ei şi reacţionă cu întârziere.

Între timp, Manoel ajunse în faţa intrării. O privi pe Claire rece şi critic, dar nu uită să facă plecăciunea obişnuită.

— E nevoie de tine la drum, prietene. S-a întâmplat un accident la unul dintre vagoane şi nimeni nu se pricepe să facă nimic, îi spuse el lui

Nicholas.

— Claire tocmai pleca...

— O voi conduce eu. Te rog, du-te să-l vezi pe muncitorul accidentat.

Nicholas zâmbi către Claire:

— Vei fi certată, o avertiză el. Acceptă-ţi pedeapsa.

Timp de un minut, Claire şi Manoel nu schimbară o vorbă. Dar atmosfera era tensionată, şi nu numai din pricina soarelui care ardea deasupra capetelor lor. Manoel era furios.

— Crezi că regulile sunt făcute pentru alţii, nu pentru tine! Toate intrările pe drum sunt blocate şi inscripţiile spun clar că accesul e interzis. Ce cauţi aici?

— Trebuia să-l văd pe Nicholas. Nu e vina lui, nu ştia că vin.

— Nici nu mă îndoiam. Nu te-ar fi expus unui asemenea pericol. Ai venit din propria ta voinţă ca să vorbeşti cu el ceva ce nu suferea amânare. Ce mai pui la cale?

— Nimic, te asigur! Dar s-a întâmplat ceva foarte serios. Îmi pare rău că am încălcat regulile...

— În expresia ta nu se citeşte nicio urmă de regret, iar regulile sunt făcute pentru a te proteja. Nu trebuie să le ignori cu atâta nepăsare.

De ce ai venit la Nicholas?

Vocea îi deveni rece, tăioasă

— E ceva obişnuit la tine în ţară ca o femeie care se crede îndrăgostită de un bărbat să-l urmărească peste tot, până şi la muncă? Nu cred. În orice caz, aici, pe insulă, eu nu tolerez un astfel de comportament.

Asta întrecuse orice măsură. Claire izbucni:

— Te asigur că dacă aş fi ştiut că te întâlnesc aici, n-aş fi venit. Voiam să discut cu Nicholas o problemă personală, care nu suferea amânare.

— Am priceput asta, răspunse el, sarcastic. Şi v-aţi lămurit?

— Nu, replică ea. Insula l-a schimbat şi nu mai e Nicholas pe care-l cunoşteam. Ai spus că eu sunt cauza nefericirii sale...

Manoel ridică braţul ca s-o oprească:

— De-ajuns. Nu mai ţipa. Haidem în maşină şi te voi conduce acasă.

— Mulţumesc, dar prefer să merg pe jos.

— Ba nu, vei merge cu mine.

— Te înşeli. Voi merge pe jos. Nu pot să stau în acelaşi loc cu tine. Mă sufoc... Iar văzând cum îmi porunceşti mă umple de dispreţ pentru mine însămi.

Manoel nu se mişcă. Strălucirea din ochii lui o înfricoşă.

— Haide, senhorita. Te conduc acasă.

Pentru o clipă, Claire se gândi să se opună în continuare. Dar ştia că urmările vor fi grave.

Maşina era aici, în faţa ei. Manoel o prinse de mână şi deschise portiera, apoi o împinse înăuntru.

Se aşeză la rândul lui pe scaunul şoferului.

— Acum, poţi să începi să te sufoci şi să te dispreţuieşti.

Se opriră în faţa Casei Venusta.

— Manoel! exclamă Inez, ieşindu-le în întâmpinare. Nu te-am mai văzut de mai bine de o săptămână. Eşti atât de ocupat cu musafirii tăi încât ai ajuns să-l neglijezi pe tata?

— Ce mai faci, Inez? zâmbi el. Tatăl tău se odihneşte, acum. Poate voi veni în vizită săptămâna viitoare.

— Poate? E atât de greu să te desparţi de fermecătoarea ta privighetoare? Am auzit că Francesca a început din nou să cânte.

— Puţin.

— Săptămâna viitoare vom da o petrecere acasă. Nu mi-aş dori să aşteptăm până atunci ca să te vedem, dar vă invităm pe tine şi pe

Francesca, la masa de prânz sau de seară. Îţi cer asta ca pe o favoare personală.

— De-abia aştept şi sunt foarte onorat. Sunt sigur că Francesca va fi încântată.

Făcu o plecăciune şi-i sărută mâna. Se plecă şi în faţa lui Claire, dar n-o privi şi nici nu-i zâmbi.

Inez privi maşina plecând şi o aşteptă pe Claire să intre în casă.

— Manoel părea ciudat, zise ea, gânditoare. Nu l-am văzut niciodată atât de distant. Dat fiind că vom părăsi în curând insula, ar fi fost normal să vrea să-l vadă pe tata. Ar fi putut să rămână...

Claire era prea obosită şi prea deprimată ca să mai încerce o abordare

diplomatică. Se simţea la capătul puterilor.

— Nu ştie că plecaţi, spuse ea.

Tânăra o privi surprinsă:

— Nu i-ai spus? Atunci, ce va crede despre invitaţia mea?

Nu-şi imaginează că a fost poftit la masă ca să-şi ia rămas-bun de la prietenii lui.

— Va afla cât de curând.

— Dar, Claire... Manoel te-a adus aici din oraş, nu? întrebă Inez, încruntată.

— De la noul drum, o corectă Claire.

— Înţeleg. Ai fost la Nicholas. Şi – Inez ridică din umeri – care a fost reacţia bunului nostru prieten?

— Era ocupat, dar i-am spus ce am avut de spus. Cred că vestea l-a şocat.

— Probabil. I-ai spus că aş vrea să pleci cu noi?

— Da, dar i-am spus şi faptul că nu pot accepta generozitatea voastră.

În schimb, mi-a propus să rămân pe insulă ca s-o ajut pe învăţatoarea de aici.

Se părea că Inez nu avea nimic de adăugat. Claire intră în hol şi spuse:

— Mi-e cald. Mă duc să mă schimb.

Dar nici chiar în pijamaua răcoroasă de mătase, Claire nu putu scăpa de fierbinţeala care-i cuprinsese întregul trup. Chiar şi simplul fapt de a se gândi la evenimentele săptămânii viitoare o înspăimânta. Dacă trebuia să plece de pe insulă, ştia că viaţa ei se va termina.

Era adevărat că Manoel îi devenise duşman, un duşman aprig şi crud, dar ea îl iubea la fel de mult. Mai mult, ştia că-l iubea platonic şi că nu va cunoaşte niciodată pasiunea dragostei lui... Dar ar fi îndurat orice, chiar şi furia lui, dacă asta însemna să rămână alături de el.

Căldura serii era copleşitoare.

Soarele se scurgea pur şi simplu pe cer şi se scufundă în sfârşit în mare. Cerul era întunecat, lipsit de stele şi briza nu mai legăna ramurile copacilor. Claire era sigură că va ploua.

Abia aştepta întâlnirea de sâmbătă cu Nicholas. Aveau să urce pe

dealuri şi să discute prieteneşte, aşa cum se obişnuiseră de atâta vreme

— Deşi prietenia lor nu mai fusese la fel de liniştită în ultima vreme – şi poate va găsi momentul să-i împărtăşească dragostea ei pentru Manoel.

Ce uşurare ar însemna pentru ea!

Dar se întâmplă ceva care amână nedefinit întâlnirea de sâmbătă.

CAPITOLUL 7

A doua zi, insula se trezi sub un cer întunecat de culoarea plumbului.

Marea era înecată în ceaţă şi valurile loveau sălbatic ţărmul. Munţii aveau o coroană de nori întunecaţi. Vântul invadă casa şi o răcoare ciudată se simţi în aer. Gresia din hol deveni atât de rece şi de neprimitoare, încât fu acoperită cu covoare aduse din celelalte camere.

— Se pare că suntem înconjuraţi de furtuni. Aerul se va răci, spuse

Inez.

După o noapte nedormită, care aduse pe faţa ei o paloare neobişnuită, Inez rămăsese la fel de calmă şi de resemnată. Începu să strângă lucrurile, metodic. Goli sertarele şi sortă hârtiile. Coşul de gunoi se umplu de foi scrise mărunt. Cărţile valoroase fură împachetate. La fel, argintăria.

Inez mai puse deoparte cutia de ceai din porţelan franţuzesc şi câteva alte ornamente dragi. Nu erau multe de strâns. Nu puteau goli casa până la petrecerea de săptămâna viitoare.

Şi apoi, servitorii vor rămâne aici, ca să strângă lucrurile şi să le trimită la Lisabona.

— Mă ajuţi să scriu invitaţiile pentru prietenii noştri? o întrebă Inez pe Claire. Vom face una şi apoi o vom copia, schimbând doar numele şi modul de adresare. Va fi o activitate perfectă pentru o dimineaţă ca asta.

Treaba le luă destul timp şi nu terminară decât către prânz. Plicurile fură strânse într-un sertar, aşteptând să fie trimise la reşedinţele vecine în cursul după-amiezii.

După masă, Inez se duse să se odihnească, iar Claire rămase pe verandă, până când fu alungată de o pală puternică de vânt, care trânti cu zgomot uşile şi ferestrele casei. Ceva lovi puternic în geamul mare şi servitoarea ţipă, cu glas ascuţit. Claire se ridică, închise ferestrele verandei şi intră. Privi uimită furtuna care se dezlănţuise în grădină.

Palmierii se agitau frenetic sub vânt, florile fură plecate la pământ. Claire o auzi pe Inez coborând în grabă scările. Vântul devenise mai puternic.

Locuinţa părea că se clatină din temelii. Cele două tinere se uitară lung

una la alta, întrebându-se ce avea să urmeze.

Cerul întunecat fu brăzdat de fulgere, urmate de bubuituri puternice de tunet şi ploaia începu să curgă în valuri.

Ploua de două ore încheiate. Băură ceaiul şi se pregătiră pentru o după-amiază de potop.

Claire se gândea la cei opt musafiri ai castelului. Probabil că se distrau jucând biliard sau vizitau galeria unde contele îşi păstra colecţia de artă portugheză. Castelul fusese martorul multor asemenea furtuni şi rezistase de-a lungul secolelor.

Probabil că Francesca se va speria şi Manoel va fi acolo s-o liniştească.

Claire aproape că-i auzea vocea blândă spunând:

"Zgomotul vine dinspre mare... În castel eşti la adăpost, Francesca.

Mâine vei vedea că toate casele sunt la locul lor şi localnicii vor fi fericiţi că aerul s-a răcorit!"

Claire era nervoasă din pricina vremii şi a propriilor gânduri. Inez stătea liniştită şi-şi vedea de lucrul ei. Oare la ce se gândea? La Nicholas, care stătea singur în bungalou? La ziua când plouase şi-şi găsiseră adăpost la el acasă?

Fulgerele şi tunetele nu conteneau. Ploaia cădea în cascade şi părea că nu se va termina niciodată.

Claire începu să se plimbe pe hol şi se opri în faţa micii ferestre care dădea spre verandă.

Zări o maşină care se apropia, dar crezu că ploaia îi joacă feste. Era maşina lui Manoel.

Asta însemna că fusese nevoit să vină prin oraş, să înfrunte noroiul şi pietrele căzute în drum, rafalele de ploaie... numai să ajungă aici. De ce să fi făcut aşa ceva?

Dar nu Manoel ieşi din maşină şi fugi grăbit prin ploaie până în faţa casei. Era Rodrigo Texheira. Claire deschise uşa şi bărbatul intră în hol, abia răsfulând.

— Ce s-a întâmplat? Manoel a păţit ceva? întrebă ea, disperată.

— Nu. Nu te alarma. Manoel m-a trimis să vă spun... că s-a întâmplat un accident.

— A fost cineva rănit?

— Da.

Bărbatul făcu o plecăciune la vederea lui Inez.

— Manoel mi-a cerut să vă anunţ, pe tine Claire, şi pe Inez, că

Nicholas a fost rănit.

— Nicholas!

Inez se albi la faţă, iar ochii ei străluciră ciudat. Pentru o clipă, Claire crezu că avea să leşine. Dar Inez se stăpâni şi întrebă:

— E grav?

— Nu se ştie. Are două coaste rupte.

— Unde e? întrebă Claire.

— L-au dus acasă. Manoel mi-a spus să vă duc acolo, dar să vă povestesc mai întâi cum s-a întâmplat, ca să nu facem gălăgie acolo.

Rodrigo părea îngrijorat, dar le zâmbi încurajator.

— A fost aşa. Pe timpul furtunii, eu şi Manoel eram în salon, la castel.

La un moment dat a venit un om pe cal. Manoel a vorbit cu el şi a aflat că, în ciuda semnelor de furtună, Nicholas a plecat la lucru de dimineaţă.

Când ploaia a început, a trimis acasă muncitorii. Când s-a dezlănţuit vântul, se afla pe o stâncă.

— Şi ce a făcut?

— Omul crede că s-a ascuns într-o peşteră. Nu putea merge pe o astfel de vreme. Ploaia cădea în valuri. Probabil că a măturat cu totul stânca şi a căzut.

— Rodrigo, zise Inez, umezindu-şi buzele, stânca a căzut peste

Nicholas?

— În parte... Din fericire, nu şi-a pierdut cunoştinţa pe loc. Avea în buzunar pistolul de avertizare cu ajutorul căruia dădea semnalul pentru explozie. Era încărcat. A tras şi cineva l-a auzit...

— A stat mult acolo?

— Cei care l-au găsit au anunţat doctorul şi apoi unul din ei a venit şi la castel.

— Şi după aceea?

— Manoel şi cu mine am plecat imediat într-acolo. Am condus foarte

repede. Am ajuns chiar înaintea doctorului Gomes. Acesta a adus ambulanţa. Manoel voia să-l ducem la castel, dar doctorul a spus că e prea departe.

— Aşadar sunt la bungalou acum? Ne duci şi pe noi?

— Desigur. Drumul e prost, dar distanţa e scurtă.

— Mă duc să aduc hainele de ploaie, zise Claire.

În alte condiţii, drumul până la bungalou pe o astfel de vreme ar fi fost înspăimântător. Dar acum, Claire se gândea că Manoel le-ar fi dus la

Nicholas mai repede şi fără atâtea zgâlţâieli. Cu toate astea, îi era recunoscătoare lui Rodrigo pentru că le ajuta.

Ploaia lovea fără milă în maşină şi aproape că nu se vedea nimic în faţă. Claire, care ştia bine drumul, exclamă:

— Uite copacul. Trebuie să oprim.

Lăsară maşina lângă gardul viu, aproape de ambulanţa cu care venise doctorul.

Începură să meargă cu greu pe cărare. Rodrigo deschise uşa şi le făcu loc să intre.

— Manoel e în dormitor, cu doctorul, spuse el.

Inez rămase în picioare lângă masă. O lacrimă i se zări pe obraz. Apoi a doua...

Emoţionată, Claire îi spuse lui Rodrigo primul lucru care-i veni în minte:

— Am vrea ceva de băut. Poţi să-l rogi pe servitor să ne aducă nişte apă?

Probabil că şi Rodrigo fu uşurat să părăsească încăperea. Lipsi câteva minute, iar Manoel şi doctorul ieşiră din dormitor înainte ca el să se întoarcă.

— Odihnă şi medicamente. Voi reveni mâine. Cineva trebuie să stea cu el peste noapte, şopti doctorul.

— Desigur. Va fi bine îngrijit, răspunse Manoel.

— Bine. Mă întorc la spital. Sună-mă dacă se întâmplă ceva. La revedere.

Manoel se plecă în faţa lui şi deschise uşa.

Se întoarse în cameră şi se uită cu atenţie la Claire:

— Regret cele întâmplate, spuse el, formal. Rodrigo v-a explicat, poate, că accidentul a fost serios, dar nu grav...

— E... conştient?

— Da, dar i s-a dat un calmant. E pe punctul să adoarmă. Te-am anunţat pentru că îi eşti ca o rudă. Poţi să te duci să-l vezi.

Înainte ca ea să replice, Inez făcu un pas în faţă şi-l privi pe Manoel cu lacrimi în ochi:

— Manoel, aş vrea să-l văd pe Nicholas.

Claire văzu cum trăsăturile bărbatului se înăspresc. Probabil că se gândea dacă aşa ceva se cuvine. Inez era palidă şi suferea.

Pe un ton scăzut, Claire interveni:

— Inez trebuie să intre prima.

Câteva clipe, Manoel rămase nehotărât, apoi îi zâmbi blând lui Inez:

— Nu plânge, draga mea. Va fi supărat dacă te va vedea plângând.

A doua uşă.

Inez îşi şterse lacrimile cu batista şi intră în cameră.

Manoel îi dădu lui Claire un scaun şi o pofti să se aşeze.

— Deci aşa, zise el, aşezându-se la rândul lui. Oare când o să se termine comedia asta?

Rodrigo intră cu paharele de apă şi câteva bucăţele de lămâie.

Manoel aruncă apa şi se duse la bar.

— Să nu-mi pui whisky, spuse Claire. Vreau apă, te rog.

— Vei bea apă cu whisky şi cu puţină lămâie.

— Manoel...

— Vei bea whisky, repetă, întinzându-i paharul.

Claire ascultă. Se simţea obosită.

Rodrigo se duse la fereastră, urmărind ploaia. Manoel goli repede paharul şi-şi mai turnă unul, apoi se întoarse la masă. Claire îşi dădu seama că avusese dreptate când îl descrisese ca pe un bărbat diferit de ceilalţi. Ochii lui păreau obosiţi şi riduri mici i se vedeau pe chip, dar expresia lui părea lipsită de orice emoţie. Ţinea mult la Nicholas, ştia asta. Probabil că era îndurerat de situaţia în care se afla prietenul lui. Dar nimic nu lăsa să se vadă asta. Claire spera că Manoel va spune ceva amabil, că

va alunga tensiunea şi teama.

În loc de asta, îi auzi vocea plină de cinism:

— Încearcă să te relaxezi, Claire. Ar fi mai bine dacă ai putea să plângi, dar se pare că englezii nu fac aşa ceva în prezenţa altora. Termină-ţi băutura şi relaxează-te.

Claire îl ascultă.

***

Între timp, Inez pătrunse în cameră şi aşteptă o clipă să se liniştească.

O mână îi strângea parcă gâtul. Se îndreptă spre pat şi privi chipul drag al lui Nicholas, părul lui negru cufundat în pernă. Dormea deja.

Întinse mâna, uşor, şi-i dădu la o parte de pe frunte părul încă ud de ploaie.

Din greşeală, făcu un mic zgomot şi bărbatul se trezi:

— Inez, zise el, încet.

Ochii lui erau larg deschişi. Îl trezise!

— Ce ciudat că te afli aici. M-am gândit la tine, Inez, spuse el, ca prin vis.

— Te-ai gândit la mine? Foarte bine, spuse ea, emoţionată.

— Nu... e rău. Mi-a fost foarte greu... Nu face situaţia şi mai grea.

— Nu ştii ce spui. Trebuie să te gândeşti la tine, Nicholas. Stai liniştit şi încearcă să adormi.

Calmantul îşi făcea efectul. Pleoapele i se închideau.

Inez îşi puse mâna peste a lui. În câteva secunde, Nicholas adormi.

Afară, se auzea ploaia bătând în geamuri.

Inez nu-şi putea stăpâni lacrimile. Dar ştia că acestea sunt binefăcătoare şi că după ele va urma o binefăcătoare fericire.

Atinse încă o dată fruntea iubitului ei şi ieşi în linişte din cameră. Cu atitudinea ei obişnuită şi cu un zâmbet nou pe chip, apăru în salon.

Manoel se ridică:

— Prietenul nostru doarme? Muito bem. Trebuie să bei ceva, Inez, apoi vă voi conduce acasă.

Claire se grăbea să plece. Liniştea apşssştoare din cameră, alături de

Rodrigo, care răsfoia de zor o revistă, şi de Manoel care fuma întruna, o

enervase peste măsură. Iar băutura îi deformase simţul realităţii.

Inez, tot palidă, dar neobişnuit de veselă, reprezenta o enigmă pentru Claire.

Ridică privirea şi o întrebă:

— E... bine?

— Da, cara. Trebuie să vii să-l vezi mâine dimineaţă.

Acceptă resemnată paharul întins de Manoel şi întrebă:

— Cine are grijă de el în seara asta?

— Voiam să-l păzesc eu, dar cu oaspeţii de la castel... Rodrigo s-a oferit să stea cu el şi, îndată ce ajung înapoi acasă, am să trimit un servitor să-l ajute. Nu te teme, va fi bine îngrijit.

— Dacă va fi nevoie de ajutor, mă vei chema?

— Desigur.

Le ajută să-şi pună pelerinele de ploaie. Pe când Claire îşi încheia haina, simţi o presiune pe umăr. Era braţul lui Manoel. Bărbatul voia probabil să-şi exprime în acest fel regretul că fusese nevoită să cedeze în faţa lui Inez dreptul de a-l vedea prima pe Nicholas. Claire se gândi că simpatia lui venea târziu. Deja aflase ce credea despre ea.

Pe drumul înapoi spre Casa Venusta, Claire abia remarcă peisajul dezolant de afară. Se simţea singură, pierdută şi nefolositoare nimănui de pe lumea asta. Nicholas era bolnav, dar nu avea nevoie de ea; Inez pătrunsese parcă într-un univers minunat, numai al ei. Iar Manoel...

Manoel era prea stăpân pe sine, prea individualist.

Când ajunseră acasă, Inez se întoarse spre Manoel şi-i spuse, cu aceeaşi fericire pe chip:

— Vrei să aştepţi puţin, dragul meu prieten, să aduc o cremă din plante pentru rana lui Nicholas de pe obraz?

— Sigur, aprobă acesta. Chiar mă gândeam să trimit ceva prin servitorul meu, dar sunt convins că alifia ta va fi mult mai eficientă.

— La revedere, spuse Claire, când bărbatul se pregăti să plece.

— O clipă, o opri el. Nu-mi place să te văd atât de nefericită. Trebuie să te linişteşti. Nicholas e un tip puternic şi-şi va reveni foarte repede. Sau poate altceva te nelinişteşte? Spune-mi, Claire, ce ai?

Tonul lui era autoritar, dar blând. În ce o privea, Claire primi gestul lui de afecţiune ca pe o simplă formalitate. Nu putea crede că starea ei îl interesa cu adevărat şi nici nu se putea încrede în el.

— Sunt afectată de accidentul suferit de Nicholas... Şi apoi, vremea mă enervează...

— Dar dincolo de toate astea... nu e şi ceva personal?

Ochii lui o priviră intens, dar vocea îşi păstrase blândeţea:

— Nu poate fi din pricină că... abia azi ţi-ai dat seama că ai o rivală? Nu ştiai că Inez îl iubeşte pe Nicholas? Credeam că femeile simt instinctiv aceste lucruri. Te doare atât de tare că l-ai putea pierde?

Claire simţi că prăpastia dintre ei se adânceşte şi că niciodată nu vor mai putea fi prieteni, cum spera că fuseseră odată. Florile de pe piedestalul din hol răspândeau un aromă dulce şi grea. Claire îşi strânse părul la spate şi o picătură de ploaie îi căzu pe lobul urechii.

Ce încercare grea şi lipsită de speranţă să încerce să-i explice!

— Bine, zise el, văzând-o că tace. Nu vreau să te umilesc. Te sfătuiesc să te odihneşti.

Când Inez apăru în capul scărilor, Manoel adăugă în şoaptă:

— Şi să te gândeşti dacă nu cumva sentimentele tale pentru Nicholas nu sunt decise de teama de a avea o relaţie adevărată, cu un partener mai... pasional. Voi, englezii, mă faceţi să cred că sunteţi foarte laşi când vine vorba de dragoste.

Cu o bruscă schimbare de ton, care-i demostră încă o dată lui Claire capacitatea lui de a se transforma când dorea, Manoel se adresă lui Inez:

— Gata? Mulţumesc. Voi pleca îndată. Ne întâlnim mâine, acasă la

Nicholas. Adeus, senhoras!

Claire nu răspunse. Rămăsese fără glas. Inez o privi curioasă, apoi se îndreptă spre salon. Aprinse lumina, strânse petalele de flori uscate de pe masă şi se aşeză la birou. Fără să spună niciun cuvânt, puse invitaţiile într-un sertar, pe care-l închise cu cheia.

Plecarea fusese deci amânată. Slabă consolare pentru Claire. Poate că bătrânul senhor va fi dezamăgit, dar şi el prefera, desigur, să rămână până la totala recuperare a lui Nicholas.

Claire se duse în dormitor.

***

Noaptea, ploaia se opri în sfârşit.

Dimineaţa, pe cer nu mai rămăseseră decât câţiva nori albi, printre care razele soarelui străluceau vesel.

Dis-de-dimineaţă, bătrânul Sarmento ieşi pe verandă, ascultând satisfăcut ciripitul păsărilor, la fel de gureşe şi de sprintene ca în fiecare zi frumoasă. Senhor le împărtăşi planul lui de a merge ceva mai târziu în vizită la Nicholas, condus de credinciosul Joao.

— Copilul ăla nebun, adăugă el ca pentru sine, care e atât de avid de muncă încât ajunge să-şi piardă raţiunea!

Era decis să-i spună personal bolnavului ce crede despre un om care-şi asumă riscuri atât de mari.

Când Inez, îmbrăcată într-o rochie galbenă şi cu o pălărie de paie îl anunţă că ea şi Claire vor pleca pe jos spre bungalou, bătrânul ridică din spâncene mirat şi răspunse, vesel:

— Deci, îl abandonaţi pe bătrânul vostru părinte, care este atât de înţelept, ca să mergeţi să vedeţi un tânăr lipsit de minte. Mă rog, poate că el este mai interesant. Întotdeauna e aşa. Tinerii par mai atrăgători.

Duceţi-vă, copilele mele, şi transmiteţi-i lui Nicholas toate cele bune din partea mea.

Drumul era uscat, dar ici şi colo se zăreau încă urme de noroi. Aerul era proaspăt şi mirosea familiar a flori de portocal. Inez, în rochia ei galbenă şi cu obrajii îmbujoraţi, era la fel de proaspătă ca această dimineaţă minunată. Uimitor, se gândi Claire, cum înflorise, acum că data plecării devenise nesigură! Nu mai încăpea nicio îndoială că hotărârea de a pleca fusese luată fără plăcere.

Gilberto Marques era cel care supraveghea acum bolnavul. Rodrigo se întorsese la castel ceva mai devreme. Bărbatul era îmbrăcat foarte frumos, într-o cămaşă din satin şi nişte pantaloni strâmţi. Părul lui negru, lucios, îi cădea rebel pe frunte şi-i dădea un aer teatral. Nu-i mai lipseau decât o pereche de cercei din aur şi o bandană ca să arate ca un pirat veritabil. Le întâmpină cu nişte cuvinte meşteşugite, lăudându-le apariţia

spectaculoasă şi înfăţişarea elegantă.

— Bună dimineaţa, dragele mele prietene! Ce domnişoare fermecătoare! Ce noroc pe Nicholas, şi ce păcat pentru bietul Gilberto!

Vederea cui să-l fericească mai întâi? A superbului trandafir englezesc sau a preafrumoasei flori de portocal?

Inez îi întinse mâna şi întrebă:

— Cum se mai simte? E mai bine?

Gilberto ridică din umeri cu o mirare sinceră:

— Nu ştiu... aş zice că se simte mai bine. Zâmbeşte, dar poţi să-ţi dai seama după asta? Englezii sunt fermecători chiar şi în cele mai dramatice momente. Dacă aş avea durerile lui, cred că aş blestema întruna. Doar are oase rupte, cred că-i e greu şi să respire...

— Du-te la el, Claire, hotărî Inez. Îl voi ţine eu de vorbă pe Gilberto.

Claire traversă livingul şi se strecură în dormitor. Se duse la pat şi-l privi pe Nicholas. Răspunse fericită zâmbetului lui şi se aplecă să-l sărute pe frunte. Zări pe obrazul lui zgârietura profundă care se întindea până spre gât.

Pentru prima dată, Claire nu găsi ce să-i spună prietenului de-o viaţă.

Dar el îi risipi tulburarea:

— Nu fi aşa supărată, draga mea. Îmi pare rău că te-am speriat atât de tare. Nu e ceva grav. Îmi voi reveni în câteva zile. Manoel mi-a spus de dimineaţă că ai fost aici şi ieri.

— A trecut pe la tine mai devreme? întrebă ea. L-a trimis pe Rodrigo ieri la Casa Venusta şi el ne-a adus pe amândouă aici.

— Pe amândouă?

— Pe Inez şi pe mine. Am auzit despre accident şi am vrut să venim.

Ea te-a văzut, dar eu nu am apucat.

— Oh! Cum de s-a întâmplat asta? Ea a venit şi tu nu?

Era dificil să-l facă să înţeleagă. De dragul amândurora, al lui şi al lui

Inez, trebuia să fie foarte atentă cum îşi alege cuvintele.

— Inez plângea – portughezii sunt mult mai emotivi ca noi – şi cum tu doarmeai, Manoel a lăsat-o să intre, ca să se liniştească.

— Înţeleg.

Era evident că nu pricepea, totuşi.

— Şi s-a liniştit?

— Părea chiar fericită... ca o mamă al cărui copil bolnav reuşise în sfârşit să adoarmă... Probabil că pari vulnerabil când dormi. Nu vorbi, dacă te doare.

— Nu mă doare.

— Stai jos, Claire.

Ea se aşează pe un scaun din ramuri de palmier, lângă pat.

— Inez a venit cu mine, adăugă ea.

Răspunsul lui fu lipsit de emoţie:

— Mai adu, te rog, un scaun şi roag-o să intre.

— Dragul meu Nicholas, zise Claire, uşor ironic, îndrăznesc să sper că până şi o tânără portugheză se poate lipsi de companie când vizitează un prieten bolnav. Ne vedem mai târziu.

Îi făcu cu ochiul ştrengăreşte, şi ieşi.

Întoarsă la cei doi, Claire spuse direct:

— Îl voi prelua eu pe domnul Marques, Inez.

Petrecură împreună o oră şi se plimbară pe gazonul umed. Vorbiră şi îşi împărtăşiră părerea despre Frei Luis de Sousa. Bărbatul iubea opera. O invită pe domnişoara Wyndham să vină la Lisabona la deschiderea următoarei stagiuni. Trebuia neapărat s-o vadă pe divina

Francesca în rolul lui Mimi, al Susanei... Francesca avea o măreţie, o naturaleţe incomparabile...

— Se spune despre ea că vocea nu va atinge deplina maturitate până când nu se va căsători. Dar poate că nu e decât o fantezie romantică a admiratorilor ei. Întotdeauna se spune asta. Vom vedea, vom vedea, adăugă el, profetic.

— E logodită? întrebă Claire cu disperare.

— Cine ştie? Francesca e tăcută, distantă... Dar cred că e îndrăgostită...

— De conte?

Bărbatul îşi înclină sobru capul.

— Da, de conte. Era, de altfel, inevitabil. De când a venit la castel, toată lumea se aştepta la asta. Francesca are tot ce-şi poate dori cineva. Tot...

În afară de o căsătorie strălucită...

— Şi contele.. O iubeşte?

— Nu există niciun bărbat la castel... pe insulă... sau chiar în Portugalia... care să n-o iubească, s-o venereze pe Francesca. Şi apoi, Manoel e foarte gânditor în ultima vreme... cred că e evident de ce.

Anunţarea nunţii îmi va frânge inima, dar nu mă va mira.

Chiar atunci, Inez o strigă de la fereastră:

— Claire! Vrei să vii o clipă?

Gilberto făcu o plecăciune, şi Claire se întoarse spre casă. Intră în dormitorul lui Nicholas. Bărbatul zâmbea, întins în pat, iar Inez stătea în picioare, foarte fericită, îmbujorată şi cu un aer uşor zăpăcit.

Claire înţelese totul dintr-o privire.

— Am reuşit, Claire... în sfârşit. Ne-am logodit. Când se termină contractul lui Nicholas, ne vom duce în Oporto să facem nunta.

— Doamne, ce uşurare! se bucură Claire. Îmi vine să vă sărut!

— Pe Inez o poţi săruta, dar pentru mine va trebui să aştepţi.

— Am vrut să te anunţăm pe tine prima.

Fericirea i se citea în priviri.

— De-abia aştept să-i spun tatei, continuă Inez. Te lăsăm singur acum, Nicholas, şi-l voi ruga pe Gilberto să-ţi aducă ceva de băut. Trebuie să te odihneşti, ca să-ţi revii cât mai repede. Sunt atât de fericită că mă căsătoresc nu cu un portughez, ci cu un englez. Noi, portughezii, suntem prea formali. Ate a vista, meu amado.

Cele două tinere ieşiră din cameră braţ la braţ.

— Acum, îmi eşti ca o soră, şopti Inez. Putem să vorbim deschis una cu alta. Va fi în beneficiul amândurora.

Claire fu imediat de acord. Îşi aminti că mâine era sâmbătă, ziua în care stabilise cu Nicholas să facă împreună o excursie. Dar de acum înainte nu vor mai fi ieşiri în doi. În adâncul sufletului ei, era copleşită de fericire pentru el, dar în acelaşi timp simţea că pierduse ceva foarte important pentru ea.

În următoarele zile, Claire încercă să se concentreze exclusiv asupra fericirii celor doi. Cum logodna lui Inez cu Nicholas fusese anunţată, foarte

mulţi vizitatori veneau la Casa Venusta pentru a felicita familia Sarmento. Mulţi aşteptau de mult acest eveniment, alţii părea total suprinşi de logodnă.

Toată lumea întreba, mai discret sau mai direct, despre ceremonie, şi tuturor li se răspundea că va avea loc o petrecere restrânsă, imediat ce

Nicholas îşi revenea. Pe Claire o surprinse plăcut faptul că oamenii îl considerau un soţ perfect pentru Inez.

Tânăra îi povestise că Manoel o felicitase din toată inima pentru logodnă şi că se bucurase foarte mult de această veste. Se hotărâse că nu mai avea sens s-o aducă pe Francesca în vizită. Claire fu dezamăgită şi se simţi din nou inutilă în mijlocul fericirii altora.

Inez observă şi încercă să vorbească despre asta.

— De multe ori te-am văzut supărată. M-am întrebat adesea dacă nu cumva Nicholas e pricina nefericirii tale, dacă nu ţi-ai dori ca el să-ţi fie mai mult decât un prieten. Ai fost vreodată îndrăgostită de el, Claire?

— Nu, dar l-am iubit întotdeauna.

— Nicholas mi-a spus şi el asta, dar un bărbat nu poate citi în inima unei femei dacă ea nu-l lasă.

Eşti atât de frumoasă, atât de înţelegătoare cu el încât mi-a fost mereu teamă...

— Ştiu că ţi-a fost teamă, dar nu ştiam cum să-ţi demonstrez că te înşeli. În ziua în care am descoperit ştiuletele de porumb roşu, eram gata să-ţi explic totul.

— Am vorbit despre asta cu Nicholas, zâmbi ea. Mi-a spus că te-a sărutat dinadins, ca să arate că nu ţinea la mine, apoi s-a simţit foarte prost, gândindu-se că ne-a rănit pe amândouă. Bărbaţii sunt foarte ciudaţi.

***

Fractura lui Nicholas începuse să se vindece. Reuşea să stea în picioare şi era plimbat în cărucior pe afară. Într-o zi, veni să ia ceaiul la familia Sarmento. Era ora patru şi toţi se strânseseră în jurul mesei de pe verandă. Nu trecu mult şi apăru şi Manoel.

— Ah, Nicholas! exclamă el.

Vesel, îmbrăcat într-un costum alb impecabil, Manoel privi cu mulţumire

mica adunare familială:

— Am fost la tine acasă... servitorul dormea... am crezut că te-ai întors la lucru, glumi el. Senhor – se înclină el în faţa bătrânului, acordându-i privilegiul vârstei – Inez... şi Claire. Sunt două săptămâni de când nu te-am mai văzut, Claire.

Oare accentuse special „R”-ul din numele ei, ca să sune ca un cuvânt din pasionatele cântece de dragoste portugheze?

— Douăsprezece zile, ca să fiu mai exact. Dar am întrebat mereu de tine... Spune-mi, cum e să pierzi un frate şi să câştigi atâţia prieteni?

Era într-o formă de zile mari. Se aşezase între senhor Sarmento şi

Inez, dar o privea adesea pe Claire, cu simpatie şi amuzament. Tânăra era nervoasă, dar destul de stăpână pe sine.

După terminarea ceaiului, bărbaţii se ridicară. Nicholas spuse că voia să se întoarcă la muncă în curând.

— Desigur, aprobă Manoel, dar vei începe treptat.

Nu vei sta în căldură, nu-ţi vei mai asuma riscuri inutile. Îmi dau seama că te grăbeşti din nou să termini proiectul, dar de data asta motivul este altul. Şi apoi, nu văd de ce tu şi Inez nu vă puteţi căsători chiar pe insulă. Avem doi preoţi.

— Prefer să aştept, răspunse Nicholas.

— De ce?

— Pentru că vreau ca eu şi Inez să avem mai întâi o casă a noastră şi viitoarea mea soţie îşi doreşte o nuntă la care să participe toate rudele şi prietenii din Portugalia. Tu vei rămâne cavalerul nostru de onoare.

— Nu vă voi lăsa la greu. Dar acum, că ţi-ai mai revenit, mă gândesc că într-o săptămână puteţi da o petrecere de logodnă.

— Vom da un cocteil, interveni Inez. Sper că poţi veni, alături de invitaţii tăi de la castel.

— Un cocteil! se miră Manoel. O mică petrecere înainte să plecaţi la nunta fratelui tău? Nici nu se pune problema. Nu vreţi să facem o petrecere la castel? Îmi va face mare plăcere. Şi vom invita toţi prietenii voştri de pe insulă.

— Eşti foarte generos, Manoel.

— Deloc. Nu ţi se pare o idee bună, Nicholas?

— Nu ştiu ce să zic...

Manoel zâmbi şi-i înlătură protestele cu un gest hotărât:

— N-am întâlnit niciodată un om mai modest decât tine, Nicholas.

Inez, trebuie să-l pui mai bine în valoare.

— Tu ai face asta cu logodnica ta?

— O voi face în curând, admise el. Nu ştiu cum puteţi suporta aceste interminabile trei luni de logodnă.

Mi se pare că relaţia dintre doi oameni este foarte fragilă în perioada asta.

Se întoarse spre Claire:

— Ce părere ai despre asta?

O provoca să renunţe la rezerva ei, dar ştia că nu-i pasă deloc de părerea ei.

— Nu am nicio părere, senhor.

— Nu, desigur, comentă el. Eşti prea tânără ca să ai o părere. Dar, în acelaşi timp, bănuiesc că eşti genul care judecă bine înainte de a lua o decizie atât de importantă ca mariajul.

O privi câteva clipe, apoi se întoarse netulburat către senhor

Sarmento şi vorbi în portugheză:

— Va fi bine să vă întoarceţi în Portugalia, nu? Şi eu de-abia aştept să mă întorc. Peste zece zile, familia Monteiro va pleca şi Rodrigo a spus că-i va face plăcere să vă ducă el însuşi acasă şi apoi s-o aducă pe Inez înapoi la Nicholas.

— Foarte bine. Îmi place tânărul Rodrigo. E foarte serios şi conştiincios. Şi petrecerea va fi în curând, nu?

— Da, pentru că până la sfârşitul lunii toţi oaspeţii vor pleca.

Viitorul ei fusese pecetluit, se gândi Claire. Nu mai avea de ales între a locui în Portugalia cu Inez şi a rămâne pe insulă, ca să predea copiilor de pe insulă. Nu mai avea nicio alegere. Destinul ei fusese hotărât. Nu mai putea decât să se întoarcă în Anglia şi să încerce să-şi continue cariera, dacă avea norocul să mai găsească de lucru în domeniu, sau să se apuce de o cu totul altă muncă. Atât.

Se scuză şi se duse să se plimbe în grădină.

După câteva minute, auzi în spatele ei nişte paşi şi-l văzu pe Manoel apropiindu-se. Se vedea că e încă în toane bune – nu mai semăna cu durul, crudul conte de altădată. Dar când privi în ochii lui îşi dădu seama că îşi pierduseră strălucirea veselă.

— Trebuie să mă întorc la castel, spuse el. Te-am urmărit aici ca să-mi iau la revedere. Sunt sigur că ai fi suferit dacă n-aş fi făcut asta. Am hotărât, împreună cu ceilalţi, că ar fi cel mai bine ca Inez şi senhor

Sarmento să plece săptămâna viitoare, aşa că petrecerea de adio va avea loc vineri.

— Nu vei avea mult timp să te pregăteşti, răspunse ea distant.

— Se poate rezolva cu puţin efort. Toate cele necesare se găsesc pe insulă.

Făcu o scurtă pauză, apoi continuă, cu un alt ton:

— Inez spune că cele două servitoare vor avea grijă pe tine cât lipseşte ea. Totuşi, mi se pare că nu va fi prea plăcut să stai aici singură. Mi-ar face mare plăcere dacă ai accepta să vii la castel pe timpul absenţei ei.

Claire se gândi. Ce bucurie! Să trăiască alături de el, să-l vadă în fiecare zi, să se plimbe prin grădina lui minunată, să se trezească într-o cameră luxoasă din castel! Acesta era paradisul! Dar un paradis lipsit de căldură, alături de politeţea lui distantă şi de Francesca, privighetoarea portugheză fără inimă, care se purta de parcă ar fi fost deja stăpâna castelului.

— Îmi place singurătatea, răspunse ea. Cred că voi fi fericită alături de Enrica şi Josef.

— Refuzi?

— Oferta ta e foarte generoasă. Îţi mulţumesc, dar...

— Refuzi... şi fără măcar să încerci să te scuzi.

— De ce aş face-o?

— Pentru că aşa se obişnuieşte, chiar şi la voi, la englezi.

— Foarte bine. Nu cred că voi putea să îndur două săptămâni la castel, senhor.

— Fie. Înseamnă că asta-i tot.

Zâmbi ironic când se înclină în faţa ei, la plecare.

Claire rămase singură, gânditoare. Într-un fel, prin acest refuz reuşise să obţină o victorie asupra propriei slăbiciuni. Nu mai voia să aibă motive de tristeţe. Şi totuşi, era o tristă victorie!

CAPITOLUL 8

Poate faptul că Inez nu găsi în garderoba ei o rochie destul de elegantă pentru petrecerea de la castel reprezentă un adevărat noroc pentru Claire.

— Pentru o petrecere nu foarte pretenţioasă, aş fi putut purta rochia cea verde, dar dineul de la castel va fi, sunt sigură, impresionantă. Îl cunosc pe Manoel! Cred că Nicholas are dreptate, îmi trebuie o rochie nouă.

— Nu cred că vei găsi în trei zile, spuse Claire. Mai bine ne uităm la materialele pe care le ai.

Se duseră împreună în camera unde erau strânse materiale variate, de la bumbac cu imprimeuri florale, la tafta şi organza minunat colorate şi ornate.

— Ăsta, zise Inez, privind un material de un albastru intens, ar fi foarte potrivit pentru o rochie... pentru tine. Ce păcat că ne grăbim atât.

Dădu la o parte alte materiale şi exclamă, fericită:

— A, ia uite! Brocartul ivoriu pe care mi l-a trimis fratele meu de ziua mea. Nu l-am folosit, pentru că brocartul este greu de lucrat, dar acum cred că a venit momentul să-l încerc.

Modelul pe care l-au ales împreună era foarte pretenţios – o croială medievală, ornată din cap până-n picioare cu nasturi din argint făcuţi de

Arturo.

— Arturo mi-a făcut nasturii ăştia în urmă cu mai bine de trei ani.

Probabil că aşteptau să fie asortaţi cu o rochie deosebită.

Toată ziua se ocupară de croială, iar Claire fu recunoscătoare că avea de lucru şi nu se mai gândea la problemele ei.

Săptămânile care aveau să urmeze i se păreau dramatice. Oare ce aşteptau de la ea Nicholas şi Inez? Să rămână pe insulă până când amândoi aveau să plece la Oporto pentru celebrarea nunţii? Nuntă la care Manoel avea să joace rolul cavalerului de onoare... Până atunci, logodna contelui cu Francesca avea să fie făcută publică, iar cântăreaţa va fi şi ea prezentă la nuntă, purtând pe deget inelul de la Manoel. Se părea că trebuia să suporte o suferinţă greu de acceptat pentru a fi alături de

Nicholas până la capăt.

În ziua petrecerii, Nicholas trecu pe la familia Sarmento, apoi se întoarse la bungalou ca să se odihnească. Claire urcă în dormitor. Rochia lui Inez fusese terminată şi stătea în dulapul ei, acoperită cu o folie din plastic. Claire se gândi că era timpul să se gândească la propria ei toaletă şi scoase din şifonier rochia cea albă. Cu săptămâni în urmă, când se duceau des la castel, o purta în combinaţie cu mai multe garnituri. Iar acum, când Inez îşi croise singură rochia, găsise şi ea, printre materiale, o mătase cu broderie fină, verde, pe care o asortă cu rochia.

Claire o luă şi se duse la oglindă, privindu-se cu satisfacţie. Părea cu totul altă rochie!

Când coborî în salon, Nicholas o privi fermecat:

— Bună ziua, ochi verzi. Dacă n-ar fi verdele, ai părea foarte englezoaică. Ai făcut o combinaţie inteligentă.

— Arată bine, nu? Trebuie să-i mulţumesc pentru asta viitoarei tale soţii.

— Cred că vă veţi distra de minune când ne vom stabili cu toţii în

Portugalia, zise el.

Claire se uită la el, evitând strălucirea din ochii lui Inez şi-şi aprinse o ţigară:

— Nu cred că voi merge cu voi.

— Bineînţeles că vei merge. Amândoi ne dorim asta.

— Nu cred, replică ea.

— Mai bine ai crede, pentru că aşa e.

— Da, adăugă Inez. Vei fi fericită acolo.

— Mulţumesc. Dar nu se cuvine. Vă veţi căsători, iar eu mă voi întoarce în Anglia.

— Ba nu, spuse Nicholas.

— Ba da, îl contrazise Claire.

— Te vom convinge până la urmă.

— Nimic nu mă poate convinge.

— Hei, calmaţi-vă, interveni Inez. Amândoi sunteţi teribil de încăpăţânaţi. Mai sunt două săptămâni în care putem discuta despre asta. Nicholas, îl rogi tu pe Josef să-l cheme pe tata? I-am promis lui

Manoel că vom ajunge la timp.

Plecară cu toţii, cu maşina. Nicholas conducea. Ajunseră repede.

Erau chiar primii invitaţi sosiţi la castel. Gilberto şi Rodrigo îl felicitară pe Nicholas, iar Francesca le ură în cuvinte meşteşugite fericire.

Prietenii începură să sosească şi cuplul logodit rămase în hol, alături de Manoel, pentru a primi oaspeţii.

Salonul se umplu. Femeile erau elegant îmbrăcate, iar bărbaţii purtau costume albe de ceremonie.

Manoel discuta aprins cu un grup de invitaţi, înclinându-şi capul în felul lui atât de blând şi de familiar către femeia micuţă din stânga lui.

Zâmbi, asigurând-o astfel de indubitabila isteţime a replicii ei. Un truc minunat de-al lui, cu care reuşea să te facă să te simţi specială... şi pe care nu-l folosise niciodată cu Claire. Poate că acesta putea fi şi un compliment... sau poate că nu.

Un servitor anunţă că masa este servită şi musafirii se aşezară. Claire stătea între Rodrigo şi Nicholas. În dreapta lui Nicholas se afla Inez, apoi Manoel, în capul mesei. Lângă el stătea Francesca, elegantă, maiestuoasă, sigură pe ea. Se potriveau perfect.

Cina era bogată, iar abundenţa preparatelor o făcu pe Claire să se simtă rău. Vinul o ameţi, dar continua să zâmbească. Se ajunse în sfârşit şi la toastul serii. Paharele fură umplute din nou, iar Manoel se ridică şi vorbi în portugheză:

— E pentru mine un privilegiu şi o onoare... dragul meu prieten Nicholas şi frumoasa noastră Inez Sarmento... îi ştiu pe toţi prietenii voştri adunaţi azi, aici...

Şi continuă pe acelaşi ton. Toată lumea strigă „Viva!”, ciocniră paharele şi le băură dintr-o înghiţitură. Inez strălucea, Nicholas, intimidat şi fericit, îi mulţumi lui Manoel... şi pentru Claire prima parte a torturii se termină.

Când celelalte femei plecară să-şi împrospăteze machiajul, se duse cu ele. Dar gălăgia şi parfumurile tari, amestecate, o făcură să se retragă în grădină. Câteva cupluri se plimbau deja pe acolo... apoi sosiră şi Inez cu Nicholas, zâmbindu-şi fericiţi. Trecură mai departe, fără s-o vadă, dar Claire auzi din spate un glas puternic:

— De multe ori fericirea altora aduce celorlalţi tristeţe.

Era Manoel. În tonul lui se amestecau ironia şi compasiunea.

Claire se întoarse.

— O astfel de ocazie este întotdeauna fericită, îl contrazise ea.

— Desigur, desigur. Încercam să-ţi prezint condoleanţe. Ce vei face, mă întreb, acum că l-ai pierdut pe Nicholas?

O ironiza fără milă. Claire ridică din umeri şi-i întoarse din nou spatele. Trebuia să-l ignore, pentru că sarcasmul lui o durea.

— Îţi mulţumesc pentru grijă, dar sunt destul de mare şi pot să mă lipsesc de un „gardian”, cum spui tu.

— Poate, dar eşti încă o copilă. Mi se pare foarte trist că ai fost luată de lângă protectorul tău. Vei găsi, desigur, pe altcineva care să aibă grijă de tine, de inima ta înspăimântată, dar nimeni nu te va mai iubi la fel de liniştit ca el.

Claire strânse din dinţi şi răspunse ferm:

— Asta este, cred că mă voi descurca.

— Dar e dureros, nu? insistă el. Nicholas nu a cerut niciodată de la tine ceea ce i se cuvenea. Era respectuos, ceea ce îţi convenea de minune. Nici acum nu-ţi vine să crezi că te-a abandonat pentru o altă femeie şi te-a lăsat singură, fără niciun altul în preajmă care să-ţi poarte de grijă. Îmi pare rău pentru situţia ta disperată.

Stăpânirea de sine a tinerei începuse să se clatine. Aproape că ţipă fiecare cuvânt:

— Compasiunea ta mă înduioşează, dar nu înţeleg ce am făcut ca s-o merit. De când am venit pe insulă şi am întâlnit-o pe Inez, am sperat că această nuntă va avea loc.

— Aşa... răspunse el. Şi pentru a contribui la realizarea acestui plan măreţ, ai acceptat de la Nicholas o brăţară costisitoare şi l-ai sărutat de faţă cu toată lumea. Mi se pare, draga mea Claire, că nu te-ai descurcat prea bine.

— Brăţara a fost un dar de ziua mea. Inez ştie.

— Şi sărutul? Nu-mi spune! Ţi-a fost impus de o tradiţie locală, nu-i aşa? Nu cred că Inez a înţeles şi asta! Părerea mea e că unirea lor s-a produs fără voia ta, mai degrabă decât cu ajutorul tău.

Se înclină, iar chipul lui era lipsit de expresie.

— Nu înţelegi nimic, draga mea copilă, nimic. Nu ştii ce înseamnă adevărata suferinţă. Te asigur că, dacă ai fi fost cu adevărat îndrăgostită de Nicholas, acum n-ai fi suferit numai din pricina mândriei rănite.

Făcu o pauză, apoi strigă:

— Rodrigo!

Claire făcu un pas înapoi şi se lipi de stâlpul de la intrare. Nu mai putea suporta prezenţa lui Manoel. Indiferenţa lui o ucidea.

— Rodrigo, continuă el, Claire ar vrea să danseze. Când se termină acest vals, roagă-l pe Baptista să cânte o tarantella şi ai grijă s-o înveţi dansul.

Se întoarse apoi spre Claire şi adăugă:

— Dansurile de aici sunt cel mai bun leac pentru o astfel de suferinţă.

Rodrigo era o persoană plăcută. Nu întrebă de ce Claire trebuia lăsată în grija lui, deşi probabil i se păreau ciudate tăcerea şi tristeţea ei. Dansă cu ea, o conduse peste tot şi îi aduse de la bar suc de fructe şi cafea.

În salon, zgomotul era teribil. Chiar şi Nicholas se acomodase şi părea să se distreze foarte bine.

Apoi, Francesca deveni punctul de atracţie. Se duse la pian, zâmbi şi spuse:

— Mi-ar plăcea să cânt ceva pentru voi în seara aceasta. Manoel nu e de acord, pentru că sunt încă obosită, dar nu-l voi asculta. Este o ocazie specială şi vreau să adaug contribuţia mea la fericirea tuturor.

Vocea ei era puternică şi foarte pură. Se vedea că exersase mult.

Italiana ei era perfectă şi emoţia cu care cânta încântă audienţa.

— Estupeno, senhora!

— Da capo!

— Outra ve, senhora!

Francesca le zâmbi şi reacţionă la aplauze ca o pisică în faţa smântânii.

— Mă bucur că v-a plăcut. Şi mie îmi place piesa. Dar mă regăsesc mai bine în cântecele portugheze. Nicio limbă nu exprimă mai bine dragostea decât graiul nostru.

Cuvintele ei fură foarte apreciate. Francesca era un personaj strălucitor,

magnific. Era frumoasă, avea o voce de aur şi, în plus, era şi foarte înţeleaptă. Toată lumea ar fi vrut s-o asculte la nesfârşit. Ce noroc pe oamenii de pe mica lor insulă să aibă privilegiul s-o asculte.

Que bem fortuna!

— Voi cânta încă un cântec. Doar unul. Pentru îndrăgostiţi. Flor de Amor.

Era un cântec fermecător. Versurile erau banale, dar pline de patos.

Claire îşi aminti de cântecul ciobănaşului care-şi pierduse oaia şi remarca plină de sarcasm a lui Manoel:

— Portughezii sunt mereu îndrăgoştiţi. Nu ştiai?

Majoritatea păreau născuţi cu simţul poeziei şi al cântecului în sânge, deşi unii dintre ei aveau în loc de inimă o bucată de oţel.

Publicul strigă, cerând mai multe cântece, dar Manoel clătină din cap.

Francesca ridică din umeri:

— Contele spune nu, aşa că trebuie să ne supunem. Mi-a plăcut să cânt pentru voi. În curând, voi pleca de pe insulă, dar nu cum credeţi mulţi dintre voi, pentru deschiderea stagiunii. Voi renunţa la scenă...

Nu continuă. Publicul rămase fără glas câteva secunde, apoi strigară alarmaţi, cerând o explicaţie şi făcând presupuneri. Claire împietri.

Tâmplele i se răciră brusc şi începu să tremure.

Manoel ridică braţul şi făcu murmurele să înceteze.

— Nu vă întristaţi de vestea pe care v-a dat-o Francesca, dragii mei.

Portughezii o vor pierde, într-adevăr, pe privighetoarea lor iubită, dar ce să-i faci? Aşa e viaţa...

Căldura insulei, marea învolburată, simplitatea peisajului nostru au cucerit-o pe Francesca şi ea a hotărât să-şi petreacă viaţa în linişte, alături de un soţ iubitor. În seara asta nu vă pot spune mai mult, dar să nu fiţi surprinşi dacă peste o săptămână sau două ne vom reuni din nou, pentru o altă logodnă. Trebuie să mai ştiţi un singur lucru: Francesca se va întoarce pe insulă şi va cânta din nou pentru această privilegiată audienţă. A promis!

Claire ieşi pe terasă, iar Rodrigo o urmă, credincios.

— Nu-i nevoie să mă însoţeşti, Rodrigo. Mă simt bine.

Bărbatul ezită, amintindu-şi că însuşi contele îi dăduse însărcinarea de a o supraveghea. Dar se dovedi un perfect gentelman şi pricepu că voia să fie singură.

Claire se refugie în grădină şi se aşeză pe o piatră, nepăsătoare faţă de rochia ei elegantă. Inima îi bătea nebuneşte.

„Francesca se va întoarce pe insulă. A promis.”

Cuvintele acestea o obsedau.

Lucrul de care se temea cel mai tare se întâmplase şi o luase pe nepregătite. Manoel şi Francesca. Gilberto ştiuse, o avertizase, dar ea preferase să procedeze precum struţul şi să-şi ascundă capul în nisip. Iar acum se simţea de parcă sufletul îi fusese biciuit.

Nu şi-l putea imagina pe Manoel îndrăgostit, dar ştia foarte bine că bărbatul putea juca oricând jocul dragostei, răsplătind o femeie care îşi sacrificase o strălucită carieră de dragul lui. Probabil că stabiliseră toate astea în săptămâna care trecuse. Manoel era mulţumit că Francesca îl iubea. Sentimentele lui erau mai puţin importante. Şi apoi, nu spusese chiar el că nu există bărbat care să n-o adore pe Francesca? Nu-i va fi greu să-i dea impresia că e iubită.

Probabil că de dragul lui Inez şi al lui Nicholas, se ferise să anunţe propria lui logodnă. Pentru că nimic nu trebuia că eclipseze fericirea lor.

Era seara lor, trebuia să le rămână în amintire ca fiind numai pentru ei.

Zvonurile aveau să circule chiar de mâine. Divina Francesca!

În sfârşit, contele se hotărâse! Ce contesă minunată va fi!

Câteva maşini începură să plece. Oaspeţii se întorceau acasă.

Probabil că bătrânul Sarmento voia să plece printre primii, ca să se odihnească bine înaintea plecării de mâine!

Trebuia să se întoarcă în castel, printre oamenii fericiţi de acolo, printre lumini strălucitoare şi zâmbete fericite. Trebuia să-i mulţumească lui Manoel pentru petrecere şi să spere că lacrimile nu vor veni decât când va fi în sfârşit singură în camera ei.

CAPITOLUL 9

Se hotărâse că avionul va decola în jurul prânzului, astfel că Inez şi tatăl ei aveau destul timp de recuperare după petrecerea de ieri.

Inez se trezi devreme şi coborî pe verandă, într-o rochie alb cu roşu şi părul prins în coadă.

Claire o privea de la balcon. Inez rupse alene o floare şi o mirosi, apoi ridică fruntea spre cer. Probabil că se gândea la orele de zbor până în

Portugalia. Cu tristeţe, pentru că trebuia să-l lase aici pe Nicholas, dar şi cu fericirea evenimentelor ce vor urma.

Claire se hotărî să coboare. În hol, Inez aranja florile în vaza de pe piedestal.

— Sunt pentru tine, spuse ea către Claire. Pentru tine şi pentru

Nicholas, să vă ţină de urât cât voi lipsi. Nicholas va veni să ia ceaiul cu tine şi eu voi fi geloasă.

O privi pe Claire şi zâmbetul ei păli:

— Nu te simţi bine? întrebă ea.

— Mă doare puţin capul.

Nu era adevărat, dar nu ştia cum altfel să-i descrie starea ei.

— Probabil că mă resimt după noaptea pierdută. A fost o petrecere grozavă. Inez, schimbă ea tonul, pot să te rog ceva?

— Sigur. Orice.

Claire zâmbi palid.

— Nu cred că pot rămâne pe insulă. Ştiu că pare un gest lipsit de recunoştinţă, după tot ce ai făcut pentru mine şi după felul în care m-ai primit în casa ta, ca pe o soră. N-am nicio scuză să fac aşa ceva... dar trebuie să plec.

— Înţeleg că e ceva grav, răspunse Inez, atingându-i braţul. Hai cu mine, sus. Vorbim în timp ce mă îmbrac. Nu ne va deranja nimeni şi îmi vei putea spune ce te frământă.

Claire o urmă, mecanic. Camera tinerei era asemănătoare cu a ei, dar altfel decorată.

— Stai jos, Claire. Ţi-ai băut cafeaua? Bun... spune-mi ce te supără. De

ce trebuie să pleci de pe insulă?

— E doar un sentiment... mi-e greu să explic despre ce e vorba. Nu pot sta aici, nu-ţi pot accepta ospitalitatea, fără să-ţi pot oferi nimic în schimb.

— Dar, replică Inez cu fermitate, ce spui e aberant. Pentru mine, prezenţa ta aici înseamnă foarte mult. Cât timp voi fi plecată, vei avea grijă de casă şi la întoarcere vom relua lecţiile. Cred că altceva explică nerăbdarea ta de a pleca de pe insulă. Eşti palidă, pari nefericită... Am dreptate, cara?

— Ce pot să am? Nimic...

Am fost foarte fericită aici, pe insulă, dar acum trebuie să plec, să-mi câştig singură existenţa.

— Dar, Claire, eu şi Nicholas ne gândeam... ştii foarte bine că ne-am dori să rămâi cu noi.

Claire se apropie s-o ajute să-şi tragă fermoarul.

— Nicholas se minte singur. E foarte drăguţ şi sunt sigură că speră să se întâmple aşa, dar nu-şi dă seama că ce spune e irealizabil.

— Poate că ar trebui să te mai gândeşti, poate nu e momentul să iei acum o hotărâre. Eşti obosită după petrecere şi te doare capul... Decizia asta poate să mai aştepte.

Claire replică imediat:

— Îmi pare rău. Nu mai poate aştepta.

— Doar nu vrei să spui că vei lua următorul avion, cât voi fi plecată?

Cel cu care va părăsi insula familia Monteiro!

— Nu. Vreau să te rog să mă iei cu tine astăzi. Chiar şi cel mai mic avion poate transporta patru persoane, adăugă Claire repede, înainte ca tânăra să poată protesta. Îmi voi trimite bagajele mari pe mare... Te rog,

Inez... Nu-mi pune nicio întrebare... doar fii de acord.

— Nu pot să cred, răspunse Inez. Nu cred că-ţi doreşti atât de mult să ne părăseşti... încât să pleci în felul ăsta... Şi în Anglia? Cum vei ajunge în

Anglia?

— Cu vaporul sau cu avionul, de la Lisabona. Pot să mă întorc la

Oporto pentru nuntă.

— Poţi?

Inez era agitată.

— Nu te înţeleg, Claire.

Ieri, nici nu te gândeai la asta, iar astăzi pari atât de hotărâtă! Ce va spune Nicholas? Ce va spune tata? Nu poţi face aşa ceva. E prea brusc, prea nebunesc, prea de neînţeles! Ăsta e singurul lucru pe care nu-l voi face pentru tine.

— Spune-i tatălui tău, Inez. Poate că el va fi de acord.

Peste o jumătate de oră, senhor Sarmento veni după ea în grădină.

— Ce am auzit, draga mea copilă? Sper că Inez nu a înţeles bine. Doar nu ne vei părăsi tocmai acum!

— E cel mai bine aşa, senhor. Inez poate aduce o prietenă din

Portugalia să stea cu ea aici, pe insulă.

— În momentul ăsta, nu sunt neliniştit în privinţa ei. Îl are pe Nicholas şi are prieteni aici, pe insulă. Dar tu, minha cara, vei fi singură când te vei întoarce în Anglia. Poate că sunt un pic cam deplasat şi cam sentimental, dar mă doare să văd că vei rupe legăturile care s-au născut între tine şi familia mea. Şi apoi, nu-ţi doreşti să fii mereu alături de Nicholas?

— Ba da, dar nu voi sta în casa lui.

— Cred că te pripeşti. De ce să nu stăm de vorbă cu toţii? Eu, tu,

Nicholas, Inez? Eşti sinceră, eşti deschisă, iar noi suntem prietenii tăi.

— E prea târziu pentru asta, senhor. Tot ce vreau este să-mi daţi voie să vin, ca să mă pot apuca de împachetat.

— Eşti foarte impulsivă, foarte dificilă. Exact ca Nicholas. Mi-e la fel de greu să înţeleg ce e în mintea ta. Dacă insişti să pleci, vei răni multă lume.

Nu-ţi dai seama de asta.

Dar, înainte ca ea să răspundă, adăugă:

— Nu asta e important, însă. Cred că dorinţa ta a fost justificată...

Nu-mi dau seama de ce anume, dar înţeleg că s-a întâmplat o catastrofă.

Se vede că eşti foarte nefericită. Trebuie să-ţi spun că am trimis deja după

Nicholas şi, dacă nu mă înşel, maşina care vine e a lui.

— Voi vorbi cu el mai târziu, hotărî Claire.

Se îndreptă spre grădină. În ciuda insistenţei lui Inez, a bătrânului şi chiar în pofida dorinţei lui Nicholas, ştia că trebuie să părăsească insula.

Nu va putea să-l mai vadă niciodată pe Manoel. Voia să se întoarcă în

Anglia şi să muncească, să uite tot ce se întâmplase aici. Şi asta înainte ca logodna lui Manoel cu Franceca să fie anunţată oficial. Poate că, fugind, se va putea apăra. Poate că trăsăturile chipului său nobil, aroganţa lui, toate amănuntele personalităţii sale vor deveni vagi, îndepărtate. În monotonia muncii avea poate să uite tot ce o făcea să sufere. În câteva luni, perioada petrecută pe Santa Catarina va fi doar un vis frumos de vacanţă.

Pentru că asta şi fusese – doar un vis. Genul de vis care te schimbă pentru totdeauna. Nicholas o prevenise, dar nu-l ascultase. Gilberto o avertizase şi nu crezuse.

Ce determină oare un om să-şi păstreze credinţa, în ciuda tuturor dovezilor care arată că se înşală? Dar crezuse ea cu adevărat că un bărbat precum contele, cu experienţa lui, cu poziţia lui socială, cu averea lui imensă avea să se îndrăgostească vreodată de Claire Wyndham, care nu avea nimic decât sinceritatea şi o înfăţişare atrăgătoare?

Fără să vrea, se gândi din nou la Manoel. La castel, oaspeţii se vor trezi târziu. Vor face baie în piscină, vor merge la plajă, apoi contele şi

Francesca se vor plimba împreună, poate chiar la peşteri. La prânz,

Manoel se va uita pe cer şi va spune:

„Uite-l pe Rodrigo, cu familia Sarmento. Aterizare uşoară, amigo!”

Iar vorbele lui nu s-ar schimba nici dacă ar şti că alături de ei părăseşte insula şi Claire.

Îl auzi pe Nicholas strigând-o. Era singur.

— Nu trebuia să vii, dragul meu. Atâta drum te poate obosi.

— Ce puteam face? Mi-ai pus viitoarele rude pe jar! De ce, Claire?...

Draga mea, arăţi foarte tulburată. Ce se întâmplă cu tine?

— Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă în pace. Nu vreau să mai explic nimănui nimic. Nu cred că am cerut ceva imposbil. Vreau doar să plec o dată cu ei.

— Haide, nu te mai supăra! Sunt îngrijoraţi pentru tine, asta-i tot. Vor să

facă tot ce pot pentru tine ca să fii fericită, dar nu văd cum plecarea de una singură la Londra te-ar putea ajuta... Nici eu nu văd de ce vrei să pleci şi nu sunt de acord cu decizia ta.

— Bine, răspunse Claire, întristată. Voi găsi altă cale.

— Ascultă-mă, interveni Nicholas. Mi se pare ciudat că vrei să pleci aşa brusc. N-are niciun sens. Ieri, nici nu te gândeai la asta, şi dintr-o dată...

Trebuie să ştiu de ce, Claire, am acest drept.

Tânăra tăcu, nemişcată.

— Dacă ar fi fost vorba despre altcineva, m-aş fi gândit că este implicat un bărbat. Dar nu găsesc pe nimeni care să se potrivească bărbatului visurilor tale...

Claire îl opri cu un gest scurt.

— Aşadar, am ghicit, nu-i aşa? întrebă el. E vorba de Manoel...

Tăcerea ei era un răspuns suficient.

— Îmi pare rău, Claire. Aş fi ghicit poate mai de mult, dacă n-aş fi fost atât de preocupat de mine însumi.

Le voi spune lui Inez şi tatălui ei că nimic nu te poate convinge. Lasă asta în seama mea.

— Şi voi putea pleca astăzi cu ei?

— Cred că da. Mă voi îngriji de asta personal. Dă-mi paşaportul tău, îl voi duce chiar eu la aeroport. Dar, dat fiind că e avionul contelui, probabil că-l vor anunţa.

— Nu trebuie să ştie.

— Mă voi descurca. Dar Rodrigo?

— E un tip drăguţ. Mă va accepta. Dacă poţi să mă ajuţi acum,

Nicholas, îţi voi fi veşnic recunoscătoare. Şi... te rog... nu-ţi fie milă de mine. Nu-mi pare rău... voi suferi până când voi reuşi să scap de amintirile astea.

— Îmi pare rău că te-am adus aici.

— Nu spune asta. E o parte importantă din viaţa mea. Cred că ar trebui să te duci s-o anunţi pe Inez.

— Da, cred că da.

Claire privi în urma lui. Spusese adevărul. Nu-i părea rău că trăise toate

astea. Să te îndrăgosteşti de Manoel era uşor şi poate că ăsta fusese nenorocul multor femei. Era la fel de fragilă ca toate celelalte.

Se întoarse spre casă. Holul era pustiu, dar în salon se auzeau voci.

Urcă şi se apucă de împachetat. Fiecare clipă însemna o nouă durere. Era nevoită să plece, să rupă legăturile cu Inez şi cu Nicholas şi să se lipsească de compania bătrânului senhor. Şi toate astea din pricina lui Manoel.

Destinul îi juca feste. Să-l piardă pe Manoel însemna să-şi distrugă dreptul la fericire şi să sufere poate pentru tot restul vieţii. Bagajele erau făcute şi Claire se hotărî să coboare.

Inez şi senhor Sarmento o aşteptau.

— Nicholas va veni în curând să ne ia. Mâine, vei putea să vezi dragul nostru oraş. Înainte de a pleca spre Anglia, vei avea atâtea locuri de vizitat...

Bătrânul Sarmento îi povesti despre oraşul său natal până când

Nicholas se întoarse să-i ia.

— Gata. Putem pleca, zise acesta, grăbit.

— Te-ai întâlnit cu Rodrigo? întrebă Claire.

— Nu. Mi s-a spus că s-a dus la aeroport dis-de-dimineaţă, dar între timp a plecat. Sunt sigur că se va întoarce însă la timp.

Drumul cu maşina fu mai scurt decât şi-ar fi dorit Claire. Voia să meargă aşa la nesfârşit, să nu ajungă niciodată...

Rodrigo îi întâmpină cu o plecăciune:

— Totul e aranjat. Suntem gata de plecare, senhor.

Nicholas dădu mâna cu viitorul său socru.

— Ate a vista, fiule. Nu lucra prea mult. O voi trimite pe Inez înapoi.

Nicholas se întoarse spre Rodrigo:

— N-am avut timp să te anunţ, dar va trebui să iei şi un al treilea pasager.

— Pe cine? Pe domnişoara Wyndham?

— Vrea s-o însoţească pe Inez.

— Dar, Nicholas, nu pot face asta. Înţelegi în ce situaţie mă aflu.

Avionul este al lui Manoel. M-a angajat să-i duc pe Inez şi pe senhor

Sarmento. Trebuie să-i cer consimţământul.

— Nu cred că va avea ceva împotrivă.

Lui Claire i se păru că Nicholas nu insistă suficient.

— Vreau neapărat să plec, Rodrigo. Avionul poate lua patru pasageri...

— Mi-ar plăcea să te ajut, dar nu putem pleca fără permisiune. Putem trimite pe cineva să-i spună lui Manoel.

— Nu va fi necesar. Sunt sigură că va fi de acord.

— Nu ştiu... Înţeleg că eşti prietenă cu Manoel, dar de ce nu i-ai spus seara trecută că vrei să pleci? Aşa, ştiam cu toţii cum stăm.

— Aşa sunt femeile, interveni Nicholas. Claire s-a trezit de dimineaţă cu gândul că vrea să plece împreună cu Inez.

— Şi apoi te vei întoarce cu noi? întrebă, logic, Rodrigo.

— Uite ce e – Claire ajunsese la capătul răbdării – lasă-l pe Nicholas să-şi asume responsabilitatea pentru asta. Trebuie să plec şi gata.

Rodrigo, e aproape douăsprezece. E momentul să decolăm.

Nicholas, care ar fi preferat să moară decât s-o lase să plece, întări:

— Mai sunt zece minute.

Deodată însă, văzu că Rodrigo se schimbă la faţă şi exclamă uşurat:

— Manoel! Uite, îi poţi cere chiar lui permisiunea.

Maşina contelui opri brusc şi el se dădu jos cu un aer feroce. Nu venea, desigur, să-i dea binecuvântarea pentru plecare!

— Abia am primit biletul de la tine, Nicholas! Şi, din nefericire, mă aflam de cealaltă parte a insulei şi servitorul nu m-a găsit.

Apoi se adresă lui Claire:

— Ce înseamnă asta? Am auzit că vrei să părăseşti insula pe nepusă-masă. Foarte interesant! Şi, de asemenea, interzis!

Nicholas o trădase! Contele era nervos şi ţipa, dar Claire nu mai simţea teamă.

— De ce interzis? Mai e loc pentru încă doi în avion.

Sau nu vrei să mă laşi pentru că e avionul tău şi n-ai fost consultat?

— Claire! zise Inez, scandalizată.

— Exact. E avionul meu şi nu vei călători cu el azi!

— Cum? Nu am mai auzit în viaţa mea...

— Am hotărât şi aşa va rămâne.

Se plecă în faţa Inezei şi spuse:

— La revedere. Călătorie plăcută!

Apoi, mai puţin ceremonios, i se adresă lui Rodrigo:

— Imediat ce senhor şi senhora vor urca la bord, vei decola.

O prinse de mână pe Claire şi o ţinu strâns ca să nu fugă, apoi o târî după el departe de pistă.

— Manoel, îl rugă ea, dă-mi drumul, te rog. Mă doare.

— Şi pe mine m-a durut. Aşa că fii recunoscătoare că nu te doare cât aş vrea eu.

Nu-i dădu drumul, astfel că tânăra urmări resemnată plecarea avionului.

Zgomotul lui acoperi cuvintele lui Manoel, din care nu pricepu decât:

— ... n-am fost în viaţa mea mai nervos, mai jignit. Vei merge cu mine la castel pentru prânz.

Claire se aşeză cuminte în maşină. Bărbatul părea schimbat: mai bătrân... mai obosit...

Tot drumul până la castel nu mai scoase o vorbă. Stăteau atât de aproape şi erau, totuşi, atât de îndepărtaţi. Manoel spusese că dorinţa ei de a pleca îl rănise. Dar cum?

***

Prânzul fu servit pe terasa din spatele castelului, alături de familia

Monteiro, de Gilberto, Francesca şi senhora Pantal.

Lui Claire nu-i era foame şi nici nu se simţea bine în compania lor.

— Ce aţi făcut în dimineaţa asta? întrebă el, cu un zâmbet larg.

Gilberto răspunse:

— Eu şi Francesca ne-am certat iarăşi, fără niciun rezultat. Mâine vom discuta poate din nou acelaşi lucru, ne vom aminti că are probleme cu gâtul după fiecare stagiune, iar ea îmi va spune ca de fiecare dată că sunt un bărbat minunat şi că se va mărita cu mine şi va fi foarte fericită...

Într-o bună zi!

— Gilberto... nu eşti deloc răbdător, replică Francesca. Cum aş putea să mă hotărăsc aici, pe insulă? Aerul e atât de înmiresmat, marea e atât de frumoasă... Aici nu e un loc pentru a ne testa iubirea... e prea uşor...

Mirată şi aproape ameţită de conversaţia de neînţeles dintre cei doi,

Claire privi către Manoel. Dar expresia lui nu-i spuse nimic. Claire voia să afle mai multe.

Trebuia să înţeleagă ce se petrece!

Declaraţia de ieri a Francescăi nu însemnase nimic? Dar chiar Manoel spusese că femeia va renunţa la carieră pentru un mariaj de succes. Cu cine? Gilberto recunoscuse că o iubea pe Francesca, dar şi el era convins că ea îl place pe conte.

Senhora Pantal se ridică de la masă, un exemplu pe care-l urmară toate celelalte femei. Claire era hotărâtă să plece cât mai curând. Voia să-i mulţumească lui Manoel pentru prânz şi să se retragă, dar bărbaţii se adunaseră laolaltă şi nu putea să-i deranjeze.

Ieşi să se plimbe prin grădină şi, la un moment dat, simţi că Manoel se află în spatele ei. Îl aşteptă, dar îi fu frică să-l privească, de teamă că avea să întâlnească aceeaşi expresie batjocoritoare pe chipul lui.

— Claire... trebuie să vorbim. Vino cu mine, te rog.

Ea îl ascultă, orbeşte. O conduse în camera unde îi arătase cândva colecţia lui de artă.

— Ia loc şi nu mai tremura, te rog. Din câte ştiu, nu te ameninţ cu vreun pistol. Nu voi face niciodată aşa ceva.

— Manoel, ce-am făcut? Ce te-a înfuriat atât de tare încât nici nu mai voiai să vorbeşti cu mine?

El se îndreptă spre fereastră.

— Îţi voi explica, spuse el, calm. Mesajul pe care mi l-a trimis Nicholas era foarte scurt. Spunea doar că vrei să pleci de pe insulă şi că, dacă nu dădeam niciun semn până la ora douăsprezece, va considera tăcerea mea ca pe o aprobare a planului tău. La sfârşit scrisese ora – era zece –

dar când l-am primit era douăsprezece fără douăzeci şi mă aflam departe de aeroport. Nu pot să-ţi descriu cum m-am simţit.

— Dar... dar de ce, Manoel?

— Cred că eşti nedumerită. Te-ai gândit să pleci pur şi simplu, fără să mă întrebi, fără să-ţi pese de mine. Nu ştiai că Nicholas mi-a scris, nu-i aşa?

— Nu...

— Intenţionat ai vrut să pleci fără ştirea mea?

— Da, vezi tu...

— Şi te-ai distrat, imaginându-ţi cât de furios aveam să fiu? Cinicul cu inima frântă! Dumnezeule! A fost o întâmplare nefericită să mă îndrăgostesc de o femeie atât de înspăimântată de sine însăşi încât să fie gata să se mărite cu prietenul din copilărie sau să fugă departe, dar mă voi descurca. Te voi face să mă iubeşti!

— Suntem amândoi nebuni? şopti Claire. Nu mă poţi iubi...

— Ba te iubesc şi cred că şi tu mă iubeşti deja pe jumătate.

— Manoel, îl rugă ea, te rog, mai spune-mi o dată...

— Te iubesc...

— Dar nu mă poţi iubi aşa, dintr-o dată. Iubirea cere timp.

— Cere timp, repetă el. Por deus, ai dreptate, dar englezii sunt cu capul în nori şi au inima de piatră. Te iubesc, pe viaţa mea!

— Şi vrei să mă faci să mă îndrăgostesc de tine? Când Manoel? Când?

— Chiar acum! spuse el, luând-o în braţe.

O sărută sălbatic, apoi tandru, şoptindu-i:

— Nu-ţi va fi greu, draga mea. E atât de uşor să iubeşti, când eşti iubit la rândul tău.

Se îndepărtă apoi de ea şi-i ceru cu un zâmbet palid:

— Spune-mi adevărul despre Nicholas. M-am chinuit atâta din pricina asta. Cât de mult l-ai iubit?

— La fel de mult cât m-a iubit şi el şi în acelaşi fel. Doar nu te-ai gândit că a fost altfel!

— Ba da. Am fost gelos şi m-a durut. Pentru că el îţi era prieten de mult timp. Îl auzeam cum vorbeşte cu tine şi nu puteam suporta.

— Dar nu mi-a vorbit niciodată cum o faci tu.

Manoel continuă, pasionat:

— De la bun început prietenia dintre voi mi s-a părut ciudată şi frustrantă. Un bărbat şi o femeie atât de apropiaţi, la o vârstă la care te poţi îndrăgosti... Iar tu eşti atât de frumoasă şi de adorabilă, încât am crezut că se va căsători cu tine... Nu-ţi poţi imagina cât de bine m-am

simţit când am auzit că s-a logodit cu Inez.

Claire îşi imagina perfect. Avusese acelaşi sentiment când aflase despre Francesca şi Gilberto.

— Mi-ai vorbit atât de urât ieri... îşi aminti Claire.

— Nu asta am vrut. Am ieşit după tine să te văd, să te îmbrăţişez... dar tu îl urmăreai pe Nicholas şi am rămas la unica mea dilemă... Cum e posibil să iubeşti şi să urăşti atât de mult pe cineva?

— Manoel, îmi pare rău, dar nu m-ai plăcut de când m-ai văzut prima oară.

— Nu, copila mea. A fost ceva mai puternic şi mai periculos de atât...

Mi-aş fi dorit să pleci din viaţa mea, să nu te fi cunoscut niciodată. Vezi tu, nu voiam să mă căsătoresc niciodată, din anumite motive.

— Nicholas mi-a spus unul dintre ele. Nu credeai că va exista o femeie care să te iubească doar pentru tine.

— Am întâlnit atâtea femei, explică el, şi niciuna nu m-a făcut să simt puterea dragostei. Apoi, tu ai venit pe insulă şi am început să simt ce nu simţisem niciodată.

— Dar ai plecat...

— Era inevitabil. Aveam multe de făcut şi întârziasem destul pe insulă...

Din vina ta. Şi apoi, trebuia să mă îndepărtez de tine, eram nesigur.

— Ai fugit şi m-ai lăsat să cred că nu te voi mai vedea niciodată. Cum ai putut?

— Trebuia să te fac să suferi, nu pricepi?

— Dar atunci... de ce te-ai întors atât de repede? Şi cu noi oaspeţi?

— Nu puteam ignora prezenţa lui Nicholas aici. Când mi-am dat seama că te iubesc cu adevărat, am vrut să mă întorc. Mi-am adus prietenii pe insulă, ca să am un pretext să te invit des la castel.

— Ai fost atât de drăguţ cu mine când ne-am revăzut!

— Mi-aş fi dorit să fiu şi mai drăguţ. Voiam să fii a mea. Dar Nicholas era încă aici şi se părea că prietenia voastră evoluează. De aceea, ţi-am interzis să-l mai vezi.

— Puteai să faci altceva. Să-mi mărturiseşti că mă iubeşti.

— Un bărbat nu gândeşte aşa. Înainte de a-şi declara iubirea, trebuie să

fie sigur că inima fetei îi aparţine. Am vrut să aflu dacă mă iubeşti, dar tu erai mereu distantă. M-ai chinuit îngrozitor.

— Nu-i adevărat!

— Iar când trebuia să rămâi singură în Casa Venusta, mi-am zis că te voi aduce cu orice preţ la castel. Dar n-ai vrut. Ţi-era teamă de mine.

— Dragule, nu-mi era frică de tine, ci de faptul că nu mă vei putea iubi niciodată. De asta am vrut să fug astăzi.

— Doar nu credeai că vei scăpa de mine. Te-aş fi urmărit. Aş fi ajuns la Lisabona înaintea ta!

— Manoel, îl întrerupse ea, dar Francesca?

— Francesca? Ce legătură are cu noi?

— E adevărat că e logodită cu Gilberto?

— Gilberto o iubeşte foarte mult.

— Dar toată lumea credea că va deveni contesă.

— Şi au crezut despre multe altele...

— Dar Gilberto era convins că ea te iubeşte.

— Gilberto e nebun. În orice bărbat vede un rival. Pentru el am invitat-o aici, să fie împreună. Îmi pare rău că suferă, pentru că e teribil să ajungi sclavul unei femei ca Francesca.

— Manoel, n-ai fost nicio clipă îndrăgostit de ea?

— Meu deus, no! Mi-a fost chiar greu să fiu politicos cu ea. N-o interesează decât felul în care este percepută de ceilalţi. E plictisitoare!

Claire tăcu, mulţumită.

— Şi acum, minha bella amada, trebuie să stabilim ce vom face pe viitor, zise el. Vei locui la castel şi apoi vom pleca la Lisabona, să stabilim data căsătoriei.

Cineva bătu la uşă. Era servitorul:

— Mă scuzaţi, senhor, dar cineva v-a văzut intrând aici. Senhor Benton a venit la castel şi vrea să vă vadă.

— Condu-l în bibliotecă şi adu ceaiul pentru trei persoane.

— Manoel, şopti Claire, îi vom spune?

— Vom spune tuturor. Mâine, toată lumea ne va felicita la petrecere.

Să fie pentru tot restul vieţii alături de Manoel! Ce altceva îşi mai putea

dori? se gândi Claire.

Sfârşit